

894

BAJZA JÓZSEF

VÁLOGATOTT CIKKEK
ÉS TANULMÁNYOK

SZÉPIRODALMI KÖNYVKIADÓ

1954

8-10312

R6

Válogatta, a bevezetőt és az útmutatót írta
LUKÁCSY SÁNDOR

FSZEK Közp. Ell. Szolg.

001010031943M

7993

Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár
30. sz. fiókja

Felétős kiadó a Szépirodalmi Könyvkiadó igazgatója

A szerkesztésért felel: Vajda Miklós

Műszaki vezető: Farkas Imre

A címlap Szász Ferenc műve

Ez a könyv az MNOSZ 5601-50 Á és 5602-50 Á

szabványok szerint készült

A könyv terjedelme: 19 (A/3) lv

Megjelent 2000 példányban

1-543098 Athenaeum (F. v. Soproni Béla)

AZ EPIGRAMMA TEÓRIÁJA

TEÓRIA NEM ALKOT művészt, mond a profánus, s örömei mondja lelkének vigasztalásául az a nem profánus is, ki a teóriák vizsgálatába unatkozott, vagy azokat épen nem használta, vagy ha tevé is azt, belőlök tanulságot meríthetni erején felül volt; mert a mélyebb spekulációk szelleinét felfogni soknak nem adatott még azok közzül is, kiknek egyéb-iránt szerencsésb elmetehetség juta. Van-e e szóban igazság, vagy legalább lehet s kell-e általános axiómául felállítani, a tisztán gondolkodó fejnek felesleges magyaráznunk. Azokkal mindazáltal, kik ezen fonák ideájokba szerelmesedve, s talán illő mérték felett szerelmesedve vannak, nem meggyőzni őket ellenkezőkről, — ez sikeretlen törekvés volna — hanem ítéleteiket mérsékelni, sőt leginkább némely gyengébbeket a ragadékony mētelytől megóvni szándékozván, jónak leljük a dolgot egy kevésbé világosabb szempontból láttatni. Serdülő korában literaturánknak nem lehet részvét nélkül tekintetnünk, ha a teóriáktól való irtózás terjedni kezd, mert ez bennünket elviszen az útról, hol a lépések fáradságosak ugyan, de bizonyosbak és inkább célhoz vezérlők; egy oly ösvényre, melyen az erőseket is bukdosó vagy épen nyakszegő menetelben mutogatja a mindennapi példa.

A költői lélek természet adománya. Nincs speculativus fej, nincs ítélő erő, szorgalom és studium, mely ennek hiányát kipótolhassa. Ezt bizonyítják a költészet születése óta minden idők, s nem lelhetünk esetet, mely ellenkező példát mutathatna. Mert voltanak bár Lessingek többen is, kik csekély költői talentummal sok tekintetben jeles, sőt nem hibázunk, ha mondjuk, klasszikai becsű művet adtak; de gyűjtsunk csak kritikai fáklyát, s keressük bennök a fantázia csillámaid, csillámaid ezen mindenható tündérnek, ki csak maga képes

alakjait poétai glóriával körülsugárzani, — látni fogjuk, hogy azok vagy teljességgel nem, vagy csak oly gyéren tűnnek fel, mint a sűrű ködön átpillogó verőfény. Ellenben a természet alkot lelkeket költői szikrával, melyek fellobbanva önmaguktól teremtenek műveket példa és tudomány nélkül, hogy a hideg ész csak bámulni tudja őket, követni még messzűnnek sem. De mi szokott majdnem kivétel nélkül mindég az ily műveken fő vonás lenni? Figyelmezzünk rájuk, s látni fogjuk, hogy céltalanság a kivitelben, rendtelenség a részek közt, szövevény, összefüggetlensége — mit legelőbb kellett vala említeni — a valón túl csapongás rajtok szembeszökő bélyegek. Mint hegyekről szakadó özön, úgy rohan a maga vad lángjai közt olvadozó genius, nem ismerve dagálya célt és mértéket. A schilleri példa, hogy minden más elhallgattassék, eléggé tanulságos, hová vezeti a geniust, a studium által a meg nem hódított erő. Tegyük hasonlatba ezen nagy költőnek fiataalkori dolgozásait, azokat az ultrapoétai alakokat, sok későbbben készült hasonlónemű, de mérték felett több becsű darabokkal; tegyük parallelába Moort és Fiescót, Stuart, Tell és Wallensteinnal; s előttünk áll a genius ott magán, miképen a természet kezéből kijött, csapongva fék és határ nélkül, itt teóriai tudománnyal szelíden szövetkezve.

De Shakespeare és Homér fog talán ellenvetésül felhozatni? Hogy az első rendkívül való ereje mellett teóriai tudománynak sem volt szükében, bizonyítja az ő ismeretsége az olasz literatúrával, mely azon korban már virágzott s kedveltetett annyira, ahogyan akkor semmi más literatura nem. Íróinak jelesebb művei francia, — melyet Shakespeare, amint drámáiból látszik, értett — sőt nemcsak francia, hanem angol nyelvre is fordítva voltanak. Bizonyítja továbbá az, mit az ő egykorúja s barátja, Ben Jonson mond, hogy ő a görög és római klasszikusokat tanulta, s lett legyen bár tökéletlen a görög és római nyelvben (mint angol biografusa, Skottowe véli), tudva vagyon, hogy Hellas és Róma jelesebb fejeinek munkáit 1550 körül az angol saját nyelvén olvashatta. S ha nem oly fordításban is, mint például a németek korunkban Homért a hasonlíthatatlan Vosstól, olyanban legalább, mely az aristotelesi fő ideákat visszaadva az önerejével is nagy Shakespeare-ből elégséges vala azt a Prometheus-Shakespeare-t képezni, kinek művei eddig a drámai költésnek leg-

magasabb fokán állanak. Vegyük kezünkbe Hamletet, s vizsgáljuk a színjátszóknak adott törvényeket, s kérdjük magunktól, ha ezen velős rövidségű axiomák nem legszerencsésebb teóriai absztrakciók-e, melyeket vizsgálat előhozhat? belőlök a mély eszméletű műfilozóf nem oly világosan tűnik-e ki, hogy képes legyen minden kétséget elhárítani a Shakespeare teóriai tudománya felett? — Homér individualitása felől keveset tudunk. Az Odysseia s Ilias annyira eltölté az akkori görög nép lelkét, hogy csak a műv lebegett szünet nélkül előtte, s alkotójáról minden elfeledkezett. Nem lehet vétkelleni, mond egyvalahol Lessing, hogy a napot istenlette a pogány nép. Ez a dicső régi ragyogvány úgy elragadta a patriarchális kor fiának lelkét, hogy az felsőbb okot, alkotó erőt nem tuda, s nem mert képzelni. A valódi mesterműv egészen elfog bennünket; azt hisszük, hogy maga teremtette magát, vagy az egész természet munkás volt születésére. Így maradt Homér individualitása fátyol alatt; de szól maga az Odysseia, szól az Ilias. Nincs neme az emberi ismereteknek, mely ezen két művben ne érdekeltenék. Homér itt historikus, orátor, geografus, genealógus stb. azonfelül, hogy költő, s a szépművészet több ágait is érinti, s nem lehet csudálni, ha ez a két műv már a régi kor írói által a minden ismeretek enciklopédiájának nevezetett. Ki oly járatlan a történetekben, hogy ne hallott volna azon sok Cosmo- és Theogoniák, Titánok s istenek tettei, Herosok viszontagságai, Hercules, Argonauták, Theseos felől, melyek már régen Homér előtt énekeltettek? Ki előtt leszen képtelen, ha mondjuk, amit már mások is mondtanak, hogy az Achilles dicsőítője előtt a trójai harcot, görög vezérek visszajövetelét sok apró Homérok zengették, kik a magok példájával mindannyi hatalomban munkáltak a mi nagy Homérunkra? s szükség-e mondani, hogy a példák vizsgálata egyike azon legjobb eszközöknek, melyek által teóriánk gyarapodhatik? — Homér azonban és Shakespeare oly geniusok, kik nagyságokkal kivételt tesznek a közönséges törvénytől, s ha azt kellene is hinnünk, hogy műveik egyedül természeti ösztön sugalmi voltak, nem döntenék el azon állítás, hogy teória nélkül nem készülhet tökéletes költői műv. Az ily kivétel nem gyengíti, erősíti inkább a törvényt.

Szellem, ész, ízlés három fő hatalom, melyeknek egy célirányban kell munkálniok, hogy valamely tárgy tökéletes

esztétikai művé váljon. A szellem tárgyat teremt, plánumokat alkot a kivitelre; az ész a találtakat ítéli, választ, rendel, összeszövi a részeket, fontolja a motívok nehézségét; az ízlés szépségért küzd és munkál, de mindég szemmel tartva, mindég számolva a célirányt. Előtte ugyan ideálja, — egy a lehető fenségig emelkedett tökély a szépben — de ha a cél vesztesége forog fenn, kész hódolni a szellem sugalminak, kész morális szépet áldozni fel, hogy az esztétikai nyerjen. Ekként törekszik e három istenség majd békülve, majd harcban egymás közt, hogy a műv az esztétikai posztulátumok mindenikének megfeleljen. Ha a műdolgozóban e hármaknak valamelyike nincs meg, munkáján hiányok fognak ismerszeni. Az individuumra nézve nagyobb értékű az elsőt bírni; a művre nézve nagyobb veszteség a két utolsónak nemléte. Amúgy bennünket a műv elragad, de tévedésekbe süllyeszt, veszélybe ránt, s féketlen csapongási kifárasztanak; így erőben tart, gerjeszt részvétet is; de szívünket mindég néminemű hidegségben hagyja. Az első születéstől nyert tehetség tudomány nélkül, a második tudomány szellem nélkül. Ez egy csendes ballagó vándor, aki tudja utainak célját; de önerővel el nem érheti azt, egyesülve pedig csak kis szikrájával is a szellemnek nagy előhaladást tehet. Amaz egy villámröptűsas, mely szomjú vággyal csapongja össze az egész teremtményt, eléri a célokat; de rájuk nem ismervén, keresztülszökdel felettök, s nem képes őket feltalálni, vagy azért, hogy ott hiszi lenni, hol nincsenek, vagy szemeit önlángjai kábítják el, hogy célt és határt csak óhajt, de nem lel, és soha nem foghat egyébként, hanemha ama vándorral szövetkezvén, szeretve veszi őt szárnyaira, s általa hagyja magát kormányozni. Ez ki fogja mutatni a pályát, mely az óhajtás pontjához viszen. S így egyik erővel és szenvedéllyel, másik tapasztalással s okos mérséklettel haladván, célhoz jutnak, hová különválva nem fogtanak volna. Vagy hogy kép nélkül szóljunk, a teória azon mérsék, mely a csapongó geniust a természet határsai közzé vonja; a kisebb erőt pedig közelebb emeli a tökélyhez.

Elhisszük, fogja egynémely mondani, hogy aki művészpályára készül, szükség tanulnia; de mi olvasók mi célra tépelődjünk a művitelők transzcendentál vizsgálataikkal, holott azok nekünk sem hasznosak, sem annál inkább írva nincse-

nek? mi pedig épen az ellenkezőjét véljük, s nem hisszük, hogy legyen néposztály, melynek ezek a nem szeretett spekulációk hasznosak s nagy mértékben hasznosak ne volnának. Csak egy kevés béketűrést, s a dolgot tisztábbra fogjuk hozni.

Az emberi lélek az a fenéktelen mélység, melyet minden idők és korok fáradoztanak kimeríteni; s azon tudomány, melyet ennek studiuma által szereztünk, minden tudományok között leghasznosabb tudomány. A görög jól érzette becsét, azért írta delphosi orákuluma homlokfalára: *ismerd meg magadat!* Tagadhatatlan dolog, s az értő soha nem fogja kétségbe hozni, ha mondjuk, hogy pszichológ sehol annyi szellemismeretet, oly bő kútfőt az emberi természet studiumára nem talál, mint egy valódi költő művében. A költő avatva van a lélek legmélyebb titkaiba. Ő nem hosszas metafizikai következtetések, hanem egy sebes tekintet által minden indulatot felfedez, minden szenvedély okát kitalálja, minden karaktert tükörben lát s mutat; sőt a lélek-funkciókat még kezdetökben, mielőtt tételre törnének ki, meglesni s a cselekvés menetelét fokenként leábrázolni tudja. Szerencsés az, ki az ily szellembúvárt a maga egész mélységében értheti, az hasznos ismereteket fog magának az életre gyűjteni, mint ha napjait a tanulás bármely nemének szentelte volna. Belőle fogja megismerni a lélek méltóságát, vetélkedésre gyúlad az elébe állított ideálokat magában valósítani s nyomdokaikat követni. Itt látja a féketlen szenvedélyek következéseit, s mérsékleni igyekszik a magáéit, lelke a szépnek, a nagynak érzetében fog lobogni, s eltelni rény szerelmével. De hányadik az, kinek megnyílhatik a tanulás ezen dicső pályája. Némely nem képes felfogni a költő céljait; más a jót fonákul értvén, tévedések közzé merül, s hol virágok voltak, mérget lelt, s elveszté magát velök; a legnagyobb rész pedig csak mulatni tuda ott, hol a tanulság leggazdagabb forrásai buzogtanak. Mily jótevő vezéreket, tanácsadókat lelhet az ilyen a józan kommentációk, igazság szellemétől vezérlett kritikák vagy közönséges nevezettel teóriai magyarázatok között, csak az nem látja, kinek szemei az előítéletek hályogán keresztülhatni gyengék.

Ha szemünket a historia literariára is vetjük, s végigtekintünk azon nevek hosszú során, melyek a filozófia körében feltűnnek, látni fogjuk, hogy azok érdemlik leginkább a filo-

zófusi névnek tiszteletét, kik magokban a komoly tudományokat szépművészet sugárai által melengették. Honnan ez a különös tünemény? honnan épen a tudományok azon két ágaiban, hol a mi ráncolt homlokú philosophiae Doctoraink legkevesebb összefüggést látnak? — A kettő oly viszonyban áll egymással, mint eszköz és cél. A szépség törvényeiben tudniillik a léleknek legmélyebb titkai fekszenek. Valahányszor a kontempláció egy törvényt absztrahál a szépművek körül, annyszor egyszersmind új felfedezés támad a pszichológiában is. Az esztétikai törvény nevezetesen magában foglalja, micsoda feltételek alatt lehet a szépnak legnagyobb hatása lelkünkre; következőleg minden ily törvény a lélekre vitetik vissza, a lélekből magyaráztatik meg. Mi természeteseb tehát annál, hogy a filozóf ekképen vizsgálódva, az érzelmek folyását a maga sötét nyomain s eredete felé tapogatván, előtte a szellemismeretben új tekintetek nyílnak fel, melyekre ő következtetések által soha nem fogott volna jutni. Mint maga a természet, oly kimeríthetlen a lélek; a spekuláció nem fedezhet fel mindent az elébeötlött tárgyak körül; a mindennapi tapasztalás pedig ritkán hagy maga után világos nyomot. Azon szerencsés pillanatok, melyekben a természetet a maga funkciójában meglephetnők, sohasem tűnnek el nagyobb hirtelenséggel, mint midőn magunkat akarjuk vizsgálni, s ha jelen vannak, a lélek, többnyire egyebekkel tépelődvén, nem veszi észre a magában végbementeket. Legcélirányosabb tehát azon jeleneteket, melyek lelkünkben a tettek rúgóit mozgásba hozzák, szorgalmasan széjjelbontogatni s hasonlatba tenni a teóriával, így a törvényekre új világosság árad, s a szellemvizsgálat határai új felfedezésekkel bővülnek. Hogy pedig ezen rúgók olynemű jelenetek által hozatnak leginkább mozgásba, melyeket a szépműveknek szív- s lélekre való hatásai szülnek, az magyarázatot nem kíván azok előtt, kik valaha az esztétikai szép hódító hatalmát önmagokon tapasztalni szerencsések voltak.

Vizsgálatinknak mindenike végtére oda megyen ki, hogy a teória művészre s olvasóra nézve egyenlőleg szükséges. Ez fedezi fel a homályt; ez szab törvényeket a művésznak, törvényeket, melyeket nem maga alkot, hanem a természetből absztrahál; visszaviszi az indulatot eredetéig; kibontogatja a költő által meg nem magyarázható szövevényeket a magok

gradatiója szerint; felállítja a karaktereket saját világokban; szóval, egy pszichológiai panorámot terjeszt a néző elébe. Mind annyi kincsek, annyi gazdagságai a való tudománynak! S ime, ezek azon források, melyek örökre zárva maradnak előttünk, ha a teóriák kárhóztatóit orákulumoknak hisszük. Nézzünk széjjel valahára — mint az igazság részrehajlatlan szeretete kívánja — elvakulás nélkül embereink között, kiket művészi címmel tisztetenek meg mellékes tekinteteink, s látni fogjuk, ha azok emelték-e literaturánk becsét, kik a zseni törvényt nem ismerő bizakodásával futották a pályát, vagy azck, kik studiummal nemesítették a születéstől kapott tehetséget.

Az olvasó megenged, ha egy kevésbé hosszabbak valánk. Teória, amit elmondani akarunk, s így nem volt helyén kívül a teória hasznáról futólag egy-két szót tenni. Amiről szólani fogunk, az *epigramma*, oly parányi tekintetű tárgy, hogy egy spanyol nem átalotta felőle mondani: »Ki oly félszeg, hogy egy epigrammát ne tudna csinálni; de ki volna oly balgatag, hogy keltőnek csinálására vesztegetne időt?« Azonban mi azt hisszük, hogy az ilyenmő dolgozásoknak becsét nem annyira a tárgy, mint inkább a mód, mellyel előadatnak, határozza meg. Gyakran a legcsekélyebb tárgyak felett elmondott reflexiók nevezetes fölfedezéseknek lehetnek magvai. Óhajthatnók, hogy valaha poézisunknak egy tökéletes filozófiáját bírassuk, s ezen célra nem kis hasznú dolog volna, ha egyes nemeiben a költésnek tehetségünkhöz képest kimerítő értekezéseket adnánk. Szíves hálával fogná megköszönni az ily elődolgozásokat egy későbbkori teoretikus, ki ezen minden tekintetben nagybecsű munkának dolgozására szentelné erejét.

Értekezésünk öt szakaszra fog oszlani. I. Az epigrammák eredetét, II. az epigrammák nemeit egyenként véve, III. az epigrammákat közönségesen, IV. az epigrammákat más nemzetknél, V. az epigrammákat nálunk, fogja érdeklenni.

KI A MAGYAR literatura történeteire, ha csak a mult század közepéig is kitekinte, s tudja, mily nagy befolyása volt legyen a francia literaturának, szinte *Faludi* óta, íróinkra, az előtt figyelmet érdemlő dolog lehet, hogy a francia epigrammának — mely mint felebb mondatott, sok ezrekből álló had — mind e mai napig legkisebb befolyása sem vala a magyarra, sőt fordítást is alig találhatunk, mely ezen nemzet nyelvéből történt volna. Hihető, hogy a mi francia-magyarjaink, *Bessenyei*, *Barcsai*, *Orczy*, nem érzettek magokban epigrammai tehetséget; hihető, hogy nem tartották méltónak a poézis ezen kisedet nemére fogyasztani az anélkül is közep-szerüleg kapott erőt; hihető, hogy az epigramma az általok szeretett lassú léptekkel huzakodó versnemben elveszté szökdelő elevenségét, s fonákul verdezte füleiket. Akármelyik lett legyen oka az előszámláltak közzül, elég, hogy a dolog ekként volt, s a magyar epigramma első nyomait nem *Bessenyei* vagy *Barcsainál*, hanem a római literatura két tanítványának, *Baróti* és *Rájnisonak* művei közt találjuk. Mihelyt, tudniillik, ezen sok hálát érdemlő két írónk a római vagy inkább görög lant zengzetének nálunk másodsor ada életet, azonnal fel-támadá az epigramma is.

Kazinczyig, ki a magyar epigramma teremője gyanánt tekintethetik, *Baróti* és *Rájnison* kívül, *Verseghy* és *Virág* azok, kik ezen nemben próbákat adtak. *Baróti* és *Rájnison* mindketten kis mértékben birtanak költői tehetséggel, s ezen kis tehetségöket is elfojtá a római költők szertelen utáндzása; s innen jó, hogy valamint egyébhol, úgy az epigrammai pályán is magoknak fényt nem szerezhettek. *Verseghy*, mint közön-ségesen tudva van, kevés eredetiséggel bírt. Az Aglájában kiadott legtöbb daraboknak origináljaira, kivált a német költők munkáikban, ujjal lehetne mutogatni. Ezen észrevétel alól nem tesznek kivételt az ő epigrammái sem, s minekutána mi e helyt csak eredeti művekre függesztjük figyelmünket, inkonzekvencia vétkével vádoltathatnánk, ha *Verseghyt* mint epigrammatistát teóriai szempontra vennök.

Virág vala az első, ki saját értelemben eredeti epigrammákat adott. Studiuma a költés ezen nemében, mint a ró-

maiak tanítványához illet, *Martiál* volt; de ki fogja tagadhatni, hogy épen ez a martiáli, s kirekesztőleg martiáli, studium tevé, hogy *Virág* mint epigrammatista azon tökéletre el nem jutott, hová költői tehetségénél fogva eljuthatott vala. Ki a martiáli epigrammákban előhaladni kíván, szükség, hogy már születésével bizonyos mértéknyi elmésséget hozott legyen: pedig *Virágnak* épen ezen örök juta igen szűken. Mi legalább meggyőződve vagyunk, hogy azon barátjai is, kik az ő költői dolgozásai iránt a legnagyobb tisztelettel — s nem ok nélkül! — viseltetnek, az efféléket, mint például:

*Jelesdi, rajtad tisztelet jelét látom,
Amin nagyon csudálkozom.
Ringu-rongy ruhádról lóg le egy kopott csillag;
Mondd meg, miféle »Bujdosó«.
Értlek; midőn az érdemest keresgélé,
Eltévedett, s terád akadt.*

az elmés Múzsza szerencsétlen sugalmainak fogják önmagok vallani. Nála az elmésség — ha szabad így nevezni — mindenkor csak világos, vagy legalább könnyen kitalálható hasonlatokkal foglalatoskodik, s innen jő, hogy epigrammainak oly kevés hatások van, s a műveltebb olvasóra oly ritkán munkálnak annyi érdekléssel, hogy mosolygásra bírják. — Az mondathatnék talán e helyt, hogy *Virág* nem tekintethetik azon szempontok szerint, melyekből Róma *Martiálját*, hanem azok szerint inkábbára, melyekből a görög epigrammatistákat kell megítélni; de a görög epigrammának egy igen fő saját-sága abban áll, hogy többnyire érzelemtől van átmelegedve, *Virágnak* ellenben minden műveit egy bizonyos *klasszikai hidegség* lengi keresztül; ami szembeötlőleg karakterisztikai vonás azon költők munkáin általánosan, kiknek Róma poétái kirekesztőleg kézikönyveik valának. — Egyébiránt erős hittel hisszük, hogy ha *Virágnak* a görög költői pálya megnyílhatott vala, gazdag lírai tehetségét használhatván, egyike fogott volna lenni jobb epigrammatistáinknak, — valamint eddigi jelesebb óda-költőinknek egyike — amint ezt egy-két darabocská epigrammái között tökéletesen igazolja. Mi a technikai posztulátumokat illeti, azok *Virágnál* elég gondval vannak kielégítve; egyedül azt kívánók még, hogy beszédének több elevenséget kölcsönözött volna.

Ez volt az epigramma képe, melyet a magyar literatura *Kazinczyig* felmutathat. Olvasónk fogná érzeni, ha nem mondanók is, hogy ez még csak gyenge előkészület volt, és silányabb, hogysen egy utóbbi költőnek példányul szolgálhatott volna.

Mihelyt *Kazinczy* mint epigrammatista megjelent, azonnal más s az előbbitől különböző képet veve a költemény ezen neme magára. Az első ízben publikumot látott darabok azt hagyták az olvasóval gyaníttatni, hogy azok a martiáli iskolának egy nagy tanítványától származtak, s a magyar literatura barátja örvendett egy új, egy csinnal teljesebb Martiált saját nemzete költői között bírhatni. A következés azonban az Erdélyi Museum, Aurora, Hebe, s egyéb gyűjteményekben közlött darabokkal azt mutatá, hogy ezen epigrammák egy oly iskolának rezultátumi, mely a görögök nyomain támadt, s *Martiál* és *Goethe* különböző pályáit egyesítve alkotta össze teóriáját.

Kazinczynak elmésség és lírai szellem — két tulajdon, mely képes a költőt az epigrammai tökélet legmagasabb fokáig vihetni — jeles mértékben juta. A környezetek tehát eléggé kedvezőleg jöttek össze, hogy a szerencsés következés szülői lehessenek. És valóban, *Kazinczynak* műveit tekintvén, azt kell mondanunk, hogy ő mind a két epigrammai pályát oly szerencsével futá meg, hogy felőle egy sanyarúbb kritika is mindenkor javallva fog szólhatni. Nem ismerünk költőt az újabb korban, ki az epigrammatista *Goethe* mellett oly szép fényben állhatna, mint *Kazinczy*; a görögökkel pedig talán csak ők ketten volnának összemérhetők. *Goethe* mint költő hasonlatlanul áll felette, mint technikus véle egy parallelába tétethetik; s az epigrammai alkatra nézve *Lessing* s ők ketten foglalják el minden újabb költők között az első helyet. *Martiálon* felülemelkedett csin és ízlés tekintetében, mindazonáltal amily mértékben ezt meghaladta, talán oly mértékben, lehet mondani, hogy a görög egyszerűség s gyermekded ártatlanságnak (naiv) alatta maradt, miképen ez az újkori költőkkel megtörténni szokott. Egy megbecsülhetetlen sajátság az ő epigrammáin, mely maga képes lehetne őket a tökélet egy felsőbb fokára emelni, mint minden egyebeink e nemben vannak, az a bájos görgésű, hajlékony, kerekded nyelv, mely ezen írónk sokévi studiumának gazdag rezultátuma. Ez az,

ami egy megfoghatatlan bájt, egy bizonyos *klasszikai szint* hagy *Kazinczynak* minden még oly parányi versecskéjéből is felcsillámlani.

Oly nevezetes példára, mint a *Kazinczyé* volt, többen vállalkoztak ki költőink közül erejüket az epigrammai pályán megpróbálni, azonban itt is, miképen egyéb ágaiban a magyar költésnek, eddig csak igen kevesen emelkedtek oda, hogy felölök az esztétikai tribunál literaturánk egykor szebb fénnel ragyogóbb szakában sok dicsérettel emlékezhetnék. Mi azonban még most írónk kicsiny seregében hasznosnak véltük, amennyire erőnk engedte, mindeniknek kimutatni a maga helyét, ki epigrammákat feltünőbb számmal írt, vagy ha nem is, legalább néhány darabokat ada, melyeken e jelen kornak néminemüleg kimélő, de mégis igazságos kritikája javallhatót lel. — *Kazinczy* után *Vitkovics*, *Tóth*, *Szentmiklóssy*, *Theurewk* és *Décei* voltak egyedül, — mert a sok nemekben ragyogó *Kisfaludy Károly* ezen osztályba nem jöhet — kik erejük fő részét az epigrammákban gyakorlották.

A magyar epigrammatisták egész seregében (ha *Kazinczytól* elvonjuk elménket) *Vitkovics* érdemel legtöbb figyelmet. Az ő darabjait egy vidám elevenség, olykor enyelgő, olykor metsző s majd mindenkor céltaláló elmésség, nem ritkán a szívnek egy meleg érzelme is lengi keresztül; általában pedig rajtok egy a *Martiáléval* rokon lélek mutatkozik; s mindenhol oly leleményes ész, milyen egy magyar epigrammatista művein sem ismerzik meg. Ő leginkább a latin költőkhöz látszik hajlani, s epigrammáin megtetszik, hogy *Owen*, *Ausonius*, de leginkább *Martiál*, kézikönyvei voltak. Az ő elméssége igen termékeny, s mert a forrás rejtékenyebb mélyéből van merítve, többnyire meglepő. Azokat a sebes fordulatokat az antitéziseknél, melyek *Kazinczynak* annyira sajátí, ő is nagy szerencsével tudja használni. Görög szint az ő darabjain ugyan nem lelhetni, de ahelyett az újabb költők manirjában néhány érzékeny darabokkal lepi meg olvasóját, s mi azt hisszük, hogy ezek által a hiány, ha egészen nem is, nagy részben legalább kipótoltatik. Kire nem hat az a báj, az a szívből felbuzgó érzés, mely a *Czenczihez*, *Kérés*, *Féltékeny végszava* stb. című darabokból felénk zeng? Poézisunknak mindenkori nyereségére lenne, ha a mi megbecsülhetetlen *Vitkovicsunk* még több ilyetén valódi lírai

szellemben dolgozott darabokkal ajándékozna meg olvasóit. A szavak és kitételek választásában a sok tiszteletre méltó férfiúnak nem ártott volna olykor kényesebbnek lennie. Az epigramma szólhat ugyan pedestris nyelven; de hogy alacsony kifejezésekre ereszkedhessék, arra a szépműveket egyetemleg illető törvényektől felszabadító ok az ő körében nem gondolható. Mi állhatatosan bízunk is, hogy epigrammatistánk józan ízlése a *Momushoz* (III. könyv 2.), *Kantaihoz* (II. k. 2.) címzett s még néhány hozzájuk hasonló darabokat, — leginkább pedig a III. könyv végelötti epigrammáját — melyek a szépnak határán kívül fekszenek, verseinek egy újabb gyűjteményében megszenvedni nem fogja.

Tóth László produktumai felől a jelenkornak is csak né-mely kedvező bírái fognak kimélve ítélni; de egy — talán még valaha feltűnendő! — mosolygóbb század Aristarchusai belebb fogják a magyar literatura határait összevonni, mintsem ezen művek fekszenek. Neki nem juta oly szép örök, hogy verseinek bájt és vonzó kedvességet tudott volna kölcsönözni. Költeményei között lelmi ugyan egy-két becses darabot, de legtöbbjeiről azt kell mondanunk, hogy nem egyebek mesterkelt soványságoknál, melyekből a grammatikus felette gyakran, a poéta sohasem tűnik elő. Figyelmet érdemlő dolog, hogy *Tóth*, ki a görögökkel magát, birtokában lévén a nyelv, sokkal inkább összeérésbe teheté, mint sok más, mégis reá a görög epigrammáknak oly parányi befolyások lőn, hogy epigrammaíróinknak akármelyikét elébb lehetne a görögökkel hasonlatba tenni, mint őt. Egy csalhatatlan bizonyosága a lírai szellem fogyatkozásának. Említésre méltó észrevétel az is, hogy *Tóth*, bár az epigramma teóriája felett gondolkodott, — mint a boldogult *Kulcsár* Hasznos Mulatságainak egy valamelyik számában közlött, s magában néhány jó gondolatokat foglaló értekezés mutatja — mégis az epigramma alkotását oly fonákul értette, hogy számos darabját valamely nyomorék dilet-táns vinnyéjéből kerültnék hihetnők. Ha olvasónkat csak azon szenvedhetetlen általmenetelekre emlékeztetnők is, melyeket a fordított görög epigrammák pentameteraiből a hexamete-rekbe oly gyakorta teve, mondásunk igazolva volna. Ezen dolog oly igen rontja a beszéd kerektségét, s az eurhythmiát; annyira gátolja a nyelv gördületét, hogy csak érzeni lehet, nem kifejezni. S mik még ehhez képest is az ő *Horvát István-*

hoz, Kisfaludy Sándorhoz irt darabjai, hogy egyebek ne említettessenek? Restebb prózai huzakodást nem képzelhetni. A Handbuch der ungrischen Poesie II. köt. 120. lapján álló két darabbal Tóthnak egész epigrammatistai érdeme ki van meritve.

Szentmiklóssynak a természet lírai tehetséget ada, annyi lírai tehetséget, mennyivel a magyar költők koszorújában csak a jobbak dicsekedhetnek, s ő ezen tehetségénél fogva sok mások felett inkább lehete az, minek az epigrammái nemben *Kazinczyt* lenni mutattuk. Azonban úgy látszik, hogy ő — vagy környületi nem engedvén, vagy önként — elmúlatta keblének ezen égi szikráját studium által kitisztult lobogásra hozni. Következett legyen a dolog akármely okból, az tagadhatatlan, hogy *Szentmiklóssy* — bár egyike a jobbaknak — mind dalaiiban, mind epigrammaíiban hasonlatlanul kevesebbet ada mindekkoráig nemzetének, mint tőle várni lehetett volna. Ha cél és helyszűke engednék, bővebben lehetne a mondott észrevételt kifejlesztetnünk, de itt csak az epigrammái parányi körben foroghatván, illik visszatartóztatni minden egyebekre kicsapongást. Az ő epigrammái is lírai és Martiál-neműekre oszlanak fel. Mind a két nemből néhány oly műveket lelhetni, melyekre a legjobb epigrammatista is irigy szemmel tekinthetne; de viszont olyak is találhatók, pedig nem kis számmal, melyek egyéb fogyatkozásaik mellett még csak eredetiség bélyegét sem viselik magokon. Az epigrammái alkatra nézve *Szentmiklóssy* szerencsésebb a martiáli, mint a lírai nemű darabokban, hol némelykor széles, és céltalan amplifikációval teljes. Nyelve csinos nyelv, azonban nem az a tárgyhoz simuló s magán karakter bélyegeit viselő nyelv, mely például *Kazinczynál*, a magyar ajak még most ebbéli általános fogyatkozásai mellett is, ismerhető. *Szentmiklóssy* nyelve mind epigrammaíiban, mind dalaiban és verses meséiben ugyanaz, s mindég egyszínű, mindég epithetonok bővségében csillogó, s az egyszerűségtől mindég bizonyos távolságban áll, s benne az az *inproprie szólás* néha egész a piperéig feszítve van. Ami ízlését illeti, neki a természettől egy szerencsés tapintása van a szépbén, mely nem enged alacsonyságokra süllyedni. Egy soha eléggé nem becsülhető sajátság!

Ponori Thewrewk nem azon pályát választá magának, melyekre talán vokációja volt volna, hanem a görögökét; pedig

épen ez az, melyet lírai igen parányi tehetségéhez képest neki hasznos dolog lett volna nem választania. Tévedésének oka hihetőleg valamely fonákul értett teóriában — talán épen a herderiben — alapodik; vagy az is lehető, hogy valamely nagy példány — milyenek a Kazinczy epigrammái — vonzotta ellenállhatlan azon útra, mely nem az ő erejéhez mért út vala, s így történt, hogy ő oly örvénybe bukott, melyből többé kivergődni nem fog. Ezen okok az ő tévedését menthetik ugyan, de a hibákat jókká nem tehetvén, a kritikát is semmi időben megkérdelni nem foghatják.

Ifjonti dolgozásai martiáli típust hordoznak magokon, s mondani lehet, hogy ezen darabok elégségesek egy ifjú művész tehetségei felől bennünket reményekre gerjeszteni. Folytatta volna ő ezen ösvényen az elkezdett utat, kezesek vagyunk a mondott szóért, hogy pályáját sok szerencsével futotta volna meg. De önként s makacsul más irányt adván menetelének, egy ismeretlen s önmagának is csudás labirintba tévedt vala, hol a kérlelhetetlen teória gáncsait szükségképen maga ellen lázította. Nagyobb számmal írt epigrammái közt alig mutat-hatni fel egy-két darabocskát, mely a művelt olvasónak tiszta élményt nyújthatna; melyről mondani lehetne »judicis argutum quae non formidat acumen«; majd mindeniken találni valamit, mi a józan ízlést sérti. Az epigramma nála csak igen ritkán jelen meg a maga szokott alakjában; nagyobb részéből verseinek oly lényeket látunk előtermeni, melyeknek még az eddigleni poétikában nincs nevök feltalálva, s méltán kétségbe vehető, ha valaha leszen-e. Hogy ne láttassunk hihetetlen dolgot állítani, íme, bírái a szépnek! ítéletetek alá egy ily produktumot terjesztünk.

Istenítés

*Hah, közelit az olympi sereg! kieszen lebeg a báj-
Lég-szentelt ligeten s hold-beragyogta mezőn.
Engemet andalgót amarantnak alatta köszöntvén,
Főmre sugárkoszorút Venus—Uránia fűz.
Hébe magas kézzel poharát ajakimnak ajánlja,
S a szép Geniusa csókjait hinti reám.
Es én, a boldog, semmit nem ohajthatok immár;
Megléltem mennyem, s isteni társ maradok.*

Hivatkozunk rátok s mindazokra, kiknek ízlése nem toaletti finnyáság, hanem esztétikai studium rezultátuma, ha ez nem valósággal egy zavarodott szempillantat szüleménye-e? Velut aegri sommia! mondaná Róma filozófus poétája. A teoretikus keresztülmegyén a költés minden nemein, s nem foglenni nevet, mellyel a darab elcímezhető lészen.

Egyik oka a *Thewrewk* szembeszökőleg különös poézisának az a makacsságig egyoldalú ízlés, mely sohasem engedi, hogy a tárgy különféleségéhez képest egymástól különböző alakban, különböző színnel és nyelvvel öltöztesse fel darabjait. Nála mindenütt — még prózájában is — egy dagályos, epithetonok özönében duzzadó, szinte az érthetlenségig cikornyás nyelvet láthatni, mely szünet nélkül azt az egyetlen egy szemetsértő tarka szönyeget terjeszti a néző elébe, hol a fantázia a képek szertelenül egybehalmozott sokasága közt eltompul. Tedd a görög egyszerűséget ezen megfoghatatlan buja piperével hasonlatba, s látni fogsz oly távot, milyet csak e planéta két legmesszebb pontjai között képzelhetél. A költőnek, amint tudva van, egy fő kötelessége a tárgyak idealizálása, mely nem egyéb, mint a természetben lévő kép, cselekedet és érzeménynek, a lehető tökéletig emelt megnemesítése. A valódi költő ezen posztulátumnak akként szokott megfelelni, hogy tárgyaiból minden aljasat, mindennapit elhagy, s csupán a tükélet elszórt sugárait gyűjtvéni egybe, azokat olvasztja egy bizonyos pontban harmóniai vegyülettel össze. *Thewrewknél* ez az idealizálás azok által a közönséges s unalomig elhasznált hasonlatok által szokott megtörténni, mely a görög mitológia képeit hozza a maga kiemelni szándéklott képeivel rokon összeérésbe, s így gerjeszt bennünk némely homályosan el-tarkított észfogatokat. Például:

*Arca jententi Küprist, feje Pallast, szive Dianát;
Igy él egy lányban három olymposi szép.*

Nyíltan jelenthetjük minden költőnek, hogy ilyenén módja az idealizálásnak nem azon mód, melynél fogva *honor et nomen divinis vatibus atque carminibus venit*. Azon megjegyzést is általában lehet a *Thewrewk* dolgozásaira mondani, hogy közölök a legkisebb részt teszik azon darabok, melyek önkeblének leleményi; a többinek forrásaira a német költőknél

könnyű munkával rátalálhatni. *Thewreuk* minden művei között az *Aurorához* írt darab előttünk legnagyobb becsű, s ám-bár még ennek is *Kleistnál* van originálja, mindazáltal azon teljességet az előadásban, mellyel ezen darab magyarul elmondva van, inkább lehet az ő sajátjának, mint sok egyebét mondani.

Mitológiáról lévén az imént szó, szabad legyen iránta — figyelmeztetésül legalább — egy kitérést is e helyt tennünk. Költőink szinte nagyatyjoknak, *Zrínyinek* korától fogva hasznájják a görög mitoszokat; de soha azok még oly sűrűen észrevehetőek nem voltak, mint a mi korunkban, pedig a dolgot megfontolván, inkábbára az volna javallható, hogy ez a mód egészen elhagyatnék, vagy ha azt általánosan tenni oly nagy áldozatba kerülne költőinknek, legalább a helyet tekinteniök kellene, s gondosabban megválasztaniok, *hol* és *mikor* volnának ezek a görög fantázia lényei használhatók, mert így minden meggondolás nélkül elmeszüleményeiket mitológiai színekkel kifesteni — engedelmökkal legyen mondva — egyé- nek, mint *testimonium paupertatis*nak az értő által nem tekintethetik. A görög népnél ezen képek, mint honi termé- kek, összefonva és szöve lévén mind a társasági, mind a házi kör minden tárgyaival, az aljasabb népnél is oly ismeretesek valának, — vagy talán még inkább — mint hazai históriáink barátjai előtt egy *Hunyadi*, egy *Zrínyi* név. Az újabb kor népeinél ellenben csak kis rész szerzett magának egy felüleges mitológiai tudományt; egy-kettőt alig találhatni, ki studiummá tette volna, s még ezen egy-kettőből is senki sem képes oly tündérleg elvárásoltatni, hogy fejében képzetek támadjanak a görög népéhez hasonlók, kinek ezen mitoszi képek bizonyos religiói glóriában tűntek fel. Következéleg ezen mitoszok a mi olvasóinknál nem egyebek, mint üres és kép nélkül való, féligérthető nevezetek, vagy ha egy-kettő előtt fáradságos tanulás segédével érthetőkké lettek is, csak erőtelen, hideg fantazmákat szülnek. Tegyük hozzá, hogy az új kor költője, gyakorta többféle mitológiákat használván, oly tarkaságot terjeszt ki előttünk, mely által majd a zsidó próféták korába, majd pediglen az éjszaki népek óriási alakú boszorkányai közé ragadtatunk, hogy végtére fantáziáink ily ezerféleség- ben nem tud magának álláspontot találni. A görög epigram- matistának, miképen értekezésünk eleje érdeklette, nagy

könnyűségére szolgáltak ezen mitológiai istenségek. Talán ezen okból használják őket mai költőink is? pedig mondani lehet, hogy ez hatalmas mód egyenesen a költés céljai ellen dolgozni. — Ezen cikkely nem helyén kívül fog itten állani, minthogy az utóbb érdekllett két epigramma-író művei is igen bővülkednek az efféle görögöldi termékekkel.

Thewreukról szólván önként ereszkedtünk le bővebb fejtegetésekre. Az az ő poézisa és nyelve figyelmet érdemlő két dolog, s méltó volna komolyabb észrevételre, hogy némely fiatalabb versíróink szemeik felnyiljanak, s a veszedelmes példát látva tanulják idejénkorán megválasztani a jót a rossztól. Ez a valódi gothomania már néhány év óta gyakoroltatik a magyaroknál, s minekutána *Kovacsóczy* hagymázos cikornyájú prózájában egész a vakmerőségig duzzadozott volna, egy kevéssé megszűnni látszott, most azonban az esztergami Uránia s kassai Minerva néhány inkorrekczióval teljes lapjain ismét jelengeti magát, s úgy látszik, újonnan lábra akar kapni, méltó tárgyául minden józanon maradt fej bosszankodásinak.

Décsei János 1825. ada ki egy kötet mesét és verset, melyek között epigrammák mintegy hatvan számmal foglaltnak. Ezen epigrammák, leginkább pedig a mesék, mutatják, hogy *Décsei* elmésség híjával nincsen ugyan, azonban még a valódi műveltségtől távol áll. Mert, bár az ő versei közt néhány jó darabokat — mint például a *Lillához*, *Sybilla Charonhoz* stb. címűek — lelhetni, az olvasó majd minden lapon olyakra bukkan, melyek kisimult izlésre nem mutatnak. Az oly kitételek, hogy sok más elhallgattassék, mint l. 76. az *Álomhoz*, l. 87. *Lucretia*, l. 91. *Boldog boldogtalanság s végtére* l. 75. *Egy rossz kántor ellen* (mely utolsó már magában is, hogy a költő saját szavával éljünk, igen *sültelen* darab) című epigrammákban állanak, talán csak egy piarci gyümölcsárosné szájában állnának jól. Nem fogott volna ártani, ha *Décsei* az epigramma alkatjára is jó korán figyelmet fordított volna, mert oly lelketlen explikáció, mint a *Rózsához* írt darabnak két végsora stb., epigrammában helyet nem foghat. Ki eredetiséggel is bír, mint *Décsei*, annak talán nem volna szüksége, hogy a *Telekihez* írt darabot mástól kölcsönözze; kivált olyantól, ki azt már maga is idegen mezőről

ültette saját kertébe. Egyébiránt ha Décsei a ponton, hol most van, meg nem állapodik, hanem talentumát progresszív művelgeti; ízlését gyakorlat által több csínhoz szoktatja; nyelvére, mely most próza, több gondot fordítand, reményleni lehet, hogy magát jeles epigrammatistái érdemre teendi méltóvá.

Kisfaludy Károly is, ez a sok színű és sok erejű művész, közle az 1823-ik évi Aurorában huszonnyolc darabot. Köztek csak hét felel meg a felvett címnek, a többi gnóma. Azonban már csak ezen hét epigramma is magán viseli a művészi kéz bélyegét, s ha *Kisfaludy* több epigrammát nem írta, vagy csak azon egyet írta volna is, mely a 3-ik számmal van megjegyezve, csalhatatlan bizonyosságát adta volna a magasztaladni kétkedve szerető kritikának, hogy ő az epigrammai Múzsának egyik felkentje. Szerencsésebb epigramma kevés volt magyar nyelven zengve. Lehetetlen, hogy olvasván ezen hét kedves darabot, a művészség barátjaiban azon óhajlás ne ébredjen fel, hogy bár a köztiszteletre, közhálára méltó genialis költő több ilyenén becses virágokkal is gazdagítsa verseinek szép koszorúját.

Az 1825-iki Hasznos Mulatságokban (a 26., 27., 28. és 50-ik számon; ismét a második félév 30-ik számán) Tz. G., Tz. és C-r névhelyetti betűkkel megjegyzett darabok, melyek, mint a rajtok ismersző rokonszín hihetővé teszi, egy műhelyből kerültenek, a literatura határain kívül vannak, azért mellettök a teóriának csak szó nélkül illik elhaladnia, ámbár nem volna egészen sikertelen dolog — legalább azokra nézve, kik jövődöben is írni fognak, nem gondolván meg *mit* és *hogyan* — néhány szóval érdeklenni, mint meglátsszik rajtok a küzködés elmésséget előhozni, holott az van bennök végtére is legkisebb mértékben, s mily mártíri kínok által van a nyelv a distichon korlátai közzé zaklatva.

Olvasóink előtt, úgy hisszük, ismeretes leszen azon kisedded könyv, melynek címe: *Újra amalgamázott üveg táblácska*. Benne ötvenkét epigramma volt közölve. Tartózkodva ereszkedünk megítélésökbe, nehogy megsérteni láttassunk a komolyabb olvasót, oly dolgokra emlékeztetéssel, melyektől a nemesebb érzésű ember kedvetlenül fordul el. Azonban, mivel a sors ez egyszer vállainkra mérte azt a sanyarú esz-

tétikai bíróságot, mely morális és nem morális dolgot egyképen tekint, kötelességben áll rólok szempontjainkat elmondani. — Ezen epigrammák általában szólva igen sok elmésséget hordoznak magokban, s aki gondolóra veszi, mily ügyességgel tud itt a lélek minden még oly parányi körülményt is, legyen olvasás, legyen tapasztalás következtése, saját hasznára fordítani s az ellenfél ingerletére irányzani, annak lehetetlen ezen darabok szerzőjétől a valódi s gazdag leleményes elmét megtagadni. Egyébiránt a teória ellen való vétektől egy darab sem egészen tiszta. A nyelv bennük darabos, s mindenhol gyakorlatlan kéz jelei látszanak. Karakterök nem csipő, hanem sujtó és vágó elmésség, s oly érzés vezérli őket, melyet inkább örökre elpalástolni, mint egy egész publikum előtt felmutatni illett volna. A XVII. számmal jegyzett darab legvalóbb színekkel festi azon lelket, mely efféle szilajkodásra elvetemedni képes lehetett.

Még egyet, minekelőtte bevégzenők e reflexiók hosszú sorát. A magyar poéták kicsiny számában tudunkra egy sincs, ki epigrammái közé gnómákat nem kevert volna. Ez annál szembetűnőbb volt előttünk, mint hogy ezen észrevételtől legjobbainkat sem találhattuk menteknek. A vétek mindenütt vétek, nagynál kicsinynél egyképen; de a nagyinak vétké mindég sanyarúbb gáncsot érdemel, mert ereje a gyengeségek megőzésére több volt, honnan önként foly, hogy egy *Kisfaludy Károlytól* vagy *Vitkovicstól*, leginkább pedig egy *Kazinczytól*, ki magát mint a magyar epigramma teremtője méltán tekintetbe hozta volt, várnunk jussal lehetett vala, hogy epigrammaik között ezen fattyú sarjadékokat megnevekedni ne hagyták volna. Minél nagyobb fokán áll valaki a tökéletnek, annál nagyobb következtésük botlásai is. Mi legalább kénytelenek vagyunk itt azon gyónást tenni, hogy felette megbotránkoztunk, midőn elsőrendű epigrammatistáink műveik közt gnómákra kellett bukkannunk, melyek epigrammák gyanánt adattak. Vajha költőink vigyázóbbak volnának, s nem keresztelgetnék el szülötteiket hamis címmel, nem tévesztenék el olvasóikat minden lépten, s a kezdőt megkímélnék azon zavartól, melynek a heterogeneousumok rendetlen egybehalmozatából lehetetlen nem származnia. Aki oly kort élt, hogy önmaga tapasztalható, vagy ha nem, leg-

alább megtanulta *Tieck* dramaturgiai lapjaiból, hogyan szült a német drámában nem haladást, hanem esést, a különböző, sőt ellenkező dolgok összevegyítése, az, úgy hisszük, mosolygani nem fogja ezen sajátképen kis tekintetű, de maga után egykor nem a legjobb következetet vonható dolognál tett intézésünket.

Értekezésünk végcikkelyét zárja be egyike szebb epigrammáinknak, mely azon ideálházában született, hol az ének Múzsája csendes dicsőségben szövi a magyar dalok legszebb fátyolát.

Lomb, te csörögve lehullsz; kertem rózsája, te hervadsz!
Fáim alatt éjszak bús szele dúlva süvölt.
Képzetem elfordúl, s a mult örömébe merítbe,
Barna leányka, feléd, e kebel újra hevül.
És im rózsalepelt von el a fantázia rajtam,
S hesperi csillagként arcod alattt ragyog.
És kívirül a lomb, s kertem rózsái feselnek,
Fáimat Elüison szelleme lengi körül.

S íme, ennyit az epigrammákról. — Mily nehézségek gördüljenek elébe annak, ki a költés ha csak ezen nemében is, a tökéletig emelkedni akar, ezen vizsgálatok nyilváná fogják tenni; azonban céljok nem az, hogy az epigrammát valami nagyobbá tegyék, mint ami valósággal; mert ők a költés széles tartományában még csak oly csekély tekintetű tárgyak, mint San Marino Európa egyéb státusaihoz képest, s a magas epopoea s a kolosszális dráma mellett észrevétlen elenyésznek. Az inkábbára céljok, hogy költőink látván, mily sokra kelljen ily parányi körben is ügyelniök, ha pályabért érdemmel kívánnak nyerni, s ezeket hasonlatba tévén egyéb lírai vagy épen drámai s eposzi nehézségekkel, a studiumra önként vonattassanak, mert csak nyíltan meggyónhatjuk, hogy verseink ugyan napról napra egész az áradásig ömle-
nek, de köztök oly kevés becsülni valót lelhetni, hogy valóban nem csudálhatjuk, ha olvasóink a poétai művektől idegenedni kezdenek.

A jelen epigrammai teória leginkább magokból a művekből van absztrahálva, minthogy ezekre fordíta legtöbb gondot az értekező; de az eddigleni teoretikusokhoz is méltó figyelemmel viseltetett, s köztök főkép *Lessing* és *Herder*

vizsgálataira ügyelt. Mindenhol azon szabadsággal, melyet az igaznak szeretete kíván, parancsol: *a jót mindenkitől elfogadni, a hibát senkiben vakon nem imádni, hanem inkább kimutatni s ellene részrehajlatlan indulattal kikelni.* Ha ne talán egynémely ellen nagyobb masszája tódult volna a gáncsoknak, mint amennyit ő méltánynak vélhetne, az nyugasztalódják meg *Eberhard* szavaiban: »Die Theorie geht ihren eisernen Gang fort, unbekümmert, wo sie in ihrem Wege eine kränkelnde Empfindsamkeit verletzen könne.«

1828

FIGYELMEZTETÉS PESTI KÖNYVÁROS WIGAND
OTTÓ TUDOMÁNYI S MESTERSÉGI KÖZÖNSÉGES
TÁRÁRA

KÉT ÍZBEN JELENTÉ Wigand Ottó könyváros a publikumnak szándékát egy magyar Conversations-Lexicon kiadása iránt. Első jelentését, bár az egész kielégítő nem vala, mindenki örömmel vette, s örömmel én is, mert bennem a munka iránt jó remények támadtanak; készebb valék tudniillik a jelentés félszégeit egy valami kontárkéz gyakorlatlan tollának tulajdonítani, mintsem azt higyjem, hogy a munkának plánuma nincs, vagy elrendelése fonák. Vágytam látni egy második jelentést, hogy kétségeim elháríttassanak, amit vágytam, azt a kiadó februárius 6. közlött jelentésével s próbalapjaival teljesíté. Mohón nyúlánk a jelentés után, s csudálattal látók, amit nem vártunk. Ideje tehát, hogy szavammat ez ügy felett, mely nem annyira Wigand könyvárosnak, mint inkább a nemzetnek ügye, én is hallassam, s egy-szersmind azokat, kik netalán előfizetni fognak e lexikonra, eleve figyelmesekké tegyem, mire vetik ki pénzüket. — Gyűlölet s bosszú tárgyává teszi magát, ki mások hibáit s tévedéseit fedezgeti fel a publikum előtt, de gyűlölet s bosszú csak a gyávát rettentik el; ki az igazat mindenek felett tiszteli, ki a szabad vélemények barátja, az bátor még akkor is előlépni, midőn egy nagyobb sereg véleményével kell megvívnia. A balgaság veszélyes özöne ellen gátat rakni nem szégyen, nem véték, sőt annak, ki emberi társaságban él, még kötelessége is, s vannak esetek, midőn az ól marhái alól szemetet hányni hálára méltó szép tett. Ki hallgat, vagy a neutralitás leple alá vonul, midőn közügy forog kérdésben, többnyire álnok célokat forral; hic niger est, hunc, tu Romane, caveto.

Mi becses segéde légyen a tudományoknak oly munka, mint ama közönségesen ismert lexikon, melyet lipcsei könyváros Brockhaus már hét ízben ada ki, minden érti, ki tudományokkal foglalatoskodik. Ez egy valódi ariadnei fonál, mely bennünket az emberi ismeretek fejszédítő sokasága közt híven vezet, s gyakor bukdosásinktól megóv. Jó előintésül szolgál s rövid ismereteket nyújt ezer környülményekben. Benne mind a tudományokkal foglalatoskodó, mind pedig a dilettáns tanácsadót s barátot lel, szóval ez az ismereteknek minden szükségeit pótló segédkönyv. Tudóssá, tanult emberré ugyan senki sem válhatik általa, sem kimerítő ismereteket valamely tudomány nemében belőle nem szerezhetni, mert ez nem is célja, de nélküle a tudományok barátjának felette nehéz ellennie. Fejledező literatúrában hatalmas pótléka a tudományok azon ágainak, melyekben még kimerítő munkák nincsenek. Ily pótlék gyanánt kellene szolgálnia nálunk is, hol még kivált a felsőbb tudományok nagyrésztint parlagon fekszenek. De épen ezért, mivel interimális pótléka s előrajza sok még ki nem mívelt ismereteknek, szükség, hogy nagy gonddal, ne felületes tudománnyal, ne himpellér kezek által készüljön, hanem alapos ismeretű, világos értelmű, önállású, nem lengeteg ítéletek közt habozó fejek műve legyen, különben áltudományt fog elterjeszteni a homályból most fejlődő polgárok közt, s így hasznót épen nem teend, kárt pedig igen is sokat. Mert az még tűrhető baj, midőn nem tudunk; ott a veszély, midőn rosszul tudunk.

Ily szempontokból tekintvén a dolgot, tartalék nélkül kimondom, hogy amilyen nagy barátja valék Wigand könyváros szándékának, midőn első jelentését értettem, oly nagy idegenség támadt bennem iránta, látván a munka plánumát, elrendelését — ha elrendelésnek nevezni lehet — próbául közlött cikkelyeit, leginkább pedig a főredaktor bujkálásait. Tekintse meg az olvasó figyelemmel a két rendbeli jelentést s a Fenyéry *Kérdéseire* adott feletet, s látni fogja, hogy belőlök fonák plánum, félszeg tudomány, gondatlan munka, inkonzekvenciák, grammatikai és stilisztikai tudatlanság, vizsaszás logika egymásrahalmazva tűnnek elő, annyira, hogy aki komoly ítélettel fontolja a dolgot, kísértetbe jő azt hinni, hogy Wigand könyváros lexikona által a magyar tudományi

kultúrát akarja a külföld előtt nevetségessé tenni. Mert nem oda mutatnak-e ezen dagályos szavak is, melyek egyik jelentésében állnak: »Lehetetlen mindenki szívének el nem ragadtatni örömréztől, midőn hallja, hogy a külföldiek, kik többrendbeli újságleveleikben nemzetünk nagy díszére szolgáló dícsérettel említik ezen nagy, hasznos és költséges munkának megjelenését, bámuló tisztelettel ismerik meg a magyar literaturának oly szép és gyors előmenetelét.« Mit jelentsen a magasztalás oly helyt, hol magasztalni való nincs, könnyűszerrel megérthetni, azért szabad légyen a tisztelt könyvárosnak mondanom, hogy meddig idézett szavai valóságát csalhatatlan dátumokkal be nem bizonyítja, s azon publikum előtt be nem bizonyítja, melyet sért, azaz azon újságleveleket meg nem nevezi, hol egyedül és csupán kiadandó lexikona miatt emlékezik a külföld oly nagy dícsérettel, oly bámuló tisztelettel a magyar literaturáról, mindaddig ezen nagy hangon kiabált bombasztokot — bár egyike vagyok azoknak, kik kétes környülményben készebbek jót, mint rosszat mások felől hinni — egyébnek gúnynál és szarkazmusnál tekintenem nem lehet.

A kiadónak másodszori jelentése közli azon írók neveit, kik a hibásan úgynevezett *Tudományok s Mesterségek közönséges Tárát* dolgozásaikkal segítik. Nagyobb részint ismeretes férfiak nevei, s többen vannak közöttük, kik mint szép érzésű emberek, jeles tisztviselők, jeles polgárok, buzgó hazafiak tiszteletben állnak a nemzet előtt. Engedje meg mindazáltal a kiadó, ha erre nézve azon észrevételt teszem, hogy az, kinek logikája van, nem elégszik meg a *Tár* íróit egyedül csak jó karakterű s buzgó hazafiságú embereknek tudni, ő még ezeken felül azt fogja kívánni, hogy ezen tisztelt emberek jó írók is legyenek. Hogy pedig a fényes születésű ember, az igen jó polgár, igen jeles tisztviselő, szóval a legbecsesebb címekkel ragyogó férfi lehet a legsilányabb, legízletlenebb író gyakorta, azt sűrűbben mutogatja a mindennapi példa, hogysem valaki tagadni merné. Érzem, mi kedvetlen, mi keserű lesz, de az engem nem tartóztat őszintén — habár nem fájdalom nélkül is — megvallani, hogy azon nevek között, melyeket a szóba vett lexikon jelentése kihirdete, csak két író-találtam, kiknek munkáik felől magamat

szép reménnyel bíztathatom. Egyike ezeknek gróf Széchenyi — a Hitel lelkes írója — a másikat, úgy hiszem, az olvasó önmaga is igen könnyűszerrel ki fogja találni. A többi — teljes számmal tíz — részint valaha fénylő, de már erőtlen, elaggott bajnokok, részint korán elért s már hamvata g reményű ifjak s ízetlen papirosmázolók; van közöttük egy-két ezen alkalomra született literátor is, aki még azt sem érti, patikai vagy konyhai szerekből áll-e össze az a csuda lény, mit a tudósok literaturának neveznek. Engedje meg az olvasó, hogy elhallgassam, mit gondolok s mit várok illetén írók munkáik felől, különben is nekem e helyt velük semmi bajom. Szavaim egyedül a kiadóhoz, sőt — mivel ő magyarul nem ért, s oka az itt szóba vett félszedségeknél egészen nem lehet — nem is annyira hozzá, mint inkább ahhoz intézem, ki a főredaktori hivatalt viseli, mert minden e munka kiadásában már eddig is elkövetett s még bizonytal elkövetendő balgatag hibáiknak ő legnagyobbik eszköze, amit talán maga is érez, mert mi oka volna egyébként Wigand és Cserneczký nevek alatt bujkálnia? A vétlen idegen alakban lappangani nem szokott. De vigyázzon, mert tandem sua poena nocentem insequitur... Hogy Cserneczký legyen a főredaktor, elhinni felette nehéz, ha azonban mégis el kellene, akkor még inkább megerősödöm a felebb kimondott véleményben, hogy ezen Conversations-Lexiconnal csakugyan gúnyoló írása készül a magyar nemzet literaturájának.

A mutatóványul közlött lapokon dr. Balogh Pál, Thaisz András és Cserneczký József jelennek meg. Mindenike különböző ágaiban a tudományoknak.

Dr. Balognak az *Agyvelőről* írt cikkelyére nézve nem vagyok kompetens bíró, következőleg nem szólhatok, hanem az olvasót a Tudományos Gyűjtemény 1830-iki második kötetére kell utasitanom, hol az Prof. Bugát által megítéltetik. Azt azonban szükség mondanom, hogy kívánatos volna, ha dr. Balogh stílusára jobban ügyelne, a magyar nyelv törvényeire több gondot fordítana, ortográfiai inkonzekvenciákkal nem sértegetné szemeinket. Mai időben, egeknek hála! már a nem-írók között is vannak, kik grammatikai rendszabás szerint írnak, mennyivel több jussal kívánhatjuk tehát, hogy ilyenekre írók ügyeljenek.

Miket Thaisz András a magyar törvényből közöl, csak töredékek, sőt még a töredékeknek is csak töredékei. Effélekkel jobb volt volna az előfizetni akarókat nem boszontani, mert hogyan szolgálhasson az mutatványul, miből még a periódusok is csak eltagolva közöltetnek? Nyelvére nézve, ha nem egészen is, legalább nagyrészt ismétlenem lehet azt, mit az imént dr. Balogh »Agyvelejére« mondottam. Ily írásmód: *törvényJét, viszonyJát, jusSait* igen gondatlan — hogy ne mondjam tudatlan — kezet árulnak el. A *Kriminalis, ConstituTió, resZpubliKa, AusZtria*, hogyan férhetnek meg együtt, nem képzelhetni. Az önkényes szónak pedig zárjel közé tett »tyrannismussal« magyarázata nem a legszerencsésebb lexikográfai lelemény.

Cserneczky Józsefnek, ki a *Hunyadi Mátyás* című artikulust írta, csak azt sűgom meg, hogy minekelőtte írói pályára lépne, olvassassa meg azon tudományt, mely leges rite cogitandi et disserendi proponit. Ezáltal fog annak tudására eljutni, hogy akkor, midőn e cikkelynek *Hunyadi Mátyás* címet adunk, ne László úrfiról, ne Ulrikról, egyedül csak Mátyásról beszélgessünk. Ama két úri ember történetét pedig a *Hunyadi László* és *Cilli Ulrik* címek alatt regéljük el, s amennyire egymással összefüggésben vannak, provocáljunk reájok, máskülönben amphora coepit institui és currente rota csak urceus exit.

Hogy a mutatványlapokon az, kit leginkább kívánt volna az előfizető ismerni, a redaktor, meg nem mutatkozik, az minden előtt különösnek tetszhetett. Elöttem legalább nem lehet nem gyanús dolog, s azt sejteti velem, hogy nem mere ily korán sikra szállni, mert önmaga sem bízott erejében. Való, hogy méltó oka is van a félelemre, mert amit vállaira vőn, oly nagy, oly terhes munka, melynek elbírására középszerű erő nem elegendő. A redaktor egyszersmind bírása is a munkáknak, — ha nem az, redaktori nevet nem érdemel — az emberi ismeretek annyi ágaiban pedig bírónak lenni súlyosabb dolog, mint magát a *Vétek súlyát* is *Weissenfelsből* prózai köpönyegbe burkolva *Kelemföld* hegyéig cepelni. Ez az oka, hogy én különben az ügynek barátja, s csak ezen fonák módnak, mely jót nem szülhet, ellensége, azt javallanám, ha a főszerkesztetés inkább több férfiakra bíztnék. De azoknak

lelkes, józan ítéletű, nem hírnéven, ezen a hiú bábon kapkodó, nem író társaik ellen kaján szándékokat forraló férfiaknak kellene lenni, mert egyes embernek oly széles tudományal bírnia, mennyi ide kívántatnék, lehetetlen.

Méltán kérhető az előfizető azt is, miért nem tudatja Wigand könyváros, hogyan vannak felosztva a tudományok nevei az írók között, azaz: melyik író micsoda nemben fog dolgozni? Mert eddig csak dr. Balogh, Thaisz és Cserneczky körét ismerjük, a többiről említés sincs, holott azt kívánhatnók, hogy mindenik író minden időben felelni tartozzék az általa dolgozott cikkelyekért, különben az egész csak fonák-ságokból összehordott gyűjtemény lesz.

Nem tagadhatni továbbá, hogy az, ki valamiért pénzt ad, méltán kívánhatja tudni, miért adja pénzét. Wigand könyváros ezen igazságos kívánatot oly kevéssé látszik tisztelni, hogy még mindeddig nem tudatta, sőt még Fenyérynek a Tudományos Gyűjteményben tett kérdése után sem tudatta, hány ívből fog ezen kihíresztelt lexikon állani. Engedjen meg a tisztelt könyváros, de én úgy látom, hogy efféléből merkantilis célok — s pedig nem a legszebbek — tetszenek ki, következőleg, ha csupán ezen oknál fogva is az előfizetni akarók visszavonatkoznak, ne panasolja majd a külföld előtt, hogy a magyar nemzet saját haszna és kultúrája iránt is idegen, s higye csak azt, hogy a magyar, mint minden egyéb nemzet is, magát megjátszani nem örömet hagyja.

De térek arra, ami figyelmemet leginkább magára voná, s ami leginkább oka volt, hogy itt a lexikon ügyében megszólamlom. Kik figyelnek a külföldre, igen is jól fognak emlékezni, a lipcsei Conversations-Lexicon hatodik kiadásában mi fonák cikkelyek vannak a magyar nemzetről, leginkább pedig a magyar literaturáról közölve. A hetedik kiadást még nem láttam, de igen hihető előttem, hogy ezen cikkelyek ott is le lesznek nyomtatva. Néhány év múlva Brockhaus egy nyolcadik kiadást is fog rendelni, mert ezen lexikonnak fellette kiterjedt publikuma van. Ezen kiadáshoz a Magyarországról szóló cikkelyeket Brockhaus azon lexikonból fogja magának fordíttatni, melyet most Wigand kiadni készül, feltevé, hogy Magyarország írói legjobban ismerhették hazájukat, s legvalóbb dátumokat adhattak felőle. Gondoljuk meg

most már, mi nyomorú képe lesz az a magyar nemzetnek, mely ott Wigand könyváros gondatlan lexikográfja után ábrázoltatni fog, s micsoda képviselőit fogja ott a külföld a magyar literaturának látni! Miattam lehetne ugyan nyomorú kép is, csak való, csak hív másolat volna, amit azonban reménylenem felette nehéz. Hogy pedig áltudomány s hibás vélemények terjesztessenek el felőlünk idegen nemzetek előtt, az, úgy hiszem, nagyobb figyelmet érdemlő dolog, mintsem hidegen vennünk lehetne, mert benne nemzeti becsület sérül. Felszólítom azért Wigand könyvárus lexikona valódi redaktorát, — de nem Cserneczky Józsefet — hogy cáfolja meg, amiket e helyt mondok, s ha hibáztam, térítsen jó útra, különben minden itt mondottaim tökéletesen igazak, s nem lesz egyéb hátra, mint az olvasó publikumot arra intenem, hogy Wigand könyváros *Tárát* előfizetésével ne segítse, mert minden ezen célra adott pénz nemzeti becsületünk sérelmének léssen eszköze.

1830

VÁLASZ DÖBRENTAI GÁBORNAK A CONVERSATIONS- LEXICON ÜGYÉBEN

DRÁGA Döbrentei Úr!

El ne bízsa magát, hogy válaszomat Wigand lexikona ügyében egyedül és egyenest Kegyedhez intézem. Nem azért teszem ezt, mintha Wigand lexikográfusai között Kegyednél érdemesebb emberre is nem találtam volna, korántsem! hanem egyedül azért, mivel Kegyedhez, Döbrentei Úr! — mint ez ügy legfőbb intézőjéhez — legtöbb mondanivalóm van. Különben is Kegyed az a magyar írók között, ki öndicséretei és sokfelé ágazó fortélyai által legtöbb nimbust és csillogást gerjeszte maga körül, szükség tehát, hogy azoknak legalább egy része iránt — mert mindenről tárgy és hely szólnom nem engednek — az olvasókat, kiket ezen álfény régen ámtígat, valahára már tisztább véleményekre hozzam. Nem francia délicatesse ugyan ezeket magának az Úrnak mondanom, de hiába, ez nálam már így megyen; én a finnyás complimenteket nem szeretem, azok kiveszik az embert saját karakteréből. Amit mondani akarok, örömet mondom az Úrnak szemébe, nem sokat aggódván vele, szavaimat kedvesen veszi-e, vagy miattok csikorog mérgében.

Az Úr felelete, drága Döbrentei Úr! valamint két társaié, oly szegény s oly erőtlen lelket árul el, hogy én bizonyára szégyenlem magamat, hogy az Urakban ily nyomorék, ily gyáva ellenkezőkre találtam, s elmondhatom Róma költőjével: Hoc ego fatis imputo! Hi vultu morbum incessuque fatentur; horum simplicitas miserabilis, his furor ipse dat veniam. Maga ezen felelet láttatni fogja az olvasóval, hogy az Urak lexikonának sorsa csakugyan gonosz lábbon áll, engem pedig mindinkább meggyőz arról, amit a Figyelmeztetésben

mondottam, hogy a Kegyetek írói tehetsége igen silány, s mind fordítva, mind pedig eredetileg készülendő cikkelyeik felette csekély reménnyel bízathatnak. Szomorú, valóban szomorú sors! És Wigand könyvárost méltán lehet sajnálni, hogy lexikonának csak ily írói, ügyének csak ily védői vannak. Kár, hogy engemet meg nem hívott kegyed, Döbrentei Úr, védeni önmagam ellen ezen szerencsétlen lexikont. Fogadom és vallom, hogy ha az ügyet meg nem szabadíthattam volna is — mert ki képes oly alkotmányt, melynek alapja nincs, az összeroggyanástól megóvni? — legalább az Urak írói nevét megmentettem volna azon szennytől, melyet most már róla semmi hatalom le nem törülhet többé. Legyen az Úr, Döbrentei Úr, elhitetve, hogy én ezen ügy felett nem is hallatnám többé publikum előtt szavamat, mert hiszen az Urak feleletét, kinek csak parányi ítélőtehetség juta, cáfolatnak úgysem fogta volna tekinthetni, azonban, mivel az Urak engem erkölcstelen tett gyanújába hoztak, szükség, hogy az-iránt kérdőre vonjam az Urakat a publikum előtt, s egy alkalommal szétfűjjam az Uraknak ellenem a lexikon védelmére épített buborék-várát.

Némely apróságokkal, miket az Urak, tartoztak legyen a dologhoz vagy nem, össze-visszakevertek feleletökben, nem akarok időt veszteni. Ezek csak olynemű ellenvetések, melyekre a szillogisztikai formában vetekedő azt szokta mondani: *transmitto*, mert bennök kevés vagy épen semmi cáfoló erő nincs. Egyedül azokat fogom érinteni, melyeket az Urak boldog öncsalódásaikban igen fontos dolgoknak vélnek.

Azt mondja az Úr, Döbrentei Úr, hogy mi pártoskodunk, hogy recenzióink egy-két embert reá akarnak a közönségre disputálni; hogy a nyelv tulajdon fordultát németes és franciás kifejezések által igyekszünk elfacsarni; hogy az új iskolának feszegető írásmódját erőszakosan hirdetjük; hogy gyűlöljük az Urakat, kik közéletet tartanak a nyelv elébbvitelében.

Igenis, drága Döbrentei Úr, mi pártot formálunk! Mi bátran és tartalék nélkül felszólalunk mindég, valahányszor írói lelketlenséget és gyávaságot látunk; mi csípkedjük, sujtjuk és zúzzuk a félszegséget; mi nem engedjük meg, hogy az Úr és hasonlói kontárkodjanak, hogy silány mázolásaikkal

visszatérítsék a magyar literatúrát azon szép haladásból, melyet az Dayka, Virág Benedek, Kazinczy, Berzsenyi, a két Kisfaludy, Kölcsey és Vörösmarty műveik által néhány évtized óta teszen; mi hirdetjük és magasztaljuk — mit Bewunderung zweifelnd és mit Zweifel bewundernd, mint a nagy Lessing mondja, mert vakon és szolgálilag imádni nem tudunk — Berzsenyit, Kisfaludy Károlyt, Kölcseyt és Vörösmartyt, mi rádísputáljuk a közönségre, hogy ezen *négj*, vagy a Kegyed szava szerint *egy-két* ember felett semmi sincs az egész magyar literatúrában. S véték-e, hogy mi ezt teszszük? S nem fog-e kezét az egész magyar közönség ezen ítéletében? — De hiszen tudom én igen is jól, mi bántja az Urat, drága Döbrentei Úr! Tudom, miben áll az a mi pártoskodásunk! Mert mi nem hízelkedünk senkinek, úgye? Kimondjuk bátran, amit hiszünk, nem hirdetjük Kegyedet azon soványságokért, melyeket minapában a publikumra tolt, magyar Campenak, — mint kegyed magát nevezgetni szereti — nem magasztaljuk a *Véték súlyát* és *Fösvényt*, a csörgő és csattogó *Nándorfejérvárt*, a pöffeszkedő *Kenyérmezei diadalt*, s ama sok francia s német író munkáiból összelopott, rendetlen és lélekboszontó értekezéseket, melyekkel az Úr a Tudományos Gyűjtemény, Felsőmagyarországi Minerva s Erdélyi Museuma olvasóit kínozza. Mi őszintén és tartalék nélkül merjük mondani, hogy az Úr tehetségéről felette keveset vagy tán épen semmit sem tartunk, s hogy az Úrnak azon húsz-huszonöt eredeti gondolatai, melyeket hosszú írói pályáján kínos küzdelem közt magából kifacsart vala, úgy fognak elenyészni nemsokára még az emlékezetből is, mint egy-két porszem az öröklét alkotmányán. Íme, ezek azon pártok, melyeket mi forralunk! Ezek fájnak az Úrnak, Döbrentei Úr! (Innen az Úr siránkozásai!)

S mondja meg az Úr nekem, drága Döbrentei Úr: szükség volt-e, kellett-e itt újra a neologizmust előhozni? Nincs-e az már mind theoretice, mind practice kivíva? Megcáfoltattak-e azon lelkes okok, melyeket a derék Helmeccy ezen ügyben Berzsenyi versei előtt, s Kazinczy, Kölcsey s egyebek mondtak? Vagy tán Kegyed akarja, Kegyed fogja azokat megcáfolni? O curas hominum! o quantum est in rebus inane! Azt hiszi-e kegyed és lexikográfus társai, hogy minekutána

már egyetlenegy sincs jó íróink között, ki neologistice ne írna, egyetlenegy lelkes ifjat sem lát fellépni, ki az új iskola nyomain ne induina; azt hiszi-e Kegyed és bajnok-társa dr. Balogh, hogy a Kegyetek *gottschedi*, *biesteri*, *nicolai-i* kiáltozásai meg fogják állítani a planéták forgását? És micsoda vénasszonyi predikációkat mond az Úr e neologizmus ellen! Az Úr? ki maga is neologizál, s pedig oly ferdén neologizál, hogy az embernek kacagnia kell belé. Az Úr kiáltozza, hogy a magyar nyelvet saját fordultából németes és franciás kifejezésekkel igyekszünk elfacsarni? S az Úr eléggé szerénytelen lehet ezt kiáltozni, minekutána az Úr Vének súlya s a Fösvény (mint ez Fenyérynek az Úrhoz címezett feleletéből látható) tömve van német szólásokkal? S hol hirdette azt Fenyéry és Bajza oly erőszakosan, hogy nyelvünk francia és német szólások által emelkedik? Nem azt kérdezem e helyt az Úrtól, emelkedik-e, nem-e, nyelvünk effélék által, hanem csak azt, ha Fenyéry és Bajza mondották-e valaha, mit az Úr mond? Reménylem, hogy máskor meg nem feledkezik az Úr, Döbrentei Úr, írói kötelességéről, mely azt parancsolja, hogy alaptalan mende-mondákat publikum előtt ne mesél-gessen.

Mi legyen a redaktor valamely munkánál, az mindekkoráig nem tudatott, s hogy ezen *terra incognitának* is valahára egy felfedezője akadjon, arra az örök végzet oly sok ezer tudós közül, mennyi Mózesből fogva Cserneczky uramig e világon élt, Kegyedet választá, drága Döbrentei Úr! Nem mondhatom, mint örvendek én ezen dicső szerencsének! Íme, mi jámborok, boldog tudatlanságunkban bizony mindeddig azt hittük, hogy a redaktor oly valami lény, ami az írók munkáit bírálja, s aszerint, mikép jóknak vagy rosszaknak lelte, veti el vagy veszi fel kiadandó könyvébe! Azonban, hála a végzetnek! az Úr elhárítá a homályt, az Úr megmutatta csalhatatlan okokkal, hogy a redaktor csak ABC-rendbe szedi a cikkelyeket, hogy ítélnie, vizsgálnia a munkákat nem szabad, nem lehet, nem illő; isten óvjon, hogy ezt merje! Ő semmi munkát el nem vethet; ő mindent, ha még oly soványság is, mint a *Kis Gyula* könyve, tartozik felvenni. Mert hiszen, ha illetén jusokat usurpálnia szabad volna, akkor az *Agyvelő*, *Constitutio* és *Mátyás király* cikkelyeknek, mint árváknak,

hazátlan kellene bujdosniok, holott most példáyaiként a lexikográfai remekeknek még mutatóványul függesztetnek ki egész világ láttára. Mely boldogság így lexikográfusnak lenni! Bármilyen nyomorúságot összefirkált az ember, senki azt kérdésbe többé nem veheti, az minden bizonytalannal kinyomtatatik, sőt még az író két arannyal is tiszteltetik meg érte. Oh szép felfedezés! Oh gyönyörű hála az Úrnak, drága Döbrentei Úr! Most már nincs egyéb hátra, mint hogy proklamációt bocsássanak az Urak minden papirosmázolóhoz a két magyar hazában, hogy írjanak az Urak országszerte híres lexikonába, hogy — — ! De íme most villan elmémbe! Aligha amaz igen humánus úri ember — cuius per fidele ingeniarum artium studium emolliti sunt mores — meg nem bántatik azáltal, hogy e felfedezést Kegyednek tulajdonítom, drága Döbrentei Úr! holott ő már előbb ezen egészen új redaktori metódus szerint szerkeztette, és pedig több esztendőig szerkeztette, a Tudományos Gyűjteményt. De legyünk igazságosak, s adjuk meg kinek-kinek saját érdemét. Amaz úri ember a természetből nyert gazdag zsenije által vezéreltetett ezen metódusra, az Úr pedig, drága Döbrentei Úr, teóriát absztrahált ezen geniális metódusból, s legelső volt, ki a dolgot a világnak megmagyarázta; és így az Úrnak érdeme nyilván van, s csak irigyek tagadhatják azt meg.

Úgy vettem észre, hogy engemet az Úr, drága Döbrentei Úr, művészi vetélkedésre hív ki. Mert azt mondja, hogy álljak ki, ha nagy erőt érzek magamban, új ingerű eredeti alkotásokkal s nagy eredetiek hív másolatjaival dőllyf nélkül. Igen jól, drága Döbrentei Úr! A felhívást örömmel elfogadom. Íme, az Úr, Döbrentei Úr, irt egy dagályos elbeszélést: *Klára Visegrádon*; irt egy *Vesta* nevű románt, mely kéziratban hever ugyan, de hogy régen kész, egész világ tudja, s így nekem is szabad itt mondanom. Nem tagadhatja tehát az Úr, hogy az elbeszélői költésre magában erőt érzett, különben ezekbe fogni nem mert volna. Rendkívül parányi azon tehetség, melyet én a költés e nemére magamban szunynyadni gyanítok, azonban nyerek vagy vesztek, mindegy, mérkezzünk meg egymással! Fogadja el az Úr ezen felszólítást: Írjunk mindketten egy románt. Tárgyok egy s ugyanaz legyen, s adják azt fel négy jelesebb költőink egyetértőleg.

A határidő, melyre a munka okvetlen elkészüljön, legyen a jövő év június első napjától számítva, ha tetszik, két esztendő. Ami a nagy eredetiek hív másolatát illeti, erre nézve, úgy vélném, hasznos volna feladnunk egymásnak Schiller vagy Tacitus históriai munkáiból valamely szakaszt, s fordítnók azt mindketten. Tacitus és Schiller férfias, tömött, rendkívül praecisus nyelvén vetekedni, úgy tartom, igen méltó leszen, s bár a feladás nehéz, de nyelvünk megbírhhatja. Shakespeare-ről ne álmodozzék Kegyed, Döbrentei Úr. Én angolul nem értek, de ha értenék is, nem vállalnék ily feladást. Mert hogy Shakespeare-t még most csak tűrhetőleg is adhassuk magyarul, nem hiszem. Bizonyítják ezt Macbethnek azon szcénái is, melyeket az Úr a Felsőmagyarországi Minervában mutatványul közölt, s melyekről én, ki Shakespeare szellemét a Schlegel és Tieck — hív-e, nem-e, nem tudom; de erővel és genialitással teljes — fordításaiból ismerem, azt mondhatom, hogy nem egyebek szerencsétlen erőlködésnél. Ne terheltezzék Kegyed magát ezen felszólításom iránt publikum előtt kinyilatkoztatni. Óhajtók a vetelkedéshez sok szerencsét az Úrnak, s rajtam győzödelmet, hogy sok esztendőki küzdései után valahára már oly munkát mutathasson elő, melyet a literaturára nézve majd nyereségnek mondhatni. Mert mindeddig csak úgy kerengett az Úr előbb-tovább cél nélkül, mint csolnak a habok felett, mely pályájából nem hagy semmi jelt és semmi nyomot maga után. A munkák bírái legyenek azok, kik a tárgyat feladandják. Ily módon zúznunk egymást, drága Döbrentei Úr, felette szép és hasznos dolog lesz!

A kritika ellen hiába prédikál kegyed, Döbrentei Úr, szavai csak a pusztában fognak elzengeni. Az írói ellenkezések, megtámadások, szóval a tollharcok, még akkor is, midőn élesen folynak, felette hasznosak. Ezek hibáinkat fejtik ki, s a tökélyhez vezetnek. Míg két író csipkedi, keseríti, vagy az Úr igen inproprius kifejezése szerint *zúzza* egymást, azalatt egy sereg író s egy egész olvasó publikum tanul ellenkezéseikből, mert a dolgok tökéletes világosságra úgy jöhetnek leginkább, ha azoknak mind jó, mind rossz oldalaik ellenkezve s vetekedve felmutattatnak. Oppozíció által jutott a világ a legszebb igazságok ismeretére; s ha kegyedet is zúzták volna

kezdettről fogva írótársai, talán eddig már valami jeleset kifacsarhatott volna magából. Ki a tollcsatákat ártalmasaknak hiszi, önként bizonyítja, hogy a historia literariában nem igen jártas, és még csak a szomszéd német nemzet tudományi és művészi felemelkedésének okairól sem vizsgálódott. Igaz az, — s ez egyetlenegy gondolatban kezdet fogok az Úrral — hogy a nevetlen, nem csípkedés, hanem zúzás nem viszen célhoz, s reá semmi szükség sincsen. De ne ellenkezzenek hát az Urak nevetlenül, ne otrombául és csárdába illőleg, mint az Uraknak amaz igen ismeretes társa, ki nevelésének oly fényes bizonyosságait adta. S midőn az Urak ezen feldühült lexikográfus társok feleletét nyomtatásra határozták, illő lett volna megemlékezniök arra, ami minden iskolás gyermek száján forog, hogy: *noscitur ex socio, qui non cognoscitur ex se.*

1830

ESZREVÉTELEK A CONVERSATIONS-LEXICONI
PÖRHÖZ GRÓF DESSEWFFY JÓZSEF ELLEN

ISMÉT LEXIKOGRÁFUSI zajgás, s ismét Döbrentei szóban! Tehát mégsem elég, ami felőle publikumnak mondott? Kényszerít, hogy újra szóljak, s elmondjam, ami még eddig elhallgatva volt? — Azt reménylette talán ez a csudálatos elméjű író, hogy ha méltóság és tekintet aegise alá vonul, s tőle koldul menedéket, pártfogást, védelmet, megszabadítja magát? Azt hitte-e, hogy én a polgári világ mágnását tudományok világában is mágnásnak fogom ismerni, s mihelyt ő lép fel, én arca borulok, mihelyt ő hallatja szavát, én végkép elhallgatok? — Megtanultam igenis a társasági élet viszonyait tisztelni; tudom, hogy ott herceg és gróf, báró és nemes, polgár és paraszt van; mivel tartozom mindeniknek, egyenként és együtt, értem; de értem viszont azt is, s igen jól, hogy ezen tartozás, ezen kötelékek, csak a polgári kör határaig nyúlnak, s ott, hol az írói republica kezdődik, hol a tudományok országába léptünk, hol a társalkodási konvencióknak vége, ezek is megszakadtak. Itt nem érdem, nem születés, nem hivatal többé, egyedül okok, egyedül ész adnak elsőséget; s én ezeknek szoktam, ezeknek tudok térdet és fejet hajtani, nem semmi auktoritásnak, nem semmi grófi méltóságnak. Jaj akkor a magyar literaturának, jaj az ész kultúrájának egész egyetemleg, ha felette mágnási kény diktátorodik, ha az igazság őszinte szavát hatalomszó harsoghatja le! Ez volna a Döbrenteiak diadalma, ez a józan ész veszedelme! Azért, minekutána ezen lexikoni pörbe magát egy gróf Dessewffy József avatta, s ok nélkül avatta, s ellenem, ki őt soha és sehol bántólag nem érdeklettem, oly kifejezésekre vetemedik, melyekre just, neki kivált, tetteimnek egyike sem adhata, engedje meg, s tulajdonítsa magának, ha itt a gróft

az írótól benne elválasztom; s úgy szólok vele, mint silány védőjével egy magához hasonló silány magyar írónak. Mert egyébként, ha az érdemes gróf felől polgári tekintetben kellene szólnom, akkor a legőszintébb tisztelettel, legméltóbb hálával emlékezném azon érdemeikről, melyekkel egykor polgári pályája fénylett.

A magyar írónak talán egész seregében, senki még oly jól be nem bizonyította lelki szegénységét, mint Döbrentei, midőn védeni hagyja magát gróf Dessewffy által. Tehát nem meré maga előlépni, állításaimat tagadni, okaimat megcáfolni, felhívásomat elfogadni? Tehát megszenvedi magán a rágal-mazása által nyert címet? Tehát tettével bizonyítja be, hogy reá érdemes volt? Íme, a gőgös mivé leve! Íme, a kérkedő campei nagy ész mint törpült el, mint hunyászkodott meg az igazság bátor szava előtt! Kiben lélek és tehetség van, ki ügyét igaznak érzi, az bátran mérkőzik meg ellenségével, s büszkébb feláldozni magát, hogysen más védelmét koldulva bujkáljon, hogysen másnak engedje víni a bajt, melyet kivínia önmagának illett volna. Igen, az erős, a bátor, kiben lélek és tehetség, ki ügyét igaznak érzi, az bizonyára így teszen, az így tett volna; de Döbrentei...? Ó sajnálatra méltó író! Ó szerencsétlen lexikográfus! Sic enim iam de ipso loqui decet, non ut odio per motus esse videar, quo debeo, sed ut misericordia, quae ipsi nulla debetur. Én gyáva lélekkel, ki szemembe tekinteni nem mer, vesződni nem akarok, nem fogok, szégyenlek. Ez oka, hogy jelen észrevételeimet, az ő bajában, nem hozzá, hanem gróf Dessewffyhez intézem. Gróf Dessewffyhez, ki eléggé kegyes vala szegény társa ügyében megszólalni, kinek jámbor szándékáért Döbrentei sokkal tartozik, habár oly védelmező is, melyet csak ellenségünknek kívánnánk. Ő nemcsak meg nem szabadítja védencét, sőt, fájdalom, önmaga is sebzi. Azonban jámbor szándékát dicsérni kell; mindent megteve, amit csak tenni tudott; hogy többre ereje nem volt, azt vétkelleni nem, egyedül csak sajnálni lehet. Et voluisse sat est.

Én barátja vagyok a tollesatáknak; de csak azoknak, melyek ésszel, hasznos tárgyak felett, s nemesen folynak. Ezek a lexikográfusi nyavalygások a csata nevét nem érdemlik; s még kevésbbé a hasznos tárgyak felett s nemesen folyt tollcsata nevét, s a sors engem mostoha kézzel vert meg, midőn Döbrenteit, a *Tudományos Gyűjtemény nyugalomba tett re-*

daktorát, s gróf Dessewffy Józsefet ellenkezőimmé tevé. Az elsőnek az baja, hogy semmit se tud; a másodiknak, hogy igen keveset, igen rosszul; a harmadiknak, hogy szerfelett sokat tud. Az első, érezvén szegénységét, csak akkor beszél, ha kénytelen, ha el nem kerülheti, s akkor — ó Múzsák és Gráciák! — micsoda beszédek azok! micsoda förtelmei a magyar stilisztikának! E dagály és pöffedség, ez az ideák feszengése, ezek a logikátlan következtetések, ezek az összekuszált periódusok! Soha ilyenekről Quintilian nem álmodhatott. — A második, ez a tribus Anticyris insanabile caput, az elme szűkét csárdákban szedett epithetonokkal pótolgatja, s úgy rohan elő, mint a fegyverneki tanyák dorongos vitéze. — A harmadik, kiben a sok meg nem emésztett tanulmánynak egész kaosza kereng; kinek fejébe, az elmeáradás miatt, többé semmi sem fér, s ez a lexikoni pör sem férhetett, s azt sem tudja valóban, micsoda ügyet védelmez, s mégis replikáz. De minek is azt neki tudni? ő anélkül is replikáz; leírja tudniillik a *Választ* újra, megtoldván itt-ott egy két iskolamesteri penészes frázissal, mely tele fejből gyakran akarátja ellen is kicsöppen. Mert könnyebb azon címet elviselni, habár gyalázat is, mellyel az imitátorokat a Pisókhöz írt levél megtiszteli, mint fejükből egy-két eredeti gondolatocskát kifacsarni. Mi gyönyörű triumvirátus ez! Felette kár, hogy nincs literátori invalidusház, — oda kellene őket nyugalomra tenni.

A lexikon védői több ízben adták jeleit rágalmazó indulatoknak, több ízben mutatták meg, hogy céljok nem az igaznak védelme; csupán arra törekednek, mint feketíthessék be azokat, kik ellenök felszólalni bátrak voltak. Szándékjokat azonban sehol annyira el nem árulták, mint midőn ők, kik torkig ülnek a neveletlenség, a mocskosság vétkében, engem merészelnek *faragatlansággal* vádolni. Hágthat-e nagyobb pontra a szerénytelenség? Lehet-e rögzöttebb vakmerőséget képzelni is, mint midőn az kiált tolvajt, kinek zsebei tele vannak elorzott drágaságokkal? Ily igazságtalan, ily szerénytelen tettet nem vártam, bizonyára, egy gróf Dessewffytől legalább, nem vártam volna. Vagy talán a gróf nem is ismer,

nem is olvasott egyebet az egész pörből a Döbrenteihez írt válasznál? Feleletének csaknem minden helyei ezt kiáltják, s többet nem hagynak feltenni, mint legfelebb azt, hogy a gróf hallomásból tud valamit. Ha így van, gróf úr, még gonoszabb, hogy oly ügyben akarja magát bírónak és békítőnek tenni, melyet nem ismer, s nem vizsgált meg.

Minekelőtte tehát én ezen úgynevezett faragatlanságok felett a gróffal szóba ereszkedném, kérem és igazságszereteténél fogva kényszerítem őt, lesse ki magában azt a ritka pillanatot, midőn elmelobbanásai megszűntek; s ekkor gondolatait, melyek mindég földfeletti magasságokon, aetheri világokban csaponganak, szállítsa le ezen kisdud planétára, melyet földnek nevezünk; kösse meg figyelme szárnyait, s olvassa el oly részrehajlatlan, oly igazságos indulattal, melyet csak egy néhai legislatortól jusunk' van kívánni, mindazon íráskákát, melyeket dicső lexikográfus társai a magok úgynevezett megtámadóik ellen publikum elébe bocsátottak. Nevezetesen: Döbrentei *részeg vad rácait*, s nyugalomba tett redaktor úr *betyári énekét*. Minekutána ezeken általesett, s bizonyossá tőn, hogy a lexikoni pörből nemcsak a Döbrenteihez írt választ, hanem egyebet is ismer, egyebet is olvasott, akkor méltónak fogom a gróft tekinteni arra, hogy kérdjem tőle:

Hol és mivel adtam én, nem mondom just, hanem csak okot is arra, hogy exredaktor úr ellenem intézett citátumai-ban betyárkodjék, hogy szavakra fakadjon, melyeket nevelt ember nem hallhat undorodás nélkül; hogy Döbrentei engem a legalacsonyabb, legundokabb vétekben tántorgó néposztályal tegyen hasonlatba? Hol és mivel adtam én mindezekre just? Magyarázza meg a gróf aetheri elméje. Figyelmeztetésemnek egyetlenegy szava sem adhata ily just, Döbrentei és nagyhírű társa igazságtalan úton s ok nélkül vetemedtek ezen vakmerőségre. Engedje meg a gróf kérdenem, minekutána e *betyári csíny* meg vala téve s igazságtalanul megtéve, nem volna-e nekem jusom a Válaszban oly otromba fegyverekkel visszavernem ellenkezőimet, milyenekkel ők feltámadtak? Nem volt volna-e jusom? S használtam-e én ezen just? Hol, miként, mely helyén, mely szavában a Válasznak? Az én hitem az, hogy amit publikum elébe bocsátottam, gróf Dessewffy akármely társaságban felolvashatja, bátran és tartaléktalan, sérelme nélkül az illendőségnek; de nem fog-e megzavarodni,

nem fog-e elpirulni lexikográfus társaiért, ha csárdai pajkos-sággal teljes feleleteiket tiszteletes személyek előtt kell olvasnia? Reményilem, hogy ha a gróf ennekutána is velem ellenkezni fog, legalább megfontolja, mit mind, mert bizonyára, mostani egész feleletén a gondolkodó fejnek igen kevés jelei látszanak meg. Nem ártana a grófnak még azt, bár későn is, megtanulni, hogy szavai egyedül azért, mert grófi szavak, még nem fognak hitelt nyerni, s az olvasó, ki látni kíván, szemét nem fogja behúnyni a gróf parancsolatjára. Ez legyen mondva röviden a Döbrentei és társa faragatlanságira.

De ez a fennforgó kérdésnek még csak egyik része, hátravan az, ami egyenesen a grófort érdekli. Mit fog az olvasó arra mondani, hogy a gróf a faragatlanság vádjában nem egyedül csak igazságtalan, hanem ezenfelül még szerénytelen is? Íme, a gróf veti szememre, hogy ellenkezőimmal faragatlanul vetekedek! A gróf? ki minden sértő és alacsonyító predikátumokat összeszedett szókönyvéből, csakhogy velők engemet bánt-hasson. Mondja meg az igen finom nevelésű gróf, úgy tanította-e valaha nevelője illendőségre, hogy intéseit ocsmány szitkokban mondogatta a grófhhoz. Valóban mesteréhez méltó lett a tanítvány. Azt, kitől illendőséget kíván, maga *goromba, faragatlan, szüntelen veszekedő, mérges epés nyállal piszkolódó, maró szájú, szívetlen, agyarkodó, kaján, irigy, pulyalelkű, marakodó, szentenciákat köpdöső, ádáz*, s amit legelől kellett volna mondanom, *fekete lelkű* címeikkel tiszteli meg. Bizonyára, ezek mind finom, méltóságos grófhhoz illő beszédek, nevelt ember szájában jól állnak, szóval gróf Dessewffy *faragottságai*, melyekkel »literaturáját meglágyította, életét kipuhította«. Ó szégyen! hogy a gróf eléggé szerénytelen, hogy a gróf nem pirul maga vétkét más szemére vetni. Valóban, ki a *faragatlanság teóriáját akarná megírni*, sehonnan oly jól nem absztrahálhatná azt, mint a gróf feleletéből, melynek hogy faragatlanság klasszikus remeke legyen, csak az híja, hogy egy gondolkodó s ép fej járuljon hozzá, s szedje rendbe ezt a durva deklamációk kaoszáat. — Korántse vélje azonban gróf Dessewffy, hogy én az ő és társai becsutentítő rágalmazásokat panaszképp említem. Említem egyedül azért, hogy az olvasó lássa, ki a faragatlan. Panaszlanl nincs szükségem. A rágalom nem a rágalmazottat, hanem a rágalmazót mocskolja be.

Szükség, hogy kérdjem a gróftól azt is, mit tesznek feleletében ezen szavak: *fekete lelkű*? Érti-e a gróf, velők mit monda? megfontolta-e, midőn őket leírá? Adhatja-e a gróf ezen predikátumot írónak? Nem az emberre vitetnek-e ezek vissza? Nem a morális karakter jő-e alattok kérdésbe? — S micsoda tettemet ismeri a gróf, mellyel magát a *fekete lelkű* cím iránt legitimálhatja? — — Tanácslom és kérem, hogy ha aetheri világában másnak ily címeket osztogatni divatban van is, midőn onnét a gróf e földi világba leszáll, jól fontolja meg, miket beszélget, s más karakterét, kiről egy immorális tettet sem tud, kímélve hozza kérdésbe, mert az ily lexikográfusi petulantíák keserű pohárral fognak visszaméretethni, s végtére hae nugae seria ducent. Íme, az igazságvédők, a közvirágzatért buzgó férfiak! Csakhogy hibáikból kivergődhesse nek, készek lesznek végtére még a becsületvédő törvényeket is általhágdosni. Ilyenekben keresse aztán a gróf és famózus társa okát, ha én feleleteimben *élesb*, ha *sanyarúbb* vagyok, mintsem inyök szeretné. Ki az illendőség törvényeit akarva nem tiszteli, nem méltó, hogy kíméltessék, sőt nem méltó, hogy ezen törvények csak pártfogolják is.

Ezek szolgáljanak feleletül a Döbrentei védőjének. Ezek is egyedül annak megmutatására, hogy előttem a mágnási szónak csak úgy van ereje és tekintete, ha igaz ügyet védelmez, egyébként nincs. Én gyűlölök minden elsikamlásokat, rejtezkedést, részrehajló védelmeket; tisztelni csak azt tudom, barátom csak az lehet, ki az igazság barátja. Nur wer das Licht nicht scheut, der ist mit mir verbrüderet. Hogy én gróf Dessewffy gyermekek ellenvetéseire felelek, mutatja, hogy őt tiszteletre méltó embernek tartom, ha nem tartanám, szótlan és megvetve hagytam volna őt magában küszködni. Döbrenteinek és a lexikonnak más védői is vannak, mint gróf Dessewffy, de azok ne hízelkedjenek magoknak azzal, hogy pygmaeusi vergődéseik nekem gondot, nekem aggodalmat okoznak. Ők, a jámborok, csak névvágyból zsidonganak. Az ily sóvárgó hírbetegeket, kik készek volnának nevöket utcákon koldulni, készek, mint Herostratus, Diana temploma alá üsz-

köket hányni, csakhogy a világ őket valamiért nevezhesse, ezeket a hiúság szánandó rabjait úgy fogom büntetni, mint büntetné a pszihológiával megbarátkozott kriminális bíró — sehol és soha nevöket nem említem. Különben is oly osztálybeli emberek, kik semmi másra érdemet nem tettek, mint-hogy az ember őket *megvesse*. Mibe kerülne nekem ezen földöncsúszó férgeket eltapodnom? De kell-e ez? Ki ilyenekkel vetekedett, ha rajtok győzedelmet vőn is, csak magát mocsolta be.

1830

VEZÉRSZÓ

TUDOMÁNYOK MEZEJÉN, valamint a hit országában, két nevezetes felekezet van: keresztény és bálványozó. Amaz egy mindenható lénynek, az örök, a tiszta igazságnak szabad lélekkel áldozik, s a nemzeti közfényért buzog; ez vakon és szolgálai félelem közt borul le álistenei előtt, melyeket a rejte-mények leplébe vonulni szerető önség ábrándképekből alkota néki. Nemzetünk tudományi pályáját mindeddig az utolsó felekezet bírja. Mi rettegünk a tudományos tribunáltól, utáljuk és gyűlöljük azt, istenünk az önfény, s a bálványozásnak vagyunk baráti. Ahelyett, hogy az egyedül-üdvezítő, az igaz utat keresnők, a szív és vérrokonság, hír és névgőz, a vallásbeli pártoknak s az emberi hiúság ezernemű csábjainak, mint annyi isteneknek, szobrokat emeltünk. Mi érzéseinket, dicsvágyaink ingereit megtagadni csak parányi részben sem tudjuk, feláldozni pedig önfényünket a közfényért, valamint a polgári, úgy a tudományos körben sem vagyunk eléggé erősek. Mi nem az ügyet, egyedül magunkat szeretjük; s ez mutatja, hogy a lélek kultúrájában még messze nem haladtunk. Jaj annak, ki hiúságaink isteneit nem tisztelve vagy nem kimélve legalább, az igazság zászlójához áll, s kritikai szövétnekkel járdal tudományos pályáján! Az kaján és erkölcstelen, eretnek és hongyűlölő; annak minden lépte kárhozatos bűn s a legvétkesebb véték.

A jelen lapok kiadója jól ismeri azon viszonyokat, melyek közé teendi magát, midőn e bírálatok gyűjteményével fellép, tudja, hogy nevét ezek által a magyar írók kedvezéseibe ajánlani nem igen fogja, sejti azt, hogy nem-barátjai száma aszerint fog nevedetni, amint az itt kiadandó bírálatok számai. Azonban ő egyike azoknak, kik inkább kívánnak nem szerettetni, hogysesem hitők s a közügy rovására szerettetni; kik ké-

szek polgártársaik gyűlöletét is eltűrni, ha ezen tűrés által a közvirágzat magvai hintethetnek el.

A kritikának, e gyűlölvé rettegett s rettegvé tisztelt istennének templomot építeni, oltárt emelni közöttünk sohasem volt oly hasznos, sőt oly szükséges, mint ma.

Ha végigszemléljük a magyar literatura történetét, nem találunk kort, mely a jelennel hasonlítható, nem évszakaszt, mely a vívó és küzdő kor nevét oly méltán viselhetné, mint ez. Ma tanult és tanulatlan, művész és kontár, egyiránt vergődnek a halhatatlanság szent bérceihez, de az utat, melyen oda juthatni, felette kevés ismeri. Az írók száma koronként nevedik, s nem sokára közégyenbe fog állani az olvasókéval; könyveink egymást érik, s ha ki a mennyiségről vonna következtetést az értékre, mondhatná, hogy a magyar literatura nem sokára az olással, franciával fog versenypályát futni. Vannak közöttünk emberek, kikkel a szertelen hazafiúság szertelen dolgokat mondogattat, vannak íróink, kik ha egy történetcskét, mely legfelebb is anekdotának volt alkalmas, dialógusba szöve (mert nálunk a drámai formához ez elég) nyolc-kilenc íven végighurcolhattak, shakespeare-i, calderoni elmét vélnek agyaikban lobogni; vagy ha egy kised értekezést a magyar orthographiáról (mert ez a magyar írók vesszőparipája) sok elavult, rég elúnt semmiből összefércelhettek, azt hiszik, hogy Révai s Adelung hozzájuk képest a filológiában csak tanuló gyermekek, s hogy a népek egyetemi nyelvét minden bizonnal ők fogják feltalálni. Említsük-e a poetasterek hemzsegő seregét, ezeket a béketűrés ostromlóit, ezeket a fülkínzó unalmas trubadurokat? Könyveink nagyobb részét ezek foglalják el, azért van bennök a szív és ész szavának oly ritkán helye. S mindezek a legfellebbi álmokban élnek, s goethei, schilleri nagyság bizodalmaival kerengenek parányi köreikben. Embernek legfőbb boldogságát képzelet s álmak teszik, s ha kit álmaiból vertek fel, az boldogsága egéből hullott le; hagynunk kellene tehát, keresztényi kíméllettel, hadd álmodják végig az ily jámborok rövid életüket, s hadd legyenek boldogok. De ez álomboldogokat imádók, hirdetők, magasztalók veszik körül; a tévedések, a képzelmekek körjai elragadnak s egész csoportokat tántorítanak a vad tudatlanság örvényébe azalatt, hogy a valódi érdem félrevonulva nem ismertetik vagy elfeledtetik — s ez vágja ketté a dolgot. Fel

kell vernünk ezen ál Goethéket, ál Schillereket álmaikból, hogy imádóik is látni tanuljanak; meg kell gyűjtanunk a kritika szövétnekét, hogy lássuk és láttassuk egymással az ösvényt, mely üdvézület pontjához viszen. Ezek nélkül a romlás örvényéből nincs mentség, nincs szabadulás.

Kritika kell közöttünk, meg nem kérlelhető és kemény kritika, de részrehajlatlan, de igazságos. Ki kell irtanunk a hízelkedés, a szolgálai csúszás lelkét; ledöntögetnünk szobrait a bálványozásnak; elrezzentenünk a lelketlenséget; kimutogatnunk egymás vétkeit, botlásait, kimutogatnunk az utat, melyen nagy nemzetek példajaként a tökély magas pontjához vergődhetni. Ha mi barátinkat, rokoninkat, mint eddig, csak ölelgetjük, hitsorsosinkat csak dícsérgetjük, nagyainknak csak hízelkedünk, bókolunk, ellenségeinket csak üldözzük, s a jót bennök is elismerni nem tanuljuk s nem akarjuk, ha rettegünk az igazat nyilván kimondani, ha örökké csak mellékes tekintetek szolgarabjai leszünk, úgy a tudományos haladásnak bizvást lemondhatunk még reményeiről is, úgy örök vesztelésben tespedezünk, s egy kínai penész fogja elborítani, megemészteni nemzetiségünket, nyelvünket, tudományos létünket.

A kiadó örömmel s valódi gyönyörűséggel látja azt, hogy a magyar írók pártokra, felekezetekre kezdenek szakadni. Óhajtaná, hogy e pártok szelleme el ne szunnyadjon, törekedni fog, hogy az e jelen lapok által is mindinkább lobogásban tartassék. Az ellenkezés és küzdelmek, a forrás köszörrüli az elméket, erőben tartja a lelket, s amit szendergő béke s nyugalomban tengés hús év alatt nem tehetne, azt a vélemények háborúi, írói párt s vetekedés két-három év alatt képes eszközteni. A polgári pártok, belháború, veszedelmei a nemzetnek, az írói lázadások ellenben legcéliányosabb eszközei a tudományos haladásnak. Ott vér foly, pusztulás, inség, halál kegyetlenkednek, s felette kétséges, felette bizonytalan. ha a jelenkor véráldozatai fognak-e teremteni a jövő ivadéknak boldogságot; itt csak a hiúság ködei tépetnek szerte, az előítéletek zúzatnak össze. Ott egész nemzetet éri s érheti az ártalom, itt csak egyes emberek szenvednek kárt, talán egy kis hírbeli kárt; s mi egyes emberek vesztesége, ha még oly nagy volna is, azon megszámolhatlan haszon mellett, mely egész nemzetre hárulhat?

Ezen gondolatok forgottak a kiadó elméjében, midőn el-
tökélé, hogy egyesülve néhány lelkesebb barátival a tudomá-
nyos közügynek, e kritikai gyűjteményt megindítsa. Általános
céljai az eddiglen mondottakból érthetők: az előítéletek, téve-
dések, írói pedantizmus és félszepségek ellen akar gátakat
rakni, melyek köztünk divatban vannak, vagy divatba kezde-
nek jöni. Szándékait azon úton reményli elérhetni, ha a ma-
gyar literaturának észrevehetőbb lépteit bírói figyelemmel kí-
séri, s mindenről, ami tekintetet érdemel, kritikai észrevétele-
ket közöl. Ezen célra nem szükség minden megjelent könyv-
nek megítéltetnie, elég leszen csak azon produktumokról em-
lékezni, melyeknek némineműleg életök van. De itt sem von
oly szoros korlátokat, hogy ne vehessen magának szabadságot
néha csekélyebb nyomtatékú munkákról is szólni, ha azok
hasznos dolgok elmondására alkalmul szolgálhatnak. Vala-
mint viszontag lesznek oly esetek, melyekben becses művek-
ről is hallgatni fog, ha rólok mindennapi s talán közönséges,
ismert észrevételeknél egyebet nem mondhat.

A munkáló társak nagyobb része magát megnevezni nem
fogja. Oly mód, mely az angol időszak írásokban nagy divat-
ban van, s melynek sokkal több jó, mint rossz oldalai van-
nak. A névtelenség leple alatt mindenki szabadabb s nyíltabb;
a barátság s hála érzéseit is könnyebb hallgatásra bírni; a tar-
talékra, vonakodásra nincs ok. Így a félénk is megbátorodik,
s őszintén mondja el, amit elmondani rettegett volna. Szóval,
az éjféli titkaiba leplezett areopagusi tribunál a lelkes görög
népnek nem volt lelketlen találománya.

1831

A ROMÁN-KÖLTÉS RŐL

Töredékek

A KÖLTÉS FÖLDFELETTI VILÁGÁBAN alig van tartomány, melyet, mind széles terjedelme, mind sokalakúsága miatt, oly nehéz volna az esztétikusnak megjárni, s megjárván belőle csalhatatlan tudósításokat hozni, mint a románé. Innen van, hogy míg a hősköltemény, dráma, sőt a líra aetheri hazájának is nagyobb részében oly gazdag, oly soknemű fölfedezések tétettek a teoretikusok által, hogy belőlök jókora könyvtárt lehetne egybeállítani, azalatt a románok tündér országa csaknem ismeretlenül maradt, mint valamely végiglábolhatatlan sivatag, melyhez csak félve közelít a merészebb utazó is. Holott, ha meggondoljuk, mi sok jó és ártalmas termények szállítottak át e tartományból az olvasó világba, mi nagyszámú kedvelőkre találtak ezek Richardson és Fielding korától fogva egész Washington Irving és Cooper idejéig, s mint kellett szükségképen korokra és nemzetekre befolyással lenniök, nem tagadhatni, hogy a regény a műfilozófusnak nagy mértékben érdemelheti, sőt talán még nagyobbban, mint maga a dráma s eposz is, figyelmét.

Nálunk, mint némely jelekből sejteni lehet, a román-literatura most fog kezdődni, s olvasóinkra foganatosabb hatással munkálni; nem volna tehát szükségtelen aziránt értekezni, mit kellene az olvasónak egy román-költőtől józan alapok szerint kívánnia, s viszont mit a román-költőnek teljesítenie, hogy célját s magasabb rendeltetését el ne tévessze.

Figyelemre méltóbbat a jelen tárgyról, amennyire tudom, Eberhard, Herder, Jean Paul és Meisner irtanak, de nagyobb részint futólag csak s mellékesen, s a tárgy még min-

dig mélyebb s alaposabb vizsgálatot vár. Amit itt az olvasó tőlem veszen, részint saját eszméletimnek, részint az idézett írók studiumának gyümölcsei; mert az utóbbkoriaknak elődeik találmányait figyelem nélkül hagyni vétkes önhittség, s ártalmára van minden előhaladásnak. Az utóivadék előidők töredékeiből rakja fel nagysága falait, s azon műfilozófus, ki az egyszer jól mondott helyett mást mond, csak azért, hogy új s eredeti legyen, nem a művészetet szereti, hanem saját csillogását.

Észrevételeim, melyeket itt töredékesen elszórok, csak vázolatául szolgáljanak a román egy netalán valaki által később készített teóriájának; kimerítő értekezés gyanánt nem akarom őket tekintetni, mert a pálya, melyet egy nagy egész alkotására meg kellett volna járnom, sokkal rögzöttebb és töretlenebb, hogysen parányi erőm megbírhatná. Szándékom az volt, hogy egy valahára közöttünk is születendő román-költő e töredékekben egy-két hasznos intést találjon. Majd jön egy későbbi teoretikus, — reményem s őszintén óhajtom — ki általam ösztönt és buzdulatot kapva, e tökéletlen próbát alaposabb s mélyebb vizsgálataival feledékbe süllyesztendi.

I

ELBESZÉLÉSNEK vagy beszélynek nevezetik általában minden elmúlt s végbement esetnek másokkal közlése. Különbözik a leírástól, mert benne az eset mint valósággal elmúlt közöltetik; a leírásban ellenben az elmúlt, végbement vagy távol levő tárgy is jelenné tétetik.

Minden beszély költői vagy történelmi, aszerint, miképen költött vagy valósággal megtörtént dolgokat tárgyz. Célja mindkettőnek többféle lehet. Közleni t. i. valamely esetet másokkal többféle okból szoktunk: vagy azért, mert még mások által épen nem, vagy mert nem eléggé körülményesen tudatnak; vagy azért, mert elfelejtettek s emlékezetbe hozatalok hasznos, szükséges, ész- vagy szívképző. A költő például — mert erre fordítjuk itt főképp figyelmünket — valamely igazságot képen állít elő, hogy olvasói emlékezetébe nyomja,

mint a *mesék- s parabolákban* stb.; vagy pedig lelkünket magas érzelmekkel, nagy gondolatokkal eltöltvén, a mindennapiság szűk köréből kiemelve nemesít, mint a *hőskölteményben*; vagy valamely religiói tanulásra vezet, mint a *legendában*; vagy végtére az emberiség karakterével, az életnek egyes sczénáival ismertet meg, mint a román- s novellában. Azon elbeszélés, melynek semmi más célja nincs, mint az olvasónak időtöltést szerezni, méltán kárhoztatik, mert benne az eszköz céllá van fordítva.

Beszélyben, legyen az költői bár vagy históriai, múlhatlanul megkívántatik a valóság. A históriai beszélyben tudniillik, hogy ami elmondatik, úgy történt legyen; a költőiben, hogy úgy történhetett legyen a való életben, miként elmondatik. E valóság a művészi gyönyörnek éltető eleme; nélküle a poézis hazugsággá alacsonyodván, nem képes művészi áltatást (illusio) gerjeszteni.

A beszélynek általában három fő része van: a történet eredete, bonyolódása s kifejelete. A történet eredetét azon okok összessége teszi, melyek szülői s támasztói voltak a következő történetnek. Ezeknek előszámlálása, amennyire lehet, rövid s összevont legyen, hogy annál több hely maradjon, s annál sebesebben lehessen általmenni a sajátképeni történetre. A történet eredete többnyire a beszély kezdetén adatik elő; ami azonban nem elmúlhatatlanul szükséges. Ki az olvasó figyelmét azonnal tárgyára akarja függeszteni, legjobban teszen, ha őt a történet közepébe valamely érdekes jelenethez ragadja, mint például Scott Walter Talisman nevű románjának s Goethe Meister Wilmhelm-jének kezdetén. Ily esetben a történet eredete később adatik elő. Erre nézve örök szabályul lehet ajánlani minden beszélyírónak ezt: minél később adatik elő a történet eredete, annál rövidebben mondassék el, hogy általa a mese folyama, mely annál sebesebb, minél inkább közeledik végéhez, ne akadályoztassék, s az olvasóban unalmat ne támasszon. Azon sorozat, mely szerint a történet előadatik, rendnek szokott neveztetni, mely kétféle: természetes és művészi. *Természetes* az, midőn az esetek, jelenések azon renddel adatnak elő, amint egymásután végbementek; *művészi*, midőn a költő őket úgy alkalmaztatá, miként tárgyához jobbnak vélte.

A bonyolódás (szövedék, csomó) azon nehézségek s aka-

dályok összessége, melyek a történet kifejlését tartóztatják. Minden történetnek a bonyolódás kölcsönöz sajátképen érdeket, s nélküle a legszebb előadás is unalmassá válhatik. Voss Luizája, minden szépségei mellett is, már közepe táján unalommal tölti el olvasóját, mert az egész költeményben alig van valami bonyolódás, mely a lélekben érdekes várakozást gerjesszen. Lessing a maga száraz vizsgálódásait is érdekesekké tudá tenni a bonyolódás varázsereje által. A történelmi előadásokban a bonyolódás gyakran magában a történet folyamában rejtezik, különben pedig pragmatikai fejtegetések által lehet okok és következmények fonalaiból szöni. A költőnek azonban magának kell a csomót megkötnie, s ezt még ott is, hol tárgya történelmi, mert a prózai természet nem, vagy legalább ritkán hoz magában oly bonyolódást, mely a művészet kívánságainak megfelelően, de nagybecsű elemeket ennek alkotására gyakran. Innen a történelmi költeményekben az ideális személyek. Schiller Don Carlosában a képzelet-szülte marquis Posa centruma az egész drámai nagy szövedéknek. Az asszony, vagy inkább ennek éltető eleme, a szerelem, legtöbb bonyolódásnak szokott forrása lenni a költőknél, mert ez indulat az emberi kebelben leghatalmasabb, sőt mindenható, s általa a rendkívüli dolgokat is legtöbb valószínűséggel lehet motiválni. — Szükséges, hogy a bonyolódás természetes, világos és valószínű legyen; különben a belőle következett történelmi változások nem nyernek hihetőséget, s szétfoszlik az egész művészi áttatás. Az akadályoknak vagy a körülményekből, vagy ami még jobb, a karakterekből kell előtámadniok, s kezdettől végig szükséges haladásban lenniök, hogy a figyelmet feszülésben tartsák. Elősegélik a bonyolódást az epizódok is, azaz oly történelmi töredékek, melyek ugyan a fő történethez szükségképen nem tartoznak, de vele mégis belső egybefüggésben vannak. A csomónak rendszerint a történet közepén van helye, de nem szükségképen; ismerék műveket, hol mindjárt elején.

A kifejlet, vagy feloldás, a történet kimenetelét adja elő, s felvilágosítja, ha a csomóban előgördített akadályok elhárultak-e, vagy pedig a történet hőse áldozatjok leve. A kifejletnek szükségképen a történet végén kell állania, mert ami még utána következne, annak már nem lehetne többé érdeke. Ez oly szükséges része minden elbeszélésnek, hogy

nélküle semmit bevezettnek tekinteni nem lehet. A jó kifejelet mulhatlan föltételei közé tartozik: 1) a természetesség; azaz, hogy ne vakeset hozza elő, hanem a természet örök rende szerint okok és következmények láncolatán gombolyodjék le. Természetfeletti lények által kettévágni a csomót mindig hibás, talán a legendában s tündérregében (Märchen), melyek legtávolabb állnak a való világtól, volna leginkább megengedhető, 2) teljes és kielégítő legyen; azaz általa a csomó ne csak részben, hanem egészen feloldassék, hogy utána semmi léteges (essentialis) rész felől se legyen többé kétség. Továbbad, a csomó feloldása ne bántson erkölcsi vagy természetitörvényt, vagy ezekben alapult szokást. Goethe Stelájában az egyférjú két nő, kik a csomót feloldják, nemcsak törvényben alapult szokás, hanem pszichológia ellen is vannak. 3) legyen nem várt és meglepő, azaz olyan, melyet ha gyanítani lehetne is, tudni világosan ne lehessen. 4) adassék elő alkalmas időben; ne előbb, mint figyelmünket egészen magára vonhatta, de ne is később; azaz, ne tartsa figyelmünket sokáig magára feszítve, mert akkor fáraszt.

E három fő részére nézve a beszélynek még a következő jegyzéseket általában:

Ügyekezék a költő, hogy kivált elbeszélése elején, hol leginkább lehet kicsapongania, semmi nevezetesb jelenés vagy történet ne álljon jövendő bonyolódások magva vagy bimbója nélkül, s ügyekezék kerülni, amennyire lehet, oly dolgok felhordását, melynek szüksége csak a jövendőkből igazoltatik, a jelenben pedig ok nélkül áll; mert az olvasó figyelmét a jelen szokta leghatalmasban elfoglalni. A jövendő kétes és bizonytalan, s ami csak benne fog még később motívaltatni, annak a jelenben okát emberi elme nem láthatja.

A csomónak szövevényesebb bonyolítására használtatnak bármennyi új személyek, sőt még földfeletti lények is, vagy mint az esztétikusok nevezik, machinák; de végképi feloldása csak régi ismert személyekre bizassék, különben a csomót nem belső szükség oldja fel, hanem külső vak eset, azaz a költő önkénye *vágja ketté*. »Az első szakaszban legyen a bárd megköszörülve, mond Jean Paul, mely az utósóban a csomót szétmetszi.« Oly személyt vagy eszközt használni a csomó feloldására, mely csak akkor lép fel, midőn azt fel kell oldani, s előbb nem ismertetett, annyi, mint mennykőütéssel

végzeni ki a tragédia hőjét. — Legszebben foly a csomó feloldatása egy régi ismert személy karakteréből, mert az ily feloldás legtöbb belső szükségét fejt ki előttünk.

A csomó bonyolításához jobb akaratot használni, mint esetet; mert amaz ész-szülte okokban alapodik, s több belső szükségét hoz magával; azonban az esetek használatása sem tiltatik.

Minden szélességet és kicsapongást, melyek magoknak, kivált a román-költők oly gyakorta engednek, minden hosszabb filozófiai elmélkedéseket jobban tűr az olvasó a beszély elején, mint végén, hol az érdek minden sugarainak egyetlenegy lángpontra kell gyűlniök, hogy hassanak. Scott Walter románjainak eleje csapong, közepe célra siet, vége rohan.

Mi az elbeszélések tárgyát illeti, az érdekessé tétethetik azért, ha a történetben oly karakterek állítatnak fel, melyek különös tulajdonaiknál fogva a mindennapi emberekétől távoznak; ha a személyek nehéz, ritka helyzetbe tétetnek; s általában a legegyszerűbb tárgy is érdeket nyer, ha benne egymást váltogatják s követik a természetes ugyan, de mégis szokatlan s nem mindig látott jelenések.

Az elbeszélő költéshez rendszerint a következő költemények számíttatnak: allegória, mese, parabola, legenda, románc, idill, monda (Sage), tündérrege (Märchen), hősköltemény, román, novella vagy szorosb értelemben vett beszély. Az előszámláltaknak mindenike lehet komikai, satírai, humorisztikai vagy a sajátképen úgynevezett komoly szellemben tartva. Mi ez utósót azért vettük itt főképp figyelembe, mert ennek teóriája alapul szolgál amazokéinak is; csupán specialitásokban hajlanak el egymástól, melyeket kijelölni annak leszen tiszte, ki a komikai, satírai, humorisztikai elbeszélésekre fogja függeszteni fő figyeimét.

II

ELSŐ KÉRDÉS, melyet mind támasztani, mind fejtegetni szükség annak, ki a román-költés teóriájában biztosabban, azaz alapokból, kíván indulni, ez: Micsoda neméhez tar-

tozik a román a költői művészetnek? Mert hogy az a költői művészetnek egy jeles része, senki sem fogja kétségbe vehetni, ki Meister Wilhelmet vagy Kennilworthot olvasá, s ama régi aristotelesi definíciót — mely a sok tökéletlen közt talán még mindig legjobb — átgondolá. Románban a költő történeteket ad elő, mint bevégzett s elmúltakat, következőleg az a poézis elbeszélő neméhez tartozik, s rokonságban áll — miként érintők — az idill, románc, mesével . . . s amit leginkább kell említeni, a hőskölteménnyel. Az elválasztó pontok azonban, valamint egyéb nemei között a költésnek, úgy itt sincsenek minden kétségen túl téve, mert a románnak is lehetnek, sőt vannak osztályai, melyek oly közel fekszenek más tartomány vidékeihez, hogy csaknem egybeolvadnak vele, s határaikat élesen elkülönöztetni felette nehéz. A levelekben írt román, például, kicsapong a dráma birodalmába, elannyira, hogy ha az elbeszélő költésnek némely főbb törvényei alá nem iátnók vetve, hajlandók volnánk a drámai koronához kapcsolni.*

Mind e hasonlatokat s összeolvadásokat azonban, melyeket a román és dráma, sőt a román és líra között tapasztalunk, könnyebb már csak a külső formák segéde által is elkülönöztetni — hogy ne említsem a belsőköt — a legnagyobb nehézség ott gördül előnkbe, midőn a román és hősköltemény között akarjuk az elválasztó vonalt feltalálni. A hősköltemény és román t. i. mindkettő nagyobb terjedelmű költemény, mindkettő elmúlt s bevégzett történetekkel foglalatoskodik; valamint az egyikben, úgy a másikban is többnyire a költő beszél a történetet stb., miben különböznek tehát egymástól? Ezt lehet és kell méltán kérdeni, mert valamíg az elválasztó jegyek

* Engedelmet e vakmerő, improprius beszédért, s engedelmet mindazokért, melyek e vizsgálatok folytában többször elhintve lehetnek. Tudjuk, hogy effélék bizonyos embereknek nem tetszenek; de bizonyos embereknek nem tetszeni még nem nagy szerencsétlenség. Herder és a két Schlegel, Jean Paul és Tieck, s a Muzáron egyik sok érdemű s minden jóktól tisztelt szerkesztője, didaktikai írásaikban is igen szeretik az improprius, virágokkal, képekkel hímzett beszédet, s mi inkább akarunk e jelekkel poétai mámorban szédelgőknek kiáltatni, mint bizonyos emberekkel józanon maradni. Különbben is poézisről poétailag beszélni nem mindig hiba, sőt néha egyedül csak így lehet alkalmasan. A rossz didaktikai nyelvű Jean Paulnak egyetlenegy ívén több magvai vannak elhintve a poézis filozófiájának, mint más nem épen középszerűek vastag kötetekben.

meg nem határozhatnák, lehetetlen, hogy egyik teóriája a másikkal össze ne kevertessék, s az egész regélő költés körében homály és zavar ne legyen.

Ha valaki az előttünk fekvő kérdésre hosszas tétovázás nélkül azt felelné, hogy a két költemény elválasztó bélyege a versi és prózai alakban van, azaz, hogy az eposz versben, a román pedig prózában íratik, úgy hiszem, felelete igen alapos volna, csakhogy ezzel egyedül a műbarátot fogná kielégíteni, nem a műfilozófust is. A műfilozófus nem fogna ezen feleletnél megállapodni, hanem azon kérdést támasztaná, ha az eposznak versben, s a románnak prózában íratnia elmúlhatatlanul szükség-e, vagy egyedül a költő kényétől függ. S e kérdést tennie annál inkább lehetne, minthogy a historia literaria mutat hőskölteményeket prózában, mint például Fénelon Telemachja, s viszont románokat versben, melyekre nem kell külföldre mennünk példáulért, mert nyelvünkön van írva a sokat forgatott és csodált Peleskei notárius, vagy Rontó Pál históriája. Íme, tehát a kérdés, melynek eldöntésétől függnek mind a hősköltemény, mind pedig a román teóriájának fő- és alapelvei, s melyre kell hogy figyelmünket fűgesszük.

III

A KÖLTŐI MŰVÉSZETNEK általában történet, cselekvény s érzelmek tárgyai. Érzelmeket zeng a lírai, történeteket beszél s ábrázol az eposzi, cselekvényeket fejt ki a drámai költő. Az első esetben, úgy mint a második s harmadikban, nem mond egyebet, mint ami emberben s ember körül van, következőleg mi az emberiséggel érintésbe jő vagy jöhet, s a valódi poézis szélesb értelemben nem egyéb, mint az emberiség ideálba emelt képe. Minthogy pedig az eposz — miként az újabb esztétikusok jól vették észre — történetet ábrázol, mely a mult korból fejlik ki, a dráma cselekvényt sző, mely a jövő felé terjeszkedik, a líra pedig érzelmeket zeng, mely magát a jelenlét szűk korlátai közé zárja; következik, hogy a költés minden nemeinek saját kora van, és saját korának mezein terjeszti szemünk elébe varázsszőnyegét. A lí-

rai költő akkor él és mozog saját világa levegőjében, midőn jelen érzelmeit zengi; mihelyt a multkoraikat beszél vagy ábrázolni ügyekszik, kicsapong határaiból, s műve szükségképen elveszti azon hatást, melyet a valódi lírai költeménynek gerjeszteni kell. Az eposz, ha az előttünk bonyolított csomót előttünk is fejt ki, drámaivá leszen, a dráma pedig mely csupán mult dolgok bonyolódásával s kifejetével, mint elmúltakkal foglalatoskodnék, megszűnne dráma lenni. Ezek szerint tehát az eposznak a jelen s jövődő nem korai, ő miként Klio, az emlékek komoly istennéje, a történetek folyamának végén áll meg, vagy pedig utókorából tekint vissza a lefolyt századokra, s felemelve a feledés kárpitját, az emberiség történetit a maga időszakasaiban tükrözi előnkbe. S íme a rokonság, mely a poézis és história között a legrégebb korokban feltűnik. Az eposzi költemény eredetileg, amint Homérnál megjelenik, a história töredéke, melyben az emberiség képe a maga időszakában ábrázoltatik vissza, s a görög nép első históriája Homér eposzai valának. Eposz és história tehát bizonyos tekintetben még máig is rokonok egymással; a régi világban pedig annyira azok voltak, hogy maga Thukydides is a peloponnesusi történeteket írván, bizonyos költői színben jelenik meg.

De midőn mi e helyt az eposz és história rokonságát emlékezetbe hozzuk, szükség — habár kitérésnek fog is tekintetni — érintenünk a költő és történetíró különböző céljait, amint azok későbbben mind inkább és inkább kifejettek s a kettőre nézve különböző kötelességeket támasztottak, melyek egyiket a másiktól szorosán elkülönöztetik. Midőn a költő által az emberiség képe ábrázoltatik vissza, ezen ábrázolás koránsem úgy történik, hogy benne valamely nép vagy időszak sz tulajdonképeni története adatnék, hanem a költő teremtői hatalmánál fogva, mintegy az emberiség fölé helyezi magát, s felmutatja azon ideált, melyet e vagy ama nép vagy időszakasz a maga históriai életében elérni törekedett ugyan, de el nem ért, hanem megette hátramaradt. Még akkor is, midőn a költő tiszta történeti tárgyat veszen költeménye alapjául, nem kívánunk tőle históriai, azaz oklevelekkel bebizonyítható igazságot. Költőnél a históriai factum mindig mellékdolog, így tanít a Hamburgi dramaturgia, s nem kell feledni, hogy ha van prózai, azaz testi szemekkel látható ter-

mészet, van egy más is, a művészi t. i., s hogy historiai igazság s poétai igazság között nagy a különbség. Historikustól, mint felebb érintők, azt kívánjuk, hogy amit beszél, valóság-al megtörtént legyen, s épen úgy, miként beszél; költőtől ellenben azt, hogy az általa költött történet, ha egykor valósággá leendene, hasonló körülmények között ne történhessék meg egyébként, mint ahogyan ő előadta. Így van ez még magokkal a személyekkel is, midőn őket a költő a törtétiából veszi. Goethe szomorújátékában, például, Oranien, Egmont és Alba karaktereiben oly vonásokat vehetsz észre, milyenekkel őket a történetíró Schiller elődbe állítá; de azért ezen goethei Egmont, Oranien és Alba prózailag hív s való törtétiiai alakok-e? Épen nem vélném. A költő őket aszerint alkalmazá, mint céljai kívánták. Mind a három személy ideálja s képviselője az emberi karakterek három különböző nemeinek. Egmont a maga érdemében, polgári s hadi fényeiben bízakodó, s ezért önérettel teljes, gond és aggodalom nélkül csapongó; Oranien a sokat gondolkodó, mindent mélyen fontolgató, a legbonyolultabb szövevényeken keresztülálló s ezen okból felette óvakodó embereknek; Alba végtére a lelki s hadi erejét érző fejedelmi kegyenc s mindenható miniszter reprezentánsai stb. Következik, hogy a költőnek nem az embert és individuumot, hanem az individuumban az emberiség képét, a korok és népek vonásaiban az emberi tetteket, törekedéseket kell visszatükröznie, hogy azoknak gyökerei a valóságban alapuljanak, azaz a természet s örök rend logikai törvényei mellett lehetőek legyenek. Azon kérdéseknek tehát, ha ez vagy amaz dráma, regény valósággal megtörtént-e, szükségképen bántania kell az értő művészt, kinek sokkal filozófikusabb céljai vannak, mint a prózai valóság s testi világ hű másolata. Innen lehet megbírálni, mennyit nyom az a sokszor idézett s kiáltozott félig igaz esztétikai evangélium, hogy a művészségnek a természetet kell utánoznia.

Ha az imént kimondott principium — hogy t. i. a költés általában, különösen pedig az eposzi, az emberiség történeti időszakaszainak idealizáló tükre — bizonyos és megáll (amit reménylek), szükség, hogy az emberiség történeteire függeszszük szemeinket. Végigfutván elménkben a törtétiia emlékeit, Mózesztől kezdve a legújabb korokig, észre kellett vennünk, hogy a nemzetek, valamint egyes emberek életében időszakaka-

szokat lehet megkülönböztetni. Gyermekkorból fejlődik ki ifjúságok, ifjúságokból a férfikor, s ebből az öregség hanyatlása. Mind a négy kora ezen fizikai vagy prózai világnak saját színnel, szellemmel és karaktervonásokkal bír, melyek magokat idealizáltan tükrözik vissza a szellemi, másképp költői világban.*

A gyermekkor ártatlansága a jelenlét örömein andalog, szemei előtt minden paradicsomi szépségben virul, mindenütt szerencsét és boldogságot sejt; veszélyt nem retteg, mert nem ismer; gond nélkül enyeleg s játszik hajborzasztó mélység felett s fenéktelen örvény szélén; képzeletét tündér álmok, arany remények lebedesik körül. Ereje még gyenge és tehetlen a cselekvésre, s a jövő kor tettei sejtelmekben szunnyadnak benne. S íme ezen kornak képeivel hímezi fátyolát a néprege és idill, s benne találjuk visszatükrözve az arkadiai pásztorvirányt s a gyermekképzelmek tündérregéit.

A gyermekkor után következik s belőle fejti ki magát a cselekvények időszaka, az ifjúság. Keblében a tettekre törekedés lángja küzd és forr s viv őnmagával. Nyugtalan óhajások támadnak felhevült képzeletei előtt. Érzeni kezdi ereje hatalmát; a cél, melyet kivívnia kell, világosabb lőn előtte. Korlátot és lehetetlenséget nem ismer; kezd és mer több érzellemmel, mint ésszel, több szerteáradozó, mint célra irányzott erővel. A különös, csodás, rendkívüli bájerővel vonják magokhoz; szóval, feltűnik a kalandok időszaka, a hőskor, melyet tettek jelelnek ki inkább, mint megállapodott karakter. Harcok támadnak minden léptén és nyomán a lelkesült ifjúnak, a szellemek és csodák országa a maga egész varázsfényében felnyílik, a gyermekálmak egy nagy, egy szép teljesülést érnek, s zengi Kalliope a félistenek s hősek tetteit. A hősköltemények tehát itt veszik eredetüket a tettek időszakában, s hol az epikus költő nemzetének történeteiben ily időszakaszra vissza nem tekinthet, vagy visszatekintvén nemzete ifjú korát tettekkel gazdagon megjelelve nem látja, ott a hőskölteménynek virágai hervatag színben virulhatnak csak, terméketlen parlag mezőkről. E szerint a hősköltemény természetét saját

* A hősköltemény s román természetét az emberiség időszakai-ból magyarázni legelőször Eberhard kezdette; utána Meisner az egész eposzi költést ennek vezérynómán fejtegeté.

korából lehet legalaposban megfejteni. A költő benne csodák országába emelkedik, s machinákat állít fel; történeteiben több gazdagság van, több kalandos és rendkívüli, mint másnemű költeményekben; a karaktereket tettekben tünteti ki, pszichológiai fejlődés nélkül. Nem annyira az élet, — azaz: az emberiség fokanként fejlődő műveltsége — hanem inkább a hatás s az ezekből folyt következmény tartoznak körébe. A fenség múlhatlanul szükséges posztulátum benne, s az a Horác által úgymondott os magna sonaturum; mert korának egyik szembeszökő vonása a felmagasított (exaltált) képzelet és érzés. Minthogy pedig ezeknek visszatükrözésére nyelv s előadás fő befolyással munkálnak, nem nehéz általlátni, miért kell a hőskölteménynek fellengő képekben és hasonlatokban gazdag, merész epithetonokkal bővelkedő nyelven, azaz egy magasabban, mint amelyet prózaisták elérhetnek, íratnia, s miért oly természetlen és bántó a prózában írt hősköltemény, mint az említett fénelon-i stb. E tekintetek szerint leszen a hősköltemény ideális tükre ez vagy amaz nép ifjú, azaz hőskorának, s így foghat benne megjelenni az emberiség a maga életteli, hatalmas cselekvőségében, a maga nagy törekedéseiben.

A mondottakból, úgy hiszem, könnyű leszen megfejteni, miért vala szerencsétlen gondolat Borussiaszt írni, melynek hőse Nagy Fridrik porosz király; miért nem lehet a voltaire-i Henriádnak szerencséje, miért maradtak az oly geniusok, mint Milton és Klopstock, popularitás nélkül, az alatt, hogy az olasz a maga Tassóját ismeri és imádja. Az elsők t. i. nem a nemzeti ifjúkor zajos és már a távolság által ideális szint nyert időszakából vették tárgyokat, az utósók pedig oly világot ábrázoltak, mely túl és felül áll az emberiségen s emberiség történeteiben, s benne sem nép, sem időszakasz a maga ideális képét visszatükrözve fel nem találhatja. »Az eposzi Múzsának, mond Jean Paul, egy széles históriai világban kell megállapodnia, hogy rajta a maga ideális, azaz poétai világát alkothassa.« Mély és igen fontos intés, melyet a hősköltemény írójának, ha talán betű szerint követnie nem is, legalább figyelemben tartania szükség. Homérnál még az istenek is emberi arcban és természettel jelennek meg; Homérnál, qui nil molitur inepte.

A hőskölteménynek tehát, miként mondatott, a nem-

zet küzdő, zajokkal teljes és tettekben gazdag fiatal korában nyílik fel világa. Ezen kor után általmegy az ember vagy nép a maga harmadik és negyedik időszakára, melyeket azért lehet e helyt egybekapcsolnunk, minthogy mindkettőt csend és nyugalom bélyegzi, s mindkettő csaknem hasonló karaktervonásokkal bír. — Az ifjúság háborgó szélvészeli elzúgtak, a szenvedély hullámi elcsillapodtak, egy nyugalmas kék látkör és ég mosolyog le az emberiség kiküzdött boldog napjaira. A megszerzett vagyon bátorságban van; a viszonyok ismertetnek; mindenki saját meghatározott körrel bír, melyben háborítlan él és mozog. Az ész győzödelmet vőn a fantázián, s a lelki érettségnek nyugalma beállott. A védszellemek elvégezve munkájukat, visszatértek éteri hazájokba, s az embert saját erejére s okosságára bizva hátrahagyák a harcoktól megtisztult mezőn. A képzetet varázslátyola lehullt, s minden, ami hajdan tündér színben mosolyga, a maga földi való alakjában jelenik meg; az emberiség bizonyos meghatározott karaktert nyer; a poézis közelebb lép az élethez és filozófiájához, fölkeresi az embert a maga házi körében, egyes személy viszonyaival foglalatoskodik, tetteket és történeteket festeget, melyeknek egy nemzetségre vagy háznépre volt befolyása, s ezen egyes személyek karaktereiből tükrözi vissza az apa és fiú, úr és szoiga, barátok s szerelmesek ideális alakjait. S íme az időszak, melyet a költőnek a románban idealizálnia kell.

Valamint az eposz a leendő emberiség képét ábrázolja, úgy a román a meglett s érelemre jutott emberiségét a maga okaival s következményeivel. Benne nem többé egy nagy közönséges története az emberiségnek, hanem az emberi karakter s emberi természet maga ábrázoltatik; s bizonyos tekintetben mondani lehetne, hogy az eposz költői históriája az emberiség ez vagy amaz történetének, a román pedig költői históriája (töredékben) magának az emberiségnek.

Románokban igen óva kell a csodás lényeket használni; azaz mélyen kell minden machinának a hagyományban s néphiedelemben gyökereztetnie, mert a megért emberiség kevesebb csodákat hiszen, mint a gyermek vagy ifjúkorban élő. Goethe románjaiból az úgynevezett machinák csaknem egészen száműzve vannak; Scott Walter pedig csak azon műveiben használta őket, melyek a nép száján forgó s így a nép

hiedelmében gyökerült regéken épültek, mint például a Klastrom című románban. Valamint a kor, melynek e költemény képviselője, a költői ábrándokon túl van, s nyugalmat s érettséget mutat, úgy a román is e szint és karaktert viseli magán, melyeket kétségtelenül a nyugalmas előadás s világos nyelv fogják visszaadhatni. Ezen okból a románnak egy csendesen haladó prózában kell íratnia, oly prózában, mely ne rohanjon, mint a magával ragadó Vág, hanem zaj nélkül ömledessen, mint szélszendkor a Duna. A beszédflowam szép vidékek között mehet ugyan, de ne tavaszi réteken, s partjait csak itt-ott himezzék költői kepek és hasonlatok virágai. Az előadás némelykor didaktikaivá is lehet, mert a román korának bélyege a szemlélődés; kicsaponghat a reflexiók országa felé is, miként ezeket a valódi román teremtője, Goethe munkáiban láthatni.

Az eddig mondottak kivonata röviden s kevés szóval ez: A hősköltemény széles értelemben egy szép álma és sejtése a leendőnek, a román pedig a valóinak, melyek a multból tükröződnek vissza. Amaz olyan, mint az ifjúkor s annak sejtései, melyek rendszerint szebb jövődöt ígérnek, mint ami valósággal teljesezni fog; ez, mint a férfikor, mely előtt a valóság s élet könyve nyitva áll, melyben eszköz és cél, ébrenlét s álmom, éles vonásokkal vannak megkülönböztetve. A hősköltemény a hősiség nagy tettei, a csodák és szellemek befolyása, a nemzeti érdekű történet, az exaltált nyelv s előadás által a fenség érzelmét ébreszti fel bennünk; a román pszichológiai igazságú karakterei, életfestése által az emberi lélekkel ismertet meg. A hősköltemény a fenség ideája, a regény a karakterfestés ideája nélkül nem képzelhető.

Igy válik el e két költemény egymástól a maga különböző céljaiban, s így lehet meghatározni félreértés nélkül s okokra állapodva, hogy a kettőnek külsőleg elválasztó jegyei a prózai s versí előadás, belsőleg pedig a karakter s életábrázolat egyfelől, s a nemzeti érdekű történet s a fenség ideája másfelől.

NINCS A KÖLTÉS nemei között egy is, melynek oly szerfeletti mind kárhóztatói, mind magasztalói volnának, mint a románnak. Meddig egyik rész azt a költés minden nemei fölébe emeli, azalatt a más nem tekint benne egyebet, mint érzés- s erkölcsrontó valamit, méltót arra, hogy tűz által emésztessék meg, valahol csak találtatik. Mind ama, mind e résznek csak félig van igaza, egészben egynek sincs.

Ha a román alatt oly művet kell érteni, melynek célja egyedül időtöltés, mely semmi lelki táplálékot nem nyújt, hanem csak azért készült, hogy szívünket érzélgésre szoktassa, képzelminket emberi képekkel töltse be, melyekben sem természet, sem valódi emberiség nem találtatik; történetekkel gyönyörködtessen, melyeknek sem tudományi, sem művészi, sem semmi életbeli alapjuk nincs, s csupán azért koholtattak, hogy néhány órai mulatságot szerezvén, végkép elfeledtessenek; akkor igen is méltó a panasz a románok ellen. Mert vajjon a német érzélgést minek lehet köszönni, ha e románok által támadt s lassanként elragadott lelki bujálkodásnak nem? Minek azt az ideggyengülést mind a lelki, mind a testi világban, melyben a közelebb lefolyt századnak néhány tizedeiben szomszédaink sínlettek, s melynek még máig is hordozzák jeleit? Bizonyára e betegség elterjesztésének vétkétől a Mülle-
rek, Cramerek, Lafontaine-ek nagy serege, sőt még maga Wieland is, ki nem menthető; s az illetén művek ellen, mint erkölcs- s általában minden szépnek és nagynak, mit a természet a lélekbe letett, elrontó, mételyes ragadványai ellen, négy fal közt és nyilván kikelni szoros kötelesség; nálunk magyaroknál pedig annál inkább az, minthogy legújabb korunk is mutat írókat, kik amellet, hogy többnyire szerencsétlen fordításaik által nyelvünknek sem használnak, a német földnek ezen veszedelmes termékeit — melyek már honjokban is feledékbe süllyedeznek — köztünk újra életre és divatba hozni ügyekeznek. Nincs-e vajjon a német román-literatúrában fordításra méltóbb mű, mint Kotzebue Leontinája, mint a lafontaine-i Különc s egyebek, melyekkel könyveink legújabb jelentései harsognak, s literatúránkat némelyek elárasztani ügyekeznek? Már eddig is sok, igen sok ragadt ránk

német szomszédainktól, ami nemzeti karakterünknek ártalmára van, s rettegni lehet, hogy a léleknek e legszerencsétlenebb betegségét is, a német érzelgést, belopják közénk embe-reink, s az ész kordonai ellenére is elterjed a ragály. Ily munkák fordítói, ha egyébként nem ártanának is, sokat ártanak azzal, hogy sületlenségekre vesztegetik idejüket, s veszteget-tetik egyszersmind az olvasóval.

A valódi románnak, mint eddig mondottainkból látható, nagy, nemes célja van: az emberiség karakterének ábrázolata. Azon román-költő, ki e célra híven és szerencsével dolgozott, nem kevésbé méltó a koszorúra, mint az eposz- s drámaíró. De az illetén költő céljai nem is tisztátalan haszonvágyi, kal-márkodási vagy hirbetegségi forrásból buzganak, hanem a poézisnak jöltévő mennyei lángjából. Csakhogy a valódi román céljai elérésére gazdagabb elme, karakterfestői tehetség, pszihológia és szivismeret kívántatnék, mint amikről a Lafontaine-ek és Müllerek, vagy nálunk Cseri Péter és Pálffy Sámuel álmodoztak, s épen ezen nehézségeknek, melyekkel a valódi román-írás egybekötve van, nem tudása oka, hogy a románok között oly sok nyomorú termékek nőnek gombai szaporasággal, időről időre. Áldás az oly írókra, mint Goethe és Walter Scott, mint Cooper és Irving, kik megtanítanak bennünket örökbecsű műveikkel, mely cél felé kelljen a román-író-nak törekednie.

Szinte vétkes irány az, csakhogy nem erkölcsi, hanem művészi tekintetben, melyet sokan úgynevezett »erkölcsi« beszéleteikkel úgykeznek elérni. Ezek a morál prédikatori rendszerint az embert mint angyalt vagy mint ördögöt festik, nogy ennek képében az erényt szeretettség meg, amazában pedig a vétket utáltassák el. Szertelen tévedés! Sem amannak, sem ennek képe nem alapodik az emberi természetben; csak tülcsapongó képzelet teremtménye, mely hihetőséget nem nyerhetvén, sem utálat, sem szeretet tárgya nem lehet. A művészetnek célja egyedül a művészet legyen közvetlenül; mihelyt ennek megfelelt, teljesíté közvetve a másikat is: az erkölcsit. Igenis, tanít a poézis, tanít a román, s tanítson is minden nagyra, nemesre, szépre; de csak úgy, mint az a nyíló és hervadó virág, mely némán beszél, és szótlan ábrázolja képét a leányka szépségének. XIV. Lajos francia király, páp-jának, ki prédikációit egyenesen reá szokta volt alkalmazni,

ezt mondotta: »A részt, mely engem illet, majd önmagam fogom én kiválasztani, de hogy egyenesen rám tolassék, azt nem akarom.« E szavakat általánosan lehet a művészetre alkalmazni. Nemesítsék ezek a lelket, emeljék szíveinket, de preceptorainkká ne legyenek.

V

A KARAKTERFESTÉS, mint említők, a románnak elkerülhetetlen rekvizituma; szükség tehát, hogy itt róla kissé bővebben szóljunk.

Karakter alatt legtágabb értelemben azon jegyet szoktuk érteni, mely által egyik tárgy a másiktól magát megkülönbözteti; szorosabb értelemben pedig, az emberre és személyre alkalmazva, azon színt, melyet a lélek korlátlan szabadságú akarata a cselekedeteknél magára veszen. Nem egyes cselekedet, hanem a cselekvés módja, melyet az akarát s kívánság önként választ, teszik a karaktert; s ezen értelemben minden embernek, még annak is, aki akarati választását minden pillanatban változtatja, s ezért karaktertelennek mondatik, kell karakterrel bírnia. Az ember akarati hatalmában fekszik a fogékonyság mindenféle karakterekre, jóra vagy rosszra, nagyra vagy alacsonyra, s azon szín, mely az ő saját tettein és szaván mutatkozik, nem egyéb, mint az, melyet ő szabad akarójánál fogva a keblébe zárt karakterek tárából választ. Innen lehet egyedül megmagyarázni, miként történhetik, hogy némely karakterfestésben egész a meglepetésig igaz és való vonásokat láttatunk feltalálni, ámbár a festett személyt a való életben nem láttuk; mint például Shakespeare-nél Falstaff, vagy Scottnál Dalgetty órnagy karaktereikben. Ítélet a karakter valósága s hasonlósága felett az eredeti kép ismerését teszi fel bennünk. Csak az ítélet a másolat hívsége felől, kinek az eredeti képről megfogása van. Minekutána mi sok karakterfestés valósága felől ítélni tudunk, anélkül, hogy a festett személyt valaha testi szemekkel láttuk volna, önként következik, hogy a karakterek tárának bennünk kell rejtezve lennie, s lelkünk előtt nyíltan állnia. E karakterek tára kétségkívül

meg is van mindenikünk lelkében, csakogy különböző mértékben s különböző tehetségekkel egybekötve; s ebben van oka, miért nem vagyunk mindnyájan egyformán szerencsések a karakterek festésében. A valódi költő, mint Shakespeare és Goethe, Scott és Hugo Victor, előadói tehetségénél fogva minden lelkében rejtező alaknak, karakternek formát, életet s mozgást tud kölcsönözni, s mint valamely csodatékony Aeskulap, minden halottait fel tudja szemeink előtt támasztani; az pedig, kinek költői s előadói erő szűken juthat, meg tudja ugyan ismerni a költő által felélesztett, saját keblében is rejtező karaktereket, de életet és formát nem tudna nekik adni. Következik ezekből, hogy aki keblében nem hordozza az éltető erőt, s belsejéből nem merítheti a karaktereket, az hiában fog külső studium által karaktereket festeni tanulni: amit készitend, holt és lelketlen anyagnál egyéb nem leszen. Voltak zsenik, kik igen ifjú korokban emberismeret és tapasztalás nélkül igaz és való karaktereket állítottak elő; sőt tudjuk, hogy a nagy költők rendszerint nem nagy világ- s emberismerettel bírnak, s mégis mi tökéletes emberképeket tudnak festeni, s viszont a nagy világ- s emberismerők mi tökéletleneket gyakran, melyek mind azt bizonyítják, hogy a karaktereknek nem a kül. hanem a lélek belvilágában van szülőházjuk. Emberismeret s tapasztalás által tehát karakterfestői tehetségre nem juthatni az említett idomok nemlétében, s e két tudomány egyedül arra való, hogy a már megszületett lénynek testet és külső formát találjon. Eszerint támadnak a költői karakterek.

Nevezetes és sokszor hányt-vetett kérdés az, mely a karakternek erkölcsi jó vagy rosszságát tárgyazza. Erre nézve én azt állítom, hogy a tökéletesen rossz karakter nem lehet tárgya a költésnek. A költő sohase csapongjon az emberi fermészet határain túl, mert ott megszűnik alakjai iránt az olvasóban érdeket gerjeszthetni. Az ember sem angyal vagy épen félisten, sem ördög; jóból és rosszból van összerakva, s egymástól csak a mértékben különbözik. Az epikus még machinái iránt is csak úgy szereshet érdeket, ha rajtok emberi vonásokat láttat. — Olvasók, kik a művészet titkaiba nincsenek avatva, sokszor vetik szemére a költőnek, — a németeknél Goethének kellett ezt hallania gyakran — hogy nincsenek morális karakterei. Ez ellenvetés alaptalan. Költő

és moralista különböznek egymástól. Ez úgy festi az embert, mint lennie kellene, amaz ellenben, mint valósággal van.

Óvakodják a költő igen speciális karaktert festeni; személyeiben nem annyira az embert és individuumot, hanem az individuumban — mint felebb érintetett — az emberiség képét ügyekeztek visszaadni; vagy mint Schiller igen alkalmasan mondá, a személyt emelje fel a nemhez és fajához. Egész karakterfestési tudományban ez legnehezebb, s a költőknek itt van elrejtve a legveszedelmesebb szikla, hol még oly elmék is, mint Schiller, kik mágnestűvel bocsátkoztak a karakterfestés mély tengerére, nem haladhattak többszöri veszedelem nélkül. Egyik költő t. i. csak individuumot láttat, de a fajtól oly keveset, hogy alakjának létét csak úgy hihetnők el, ha költői tartományából leszállván historice, azaz oklevelekkel, bizonyítana be: a másik ellenben jól fest fajt és nemet, de benne az individuum nincs kijelelve. Ez leginkább az asszonyi karakterek festésében történik, kiket való alakban előállítani nehezebb, mint a férfiakat. Nekik kevesebb individuális váljegyök (nota characteristica) van, s jobban hasonlanak egymáshoz, mint a férfiak. Innen van oly kevés költő mind maiglan, ki asszonyokat jól fest. — A görög költő a karakterfestésben szerencsésebb lehetett, azaz könnyebben kielégíthette olvasóját, mint az újabbak, mert az emberiség ifjúkorában élt, midőn még az individuumok nem voltak oly élesen elkülönbötve egymástól, mint mostani férfikorában az emberiségnek; hogy pedig nemet könnyebb festeni, mint individuumot, általlátni nem nehéz. Jean Paul azt mondá: »Ellenére a közvéleménynek ő azt meri állítani, hogy a görögök az asszonyi karakterfestésben felebb állottak az újakkal, mert a nemet tökéletesen adták vissza.« A derék férfiúnak igaza lehet, de nem a művészi ügyességre, hanem az olvasó részvételére nézve, s én e gondolatot inkább így mondanám: a görög művész az asszonyi karakterfestésben nagyobb részvételt gerjeszthetett publikumában, mint mi újabbak, mert akkor kevesebb individualitása lévén az emberiségnek, mint ma, a művésztől is kevesebb kívántatott, s elég volt a nemet visszaadni; ami az asszonyoknál könnyebb, mert bennök több nemi különbséget vehetni észre, mint individualitást. Bennök ritkábbak a kicsapongó sajtóságok, melyek könnyebbítik az individualitás festését, mint a férfi nemb.

— Az újabb költőknél általában több individuumokat lehet találni, mint a régieknél, az imént érdeklétük miatt. Shakespeare, Goethe, Hugo Viktor és Scott Walter munkáiban egész lajstromát lehetne találni az individuumoknak, s kivált Goethénél még az asszonyiaknak is nem kis számmal; ami legnagyobb bizonyosága Goethe karakterfestői nagy elméjének.

Nem megvetendő tekintetet érdemel a karakter egysége is, azaz, hogy az egyszer megállapított lélekkép forrása lehessen mindazon tettek és szavaknak, melyeket a költő személyének tulajdonít. Ha a karakter alapszíne erős vonásokkal és szembetűnőleg van festve, nem lehet félni többé, hogy a kép határozatlan, kétes lehessen, s ekkor nem lesz veszedelmes a hőst hasonlatlan tettekben is feltüntetni: ilyen a síró Achilles, mely egyike a homéri legszebb s valóbb képeknek. Vigyázni kell azonban, hogy a karakter a cselekvények s beszédek hosszú során el ne változzék, ami gyakorta szokott megtörténni. A hősköltemények írói ez ellen az epithetonok ismétlése által, például: gyors lábú Achilles, nyalka Zoárd, komoly Und, igen ügyesen segélnek magokon, mert általok mindig vissza és visszahozatik emlékezetünkbe az egyszer felállított kép.

Ajánlanám a költőknek azt is, hogy ügyekezzenek személyeiken néhány élesen elválasztó vonást akkor kitüntetni, midőn őket először léptetik fel a nézőszínrre. Azon karakterisztikus vonások, melyeket ismerkedésünk első alkalmával egymáson felfedezünk, sokkal inkább emlékezetünkben maradnak, mint a későbbiek, s történik nem ritkán, hogy ha egy karakter első alkalomkor kétesen vala előnkbe állítva, azt később a tettek s történetek hosszú során sem ismerjük meg, vagy legalább kétesen látjuk.

A karakterfestésben nevezetes azon mód, mellyel a cselekedetek végbevitetnek, s nagyobb figyelmet érdemel, mint maga a cselekedet is. Ezen mód magát csupán beszéd által ábrázolhatja előnkbe, azért a személyek beszédeire szükség fő gondot fordítani. A cselekedet indító okait lehet így s amúgy magyarázni, s a tapasztalás bizonyítja, hogy a legszebb tettek gyakorta tisztátalan forrásból erednek; a beszéd tehát alkalmasabb eszköz költőnél a lélekábrázolatra. Innen van egyetlenegy szónak gyakorta oly megrázó hatalma a tragiku-

soknál, mint például Macbethben amaz ismeretesnek: »És neki nincsenek gyermekei!« Mely háborgó tengere nyílik fel e szavakban a szív indulatainak! A szavak kivált akkor festenek csalhatlanul, midőn az indulat hirtelen kitörései; ilyenkor a kifejezések nem lehettek tanulva, hanem egyszerre toltak elő a szívből, azért oly igazak. Ezen észrevételekből következik, hogy a költésben nem a tett magyarázza a szívet, hanem a szív s ennek beszéde a tettet.

A karakterekről szólván, szükség figyelembe venni azon különbséget is, mely az eposzi s drámai karakter közt van. Drámában a karakter magán viszi a reáomló sorsot, az eposzban a sors viszi a karaktert a történet változásain. A drámai karakternek mindenütt előhaladva kell föllépnie s a cselekvény menetelét meghatároznia, az eposzi karakter a történet mögé rejtezik, s gyakran egészen részvétlenül jelenik meg. Drámában a cselekvő személy szabadsága uralkodik, eposzban a szabadság fölött még egy titkos hatalom, a gondviselés. Románban eposzi karakterek kívántatnak, milyen, hogy a legnagyobb példát említsem, Meister Wilhelm, kit hat kötetten keresztül csaknem mindig a sors hajt a történetek hulláman, s alig mutatkozik cselekvőleg. Így Homérnál Achilles, így Odysseus, ki szenvedőleg van felállítva, s tenni egyedül ott kezd, hol a történet kifejlethez közeledik.

Még egy-két észrevétel, mielőtt a román-költésnek e legnevezetesebb szakaszát bezárnók. Vigyázzon a költő, nehogy hősében, kit többnyire szeretettel ábrázol, önmagát fesse, s olyakat mondasson vele, melyek annak karakteréből nem folyhatnak. Schiller többször járt így. — Ugyekezék, amennyire lehet, a karakterfestést esetek motivumául tenni, így nagyobb hihetőséget nyer ábrázolata, jobban az egészhez szövídik, mintha fest csupán azért, hogy karakterfestést adjon. — Ne festesse a költő hőse gyermekkorát, ami román-íróknál sokszor történik. Az olvasó csak szabad akaratú embert vagy ifjat akar a hősből látni. Előadni mint multat lehet, kivált akkor, mikor a hős már maga iránt érdeket gerjesztett. Nem a gyermekkor teszi a hőst nevezetessé, hanem ez a maga gyermekkorát. Itt azonban a komikusnak szabadabb mező engedtetik, valamint sok egyéb szabálynál is. — Az ellentétel gyakran emeli a karakter tőkélyét, például a szelid bajnok, kegyetlen pap stb. De ily eszközökhöz csak művész nyúljon,

mert csak ő fog tudni a természetesség korláti közt maradni, a kontárt izetlen kicsapongásokra vezetik. — A személyek körülményei leírásában maradjon a költő általánosságban, ha pedig apró különösségekre ereszkedik, ismerkedjék meg annak minden részével, mint Scott Walter, különben hamisan fog ábrázolni. — Végtére fő és legnevezetesebb tanácsom a karakterfestésben ez: kevés vonással kell festeni, de hatalmassal, mely a karaktert azonnal tisztán megismertesse.

E hosszabb fejtegetésre nézve három fő szabályt lehet felállítani: 1) a karakterfestés igaz legyen s hív a természet-hez, amennyire t. i. a művészség törvényei engedik; 2) legyen könnyen érthető, felfogható, s mintegy magát mutassa az olvasónak; ezt gyakran egyetlenegy vonás ügyesben eszközölheti, mint hosszas leírások, melyek úgyis kívül állnak a költés határain; 3) legyen a karakterben egység.

VI

DRÁMA-, HÖSKÖLTEMÉNY- s románban gyakorta tesznek a teoretikusok említést a motivációról; szükség lesz tehát itt erről is néhány szóval emlékezni.

Indító-eszköznek nevezetik általában azon ok, minek befolyásából valamely dolog származik; motivációnak pedig azon munkálat, mely által ez vagy amaz változásnak, történetnek következése hihetővé, természetessé, sőt gyakran elenmondhatlanul szükségessé tétetik. Erre nézve általában ezeket szükség megjegyezni: Ne mindent motiváljon a költő, hanem csak azokat, mik a történet változásaira elhatározó befolyással vannak. A történet így vagy amúgy kezdetét nem kell motiválni, mert ez a költői teremtő hatalomtól függ, mely szabadon alkotja világait. Minél közelebb van valamely költemény a való élethez hozva, annál nagyobbban, erősebbnek kell benne lenni a motivációnak, mert körében annál jobban gyakorolja hatalmát a fantázián az ész, melyet nem képzeleti tárgyakkal, hanem okokkal lehet kielégíteni. Innen következik, hogy a dráma és román erősebb motivációt kíván, mint a hősköltemény, a novella erősebbet mint a tündérrege. — A

fizikai világ jelenéseit, munkálatit nem kell motiválni, mert a fizikai világ a költő szemei előtt vak esetek világa, nem emberi lélek hatalma alatt áll, és így nincs lelki szükség törvényeinek alávetve, s nagyobb részben elménknek megfoghatatlan. Ki fogja annak szükségét bizonyíthatni, hogy az ég villáma nem a tornyot gyújtja meg, hanem a szomszédjában álló kiseded pórhajlékot? — A történet folyamában annál nagyobb motiváció kívántatik, minél inkább közeledik az a maga végéhez, elánnnyira, hogy a történet végének egészen belső szükségeken kell állania, mert ez egészen az emberi lélek teremtménye. — A karakterek ilyen vagy amolyan létét lehet motiválni, de nem múlhatatlanul szükség, mert az ember saját karakterét szabad akarat szerint választja. Azonban az egyszer választott karakterből tetteket motiválni igen szükséges, sőt ez a legerősebbik neme a motiválásnak. — Végtére: nem sok indító okkal kell motiválni, hanem erőssel, alapossal; az okok szerfeletti halmozása egy kis önkény színet viseli magán.

Miért kelljen a költőnek motiválnia, azaz okokra építenie, ennek magának is szinte saját oka van, az t. i., mert az emberi lélek csak okkal hagyja magát vezetetni, hihetőséget, valószínűséget (melyek nélkül az egész poézis levegői semmi) csak okokkal lehet támasztani. A makacs lélek, melyet óriási hatalmú önkény vasbilincseivel nem tud valamire tőkéltni, gyakran egy kiseded ok selyemfonalán hagyja magát vezetetni.

VII

EGYSEG az eposzi s drámai művekben három szokott az esztétikusok által megjegyztetni: cselekvény, idő és hely egysége t. i. Mi legyen az idő s hely egysége, magában értődik: itt csak azt kell érintenem, hogy az eposzi költőnek s így a román-írónak is, valahányszor előadott története helyei változnak, ezen változást szükség leírnia, például Odysseus útját Ithakába, és motiválnia; hasonlólag az időbeli haladást vagy szökést is. Ez utóbbit azonban nem szükség motiválnia, mert rendszerint könnyű általlátni a történetből, miért tör-

tént ez vagy amaz későbbben. Időbeli szökéseket láthatsz több-
izben Scott Walternél; például Guy Mannering című regényé-
ben, melynek eleje s vége között — ha emlékezetem nem
csal — húsz évi idő a románon kívül foly le, s a költő által
csak jelentetik.

Nehezebb elhatározni a történet, vagy jobban, cselek-
vény egységét. Ez némelyek szerint a részeknek egymás közti
egybefüggésében áll; helyesebb azonban azok értelme, kik
a cselekvény egységét a részeknek egy bizonyos fő célhoz
való irányzatában helyezik.

Ha az okok és következmények láncolatát a testi világ-
ban, elválasztva egy bizonyos feltett gondolat és céltől, végig-
tekintjük, egy hosszú sorát fogjuk látni a történeteknek, elő-
haladásban, kezdet, közép és vég, vagy jobban ok, eszköz és
cél nélkül. Minden eset, mely előttünk végbemegy, bizonyos
tekintetben cél is, eszköz is egyszersmind; következése t. i.
az előtte végbement, s oka az utána végbemenendő esetnek.
Egyik eset kisebb mértékben, másik nagyobbban érdekelhet
bennünket; de mindenik, legyen bár nagy vagy csekély,
szeme a közönséges hosszú láncnak. A lélek ezen esetek moz-
gásánál nem függesztheti figyelmét ez vagy amaz láncszemre,
hanem annak folyamával ellenállhatlanul elsodortatik. Más-
ként van ez a szellemi világban. Az ember megfontolás után
s választás szerint cselekszik; bizonyos célt tűz ki magának,
például: gazdagságot, dicsőséget, hazaboldogságot stb., eszkö-
zöket gondol ki, tervet alkot célja kivitelére. Itt ismét történe-
tek, jelenések hosszú sora támad, melyek őt feltett céljához
közelebb mozdítják, s az egésznek összességét okok és követ-
kezmények láncolata kapcsolja egybe. Ha ezen történetek
hosszú során végigfutunk figyelmünkkel, szinte nem állapod-
hatunk meg mellettök, mert mindenik részecske úgy jelenik
meg előttünk, mint eszköze egy végcélnek; de a fő történe-
ten gyönyörűséggel mulat elménk, mert itt a fő személyek
célja a maga végkatasztrófiájához jutott, s benne láthatjuk a
történet vagy cselekvény kezdetét, közepét, végét, vagy más-
ként okát céljával s a cél eszközeivel, amit Aristoteles teljes
cselekvénynek nevezte.

A történet természetileg azon körülmények leírásával
kezdődik, melyek a fő személyt terv alkotására bírják e vagy
ama célnak kiviteléhez. A terv munkába tétele s akadályai,

melyek tartóztatják haladását, az olvasó figyelmét magokra függesztik, s beleragadják a cselekvénybe; s azon pont hol az akadályok szövedéke legbonyolódottabb, teszi a cselekvény közepét; a vég ott van, hol a terv tökéletesen kivive s a cél elérve van. Egy tökéletesen kivitt terv példáját azért hoztuk itt fel, mert ez lelegevenebb képét adhatja a teljes egységnek; ebből azonban nem következik, hogy csak ott lehet egység, hol a kitűzött cél eléretett, elég, ha a személyek eszközei minden részekben egy bizonyos célra voltak irányozva, ha a cél el nem éretett is, ha a dráma vagy hősköltemény hőse az akadályok súlyától meggyőzetett is s alattok leroskada, az egység nem rontatott, amint ezt sok igen jeles szomorújátékokban láthatni. Az egység tehát nem annyira a részek s eszközök egymás iránti szoros viszonyaikban, hanem egy bizonyos kitűzött pont felé törekedésekben áll.

Ha a cselekvény egysége fő tökélyet teszi valamely művészileg szőtt történetnek, ha nélküle tiszta műv-éleményt, mint felebb érintők, nem remélhetni; következik, hogy a kettős cselekvény eposzban, drámában, románban stb. megbocsáthatlan hiba. Oly mellékeselekvényt, mely a főcselekvénnyel összefüggésben áll, változatosság miatt megbocsátunk gyakran a költőnek, de két főcselekvény, egyszerre s egyformán nagy érdekű, elveszik egymás hatását, s elundokítják a művet; s e hiba nem enyhül akkor sem, ha mind a két cselekvényben ugyanazon személyek játszanak is szerepet. — Azon műv bír egységgel, mely felboncoltatván, vázolatában, mint valamely láncszövedék, szakadatlan egybefüggésben áll, s minden részei egy szemét teszik az egész láncnak. Minden támadó esetnek a főcselekvény kifejetére kell munkálnia, azt vagy előmozdítani, vagy rontania. Drámában oly jelenés vagy epizód, mely nélkül a lánc teljes, melyben nincs elsősegélő vagy tartóztató erő, hibás; rontja az egységet, akadályozza a cselekvény folyamát. Hőskölteményben s románban különféleség s változatosság miatt tágabb kitéréseket engedünk magunknak, de mégis nem oly tágakat, hogy a fő történettől messze csapongván, annak folyamát akadályozzák. Drámában a kicsapongó szcénát még akkor sem lehet megengedni, midőn karaktert fest és világosít, mert ezt eszközteni lehet más úton is, például a tett és gondolkodásban, melyet a személy kifejez, anélkül, hogy a cselekvény

mozgása akadályoztatnék. Vannak drámák, melyekben egy üres jelenést sem találhatni, például Galotti Emilia; s így nem lehet mondani, hogy e szabály szigorú s kivihetetlen, mert a lehetőség megmutatására elég egy-két példa.

Az egyes eseteknek közönséges befolyásoknál fogva a fő történetre kell egymáshoz kapcsolódnok, s ebben fog állani a cselekvény egysége. — Scott Walter, a legcsapongóbb költő, kit ismerek, gyakran vét az egység ellen nem kettős cselekvény, hanem kicsapongásai által; azonban példája ne támasszon követőket, mert mindenik tette még a legnagyobb zseninek sem törvény, mindamellett, hogy a szép országában ő törvényhozó, az erőtlen teoretikus pedig csak bíró.

A szépművekben megkivántató egység korántsem történetes s a költő kényétől függő dolog, hanem szükséges és elmúlhatatlan, mert az emberi lélekben alapul, mely két vagy több egyforma érdekű történetre egy időben, megosztva, nem függesztheti figyelmét.

VIII

A ROMÁNNAK többféle alosztályai vannak: művészi, filozófiai, humorisztikai, satírai, utazási, érzékeny románok; de különös faja tudtomra csak egy, az úgynevezett novella, melyet mi magyarok beszélynek nevezhetnénk.

Ha a novellák eredetét figyelmesben nyomozzuk, észre fogjuk venni, hogy azok első származásokat az anekdotáktól vették. Minden anekdotának bizonyos epigrammai éle van, melyhez egész érdeke kapcsolatik, mely miatt örvendünk vagy csodálkozunk, nevetünk vagy gondolatokba merülünk. Ez apró epigrammai élű történetecskék emelkedtek ki később prózaiságokból egy szebb, poétaibb formába; de úgy, hogy még ma is, felboncoltatván, bizonyos anekdotai szint lehet rajtuk megismerni. Egyetlenegy szokatlan helyzet, melybe ez vagy amaz személy, háznép tétetik, meglepőleg kifejtve; egy érdekes jelenés, sőt mint az angoloknál láthatni, néhány karakterisztikus vonás egypár tethez kapcsolva s meglepő végezettel előadva, tárgyai lehetnek a novellának,

Eredete óta (például: Boccaccio Decameronától) a novella sokképen változtatgatta alakját, s néha a román formájával annyira egybefolyt, hogy sokan kétségbe hozták e két költemény egymástól léteges különbözését. Ki jól különböztet, jól tanít, úgy tartja egy latin közmondás, mi tehát ügykezni fogunk e két költemény különbözéseit fő vonásokban előadni.

A novella egy tökéletesen elválasztott s magába zárt körülmény folyamát teljes kifejési pontjáig, a román ellenben az élet változásait a körülmények hosszú során festetve szövi tovább es tovább a távolba, gyakran teljes határozottság nélkül. A román, a maga nagyobb s kiterjedtebb irányában, az életnek sokfelé ágazó folyamát valamely individuum sorsához kötve adja elő; oly individuumnak sorsához leginkább, ki a maga idomaiban alkalmasnak s mintegy meghívottnak látszik lenni, hogy törekedéseit hosszú pályáján keresztül előttünk fejtegyesse, s már ennél fogva előttünk érdekes személy leve. Ő élete első boldog körülményei között ügyekszik nyugalmas életre telepedni, de a változékony idő vagy saját szenvedélyei nem engednek neki nyugalmat, kiragadják őt honából idegen vidékekre, keresni célját a messze világban; a sors törekedéseit vagy szerencsés célhoz vezérli, vagy egészen más ponthoz, mint amelyet ügykekezeti irányzottak, s így végződik el éite nyugtalansága valamely nagyobb körülménynél, mely törekedéseit hosszú során időszakaszt (epochát) alkot. A novella csak epizódja az élet románjának, egy magába zárt kis világ ama nagy, minden részeiben megpróbált, sőt még az idő hosszú folyamán is megutazott életvilágnak. A novella az élet egyetemi irányától eltérő, egyes és magán álló életviszonyt tárgyaz, mely magából indulván ki, minden haladásait egy utósó pontra, mint múlhatlanul bekövetkezendőre irányozza. Eszerint a novella kifejelete több belső szükségetet kíván, mint a románé; tökéletesben bevezett, mint emez, melyet a sok történetváltozások után egy az előbbieneknél érdekesebb s a hős életében epochát alkotható történettel lehet végezni. A román fonalát gyakran végezeténél újra fel lehetne fogni, s végtelen messzeségig tovább es tovább fogni; nem a novelláé. A novella érdeke a kifejeletben áll, a románé inkább az élet változatos folyamának haladásában s irányai hív ábrázolatiban. A román a maga kezdetében motiváltabb,

a dolgokat inkább eredetöknél fogja fel, s hosszú vándorlását nagyobb előlátással kezdi; a novella ellenben oly körülményeknél kezdődik, melyek már a kifejlésnek bizonyos pontján állanak; hol, például, a szenvedélyek felingerlett, a történet fonala feszült állapotban van, s ezen állapotból kiszabadulva jut nyugalomra. A novellában szigorúbb egység van, mint a románban. A románt apró novellákra lehetne felbontani, melyek részei ugyan a nagy egésznek, de magokban véve is egy egészet tesznek. Ezek fő vonásokban a novella ismertető bélyegei, melyek bármint alakítsa is magát, bármily arcot és szint kölcsönözzön is ez vagy amaz költő termékeny képzeletétől, ez eredeti vonásokat kisebb-nagyobb mértékben mindig magában fogja hordozni.

Mi a beszélyről általánosan s a románról különösen mondatott, a novellára is alkalmazható, mennyire ennek rövidségével, egy pontra irányzott céljával összefér. Eleintén a novella név alatt, midőn anekdotai alakjából kinőni kezdett, az olasz és spanyol költők, kik feltalálói voltak, csupán rövid tréfás szerelmi kalandok ábrázolatit értették; később azonban elváltozott alakjuk, s az újabb költőknél igen sok novellát láthatni, melynek tárgya nem szerelem s nem vig, tréfás, hanem komoly történet. A spanyol, olasz, francia és német nemzetnél nagy tökélyre emeltetett a novella-írás, de legnagyobbira az angolnál, miként az évenként mind Britanniában, mind Éjszakamerikában megjelenő almanachok mutatják. Nem ismerek sok novella-írót, ki kevés helyen oly ügyesen tudna kisdéd történeteket novellává szőni, s személyeit röviden, egy-két vonással oly valószínűen előnkbe állítani, mint Irving. Óhajtom, hogy mi magyarok a novella-írásban az angolokat vegyük inkább mustrául, mint Claren közepszerűségeit, vagy Kotzebue és Lafontaine többnyire sületlen termékeit, s fordítani is inkább tőlök ügyekezünk. Vagy, ha épen a németeket óhajtjuk példányul venni, oly írók műveivel ismerkednénk meg, mint Tieck, Schefer és mások, s tőlök tanulnánk karakterfestési pszichológiát, s érzelmi mélységet, üresség, izetlen miszticizmus s vonagló érzélgés helyett,

A MAGYAR ROMÁNOK s novellák eddig nagyobb részint lelketlen művek lelketlen fordításaiból állnak, ámbár nem tagadhatni, hogy eredeti románjaink s novelláink is jókora számmal vannak, csakhogy bennök egyéb nagy fogyatkozások mellett a román-költés fő rekvizituma: karakterfestés nem található. A Dugonicsok, Gvadányiak el vannak feledve, szinte úgy mint Németországban a Lafontaine-ek, Cramerek nagy serege; mert műveik nem voltak életre méltók, ámbár mi magyarok, ama két elsőbbik érdemét nyelvünkre nézve, ha igazságosak akarunk lenni, megismerendjük. Valamennyi novella s román-íróink között Kisfaludy Károly, Fáy András, Bártfay László és P. M. (Paziazi Mihál) érdemlenek legtöbb figyelmet; mert gróf Mailáth beszélyei inkább a tündérregék (Märchen) neméhez tartoznak.

Mi a karakterfestés és szituációk leleményét illeti, az előszámiáltak közt a víg elbeszélésben minden kétségen kívül Kisfaludy Károlyé a koszorú; a komoly nemben azonban ő sem vala szerencsés, s ezekben a karakterfestői tehetségnek maximumát az egész magyar literatúrában Fáy Bélteki házában láthatni. Kár, hogy e lelkes író a román s általában az elbeszélői költés egyéb posztulátumaira is oly gonddal nem ügyelt, mint a karakterekre. Ezek a való életből vannak merítve, konzekvenciával tartva, s rajtok nemzeti szín és sajátosság ismerszik meg, amit annál inkább kell becsülnünk, minél ritkább jelenés komoly íróink műveiben: de a román épülete hibás, nem teszen egybefüggő egészet, hanem egyvelegét számtalan biográfiai töredékeknek, melyek csak külsőleg függenek össze, s történetesen, nem belső szükségből. Óhajtom azonban, hogy a köz kedvelést méltán érdemlett író a román-és novella-pályán (a Fris Bokrétában álló novella való vokáció jeleit mutatja) megmaradván, bennünket több művekkel ajándékozzon meg; mert mindazok között, kik nálunk a költés e nemében dolgoztak, minden hibák mellett is az ő Bélteki házában látszik legtöbb oly tehetség, melyet komoly románok írójában fellelhetni szeretnénk.

LEVÉL A KRITIKAI LAPOK III. FÜZETE IRÁNT

Aug. 10. 1833.

ÓHAJTOTTAD, ÉDES BARÁTOM, mint leveled mondja, hogy a Kritikai Lapok III. füzetéből Bíró Pál Észrevételei kimaradtak volna, nem tartalmok miatt, — úgy mondasz — mert azok igazságáról meg vagy győződve, hanem egyfelől a magam, másfelől pedig Horvát István személye miatt. Magam miatt ezért, mert Bíró Pálnak e cikkelye Horvát Istvánnal hoz összeütközésbe, kinek eddigleni tollharcait nagyobb részint az ellenkező felek meghunyászkodása és szégyenülése követte, s kitől sok okaid vannak barátodat féltened, Horvát István miatt pedig azért, mert e jeles férfiútól az olvasóközönség szemlátomást kezd idegenedni, s szavára napról napra kevesebben hallgatnak, s ha ily körülmények között lassanként még irók is támadoznak ellene, végtére egészen egyedül fog maradni, s szava lesz: kiáltó szó a pusztában. Mert az ellen. ki iránt idegenek vagyunk, még a hamis beszéd is könnyen talál hitelt, mennyivel inkább az alapos és igaz. Nem jobb volna-e, úgy mondd, inkább megkérlelni az olvasók seregét Horvát István iránt, mint a támadt idegenséget még akadozásokkal is táplálni és nevelni?

Sem magam, sem Horvát István iránt nem vagyok veled, édes barátom, egy véleményben. Hogy Horvát István tollharcait az ellenkező felek meghunyászkodása, vagy mint mondaní akarád, csatavesztése követte legyen ez csak részint igaz, nem egészen. csatavesztés követte némelykor, de gyakran nem. A hit, mely Horvát István győzodelmei iránt benned él, alkalmasint azon korból maradt meg emlékezetekben, midőn mi igen ifjak még, az akkori évek szelleméhez képest, azon szerény képzeletben éltünk, hogy lehetnek s

vannak emberek, vannak hazánknak írói nagyok és kérdésen kívül csalhatatlanok, kiknek szava orákulumi bölcsesség, s elég csak felszólalniok, hogy beszédöket diadal kövesse. Gyermekhit, édes barátom, s gyermekképzelet! Az ifjúi szerénységnek szép bizonytsága ugyan, de érettebb korban gyenge ítélet jele volna. Oly hit, mely mind magunknak, mind pedig literaturánknak csecsemő korát mutatja. Most, hala az égnek, más időszakot élünk: erősbet és bátrabbat, ész időszakát inkább, mint képzeletét. Literaturánk és publikumunk ifjává kezd nevedekni, férfiu erőét érez magában, hidegebb megfontolás és ítélet kezdenek országlani a tudományok világában. nem holmi ál-istenek, kiket saját zavaros képzelmeink szültek. A portentumok, a csodák száma megfogyott, kizáró privilégiuma senkinek sincs többé — mint volt csak tizenöt év előtt is — ítéleti csalhatatlanságra: most mindenikünk szava kétségbe vétetik, vizsgáltatik, fontoltatik: ítéleteink csak annyit nyomnak, mennyit a felhordott támogató okok. Nincsenek többé Herkulesek, meg nem győzhető Ajaxok, csak Goliáthok vannak legfelebb, kik ellen támadhat Dávid, gyakran ott is, hol épen nem vártuk volna. A természet, legfelségesebb ajándékát, az észet, nem egy vagy egy-ket embernek adá, hanem többeknek, számosaknak; azért ne higyjük, hogy legyen tudományok országában férfiu győzhetetlen, s olyan, kitől már előre rettegnünk kelljen. S aztán oly nagy szerencsétlenség-e literátori harcban meggyőzetni, hogy ennek félelme már előre távol tartson minden összekoccanástól? Csak hiúság és hírvágy ne bántson bennünket, édes barátom, azonnal más szemmel fogjuk tekinteni a dolgot. Megvallom, én kész vagyok a tollharcra, ha az szükséges vagy csak hasznos is, bár előre gyanítsam megveretésemet. Mert a tollharcoknak, gondolnám, nem az céljok, hogy bennök győzzünk, s hőskoszorúkat szerezzünk, hanem hogy az ideák országát bővítsük, s a tudományoknak használjunk. Hogy az összeütközések szikrákat pattantanak a kebel mélyéből, melyek talán örökre szunnyadva maradtak volna, azt nem igen fogja tagadhatni valaki. S különben is, édes barátom, ha illik engem féltened, csak úgy félthetsz, mint Kritikai Lapok szerkesztetőjét, ki ellen Horvát István csak azért kelhet ki, hogy Bíró Pál Észrevételeit kiadám, más tekintetekben józanul nem támadhat ellenem, aki tudja, hogy a redaktor csak a munka

kiadásáért kezeskedik, nem pedig a munkában vitatott elve-
kért, mint redaktor pedig, reményilem, meg fogok felelhetni
magamért az általad rettenetesnek vélt Horvát Istvánnak is.

Mi Horvát említett győzödelmeit illeti, nyíltan megval-
lom, hogy ezen győzödelmek egy része merő előítélet a mi
részünkről, mint már érintettem, más részét pedig annak
köszönheti Horvát István, hogy ellenkezői nem voltak oly
csatakedvelők, mint ő. Ismered édes barátom, a Schwartner
ellen irt recenziót, és így tudni fogod, mely becses dolgokat
monda ott Horvát István, s mely sok igazat, de azon sok igaz
között igaz-e minden? Azok, kik el nem fogódottak, tudják,
hogy némely állítások csak azért maradtak a véleményben
igazak, mert rájuk sem Schwartner, sem egyebektől cáfolat
nem következett. Szerencséje volt Horvátnak az is, nem
egyszer, hogy ellenkezőinek nem vala annyi vívói ügyessé-
gök, mint neki, hogy gyakran nem oly fegyverekkel harcol-
tak, milyekkel Horvát ellen harcolni kell. Horvátnak, ki ma-
gát bámulandó olvasottsága és mindent elárasztó citátumai
által bizonyos tudós nimbussal vette körül, kedvező volt az,
hogy citátumait citátumokkal, olvasottságát olvasottsággal
ügyekeztek némelyek leverni. A gondolat nem vala célra ve-
zető, s a tudományra nézve több kárt tön, min hasznot, mert
maga az, hogy a cáfolati próba nem sült el, bizonyos hite-
lességet szerzett a nem való állításnak is. Horvát Istvánt
ily fegyverekkel csak az fogja meggyőzni, ki egész életét
foliánsok közé temette, mint ő; ki emlékezőtehetséggel nagy-
gyal bír, mint ő, s végtére, mi jól meg kell jegyezni, kinek
kezénél könyvtárak állanak nyitva, mint neki; s mert ily em-
ber kevés van, kevés lehet, természetesen történik vala, hogy
a citátumokkal harcolás kívánt sikert nem ért, hogy cáfolat
nélkül maradtak a legparadoxusabb állítások is, talán kárára
a tudománynak, kivált históriának, melyet álmokkal s kép-
zeletszülte regékkel elárasztani nem nagy nyereség. Horvát
Istvánnak nem citátumai fogyatkoztak, nem olvasottsága
hiányos vagy emlékezete hűtelen, hanem logikája fonák, ar-
gumentációi gyengék, s ki vele heurisztikai harcba fog ele-
gyedni, annak ajánlom, erre figyeljen leginkább, mert meg-
mutogattatván az, mi könnyen hiszen Horvát mindennek,
amit *óklevéiben* vagy régi kódexben talál, s mint nem hiszi
ellenben azt is, hogy a nap fényes, hacsak diplomában írva

nem olvassa, szóval megmutogattatván, hogy állításaiban több a lelemény, mint valóság, több a képzelődés s entuziazmus, mint az ítélet, hogy következtetései néha egész abszurdumig vezethetnek, akkor, úgy hiszem, az általunk képzelt óriási nagyságnak is sok részei fognak semmivé omlani. Azonban ezekre figyelmezzenek, kik Horváttal rokon pályákon járnak, állításait vizsgálgatni nem az én mezőm. Ő köveket fejteget a bányákból, s rakásra gyűjti azokat; szándéka szép és nagy, s ha ezen kifejtett s rakásra gyűjtött anyagok alkalmasak lesznek arra, hogy belőlök majd egy teremtő kéz felépítheti a bámulandó históriai alkotmányt, akkor Horvát izzadásai, számos nappali gondjai, éjjeli virrasztásai a magok való fényében fognak feltündöklenni, s akkor ki lenne igazságtalan és tompa ítéletű Horvát bűvárkodásainak megbecsülhetetlen hasznát tagadni? Azonban, ha e dicső szándék, ha ez óriási fáradozások minden gyümölcse csak az leszen, hogy Horvát ismeretlen üregek mélységéből ismeretlen köveket halmozott rakásra, melyek azonban vagy keménységök vagy porhanyúságok miatt nem alakíthatók, nem faraghatók, s az építő művész őket nem használhatja, akkor mindezen nagy törekedések csak bámulandók lesznek, de igen kicsiny hasznúak, s akkor jobb volt volna Horvátnak jeles tehetségeit másra használni. Én általában a históriának ifjúságom napjai óta, mint te, édes barátom, tudni fogod, barátja voltam, most pedig barátja vagyok minden egyéb tudományok felett: becsülöm a történetvizsgáló fáradozásait, mert történetvizsgálat nélkül nem támadhat történetíró; de csak ott becsülöm, hol való és hasznos dolgokkal foglalatoskodik, s becsülöm úgy mint eszközt, de soha nem mint célt. Amit nálunk sokan igen össze látszanak téveszteni. Én nem elégszem meg annak tudásával, *mi történt*, hanem azt kívánom kifejtetni filozófiai szellemmel, — mert a história filozófia nélkül csak sovány emlékeztető krónika — *miért történt ez vagy amaz így és nem máskép*, s miért kellett *szükségképen így történnie*, s én megvallom, bármint szánakozzék rajtam és együgyűségemen Horvát István, ha históriai dolgokat írni fogok, — amit tenni eltökélt szándékom — nem annyira arról leszen kedvem beszélni, milyen hímzetű vala szent István király palástja, hanem inkább arról, milyen vala azon ember szelleme, kit e palást ékesít; nem annyira arról, egyenesen állott-e a kereszt

valaha a magyar koronán vagy görbén, hanem arról, mi hasznót és kárt hoztak a közjóra azon fejek, melyeken e korona fénylett; melyekből láthatod, hogy az én ízlésem és gondolkodásom a történelmi dolgokban Horvátéitól különbözik, s hogy nálam nem mindjárt becses valami, mihelyt régi és ritka, s hogy én nem tartom oly fontosnak, mint Horvát István, azt, ha *Kain* magyar név-e vagy zsidó, nem tekintem a magyar történelmi fő problémája gyanánt annak megfejtését, őseink honnan eredtek, mert ez, ha világosságra hozza is valaha Horvát, — amit kétlek — szép dolog lesz ugyan magában, de nem sok hasznú, s bármi sok értekezéseket ír is össze Horvát felőle *figyelemgerjesztésül*, azok a polgári életre semmi tanulságosat nem foglalhatnak magokban, a történelmi pedig csak úgy felelhet meg céljának valóban, ha mint Cicero mondotta, *magistra vitae* leszen, s erre kell törekednie, nem pedig arra, hogy emlékezetünket szükségtelen vagy talán éppen haszontalan ismeretekkel töltsen meg. Elmúlt azon kor, midőn a világ elégnék hitte azt, ha az ember ismeretekkel bír, széles sok ismerettel, ma már tudjuk, hogy ezen ismeretek magokban keveset érnek, hogy céljoknak csak úgy felelnek meg, ha őket az életben haszonra lehet fordítani. Az okosság becsesebb a tudásnál, s csak azon élet emelkedhetik ki az emberi gyarlóságok közül, melyet az okosság vezet. Ha csupán azon ügyekszünk, hogy az embert tanulttá tegyük, haszontalan pedantokat, csömörletes tudákosokat fogunk nevelni saját kününkra. Ezeket csak azért mondom, hogy érts meg, s ne gondolj ellenkezést önmagammal, midőn egyfelől azt valom, hogy a történelmi barátja vagyok, másfelől pedig azt, hogy Horvát pályája nem az én pályám. Különbben is a történelmi egyike a legkiterjedtebb s szétágazóbb tudományoknak, s benne minden ágat nem tehet mindenki studiumává, de nem is kell tennie.

Azon mondásodra, hogy Horvát Istvántól az olvasóközönség idegenkedni kezd, s azért nem kell ellene írni, azt felelem, hogy itt argumentumod igen sokat bizonyít, s éppen azért nem bizonyít semmit. Belőle nemcsak az következik, hogy Horvát ellen ne írjunk, hanem az is, hogy mások ellen ne, vagy végtére, hogy senki ellen se írjunk, amit magad is nehezen fogsz akarni. Ha Horvát Istvántól az olvasóközönség idegenkedik, azt sajnálnunk kell mindnyájunknak, kik tud-

jük, mi sok hasznos dolgokat volna képes tenni e jeles férfiú, ha mást nem tenne, mint amit neki tennie kellene, ha azt tenné, amit tőle a nemzet méltán várna; de ahelyett, hogy ő tudománya becsesebb kincseivel, melyeket a filológia és történetvizsgálás hasznos és életbeható részeiben gyűjtött magának, gazdagítaná értelmi körünket, levegői képek után kapkod, bizonytalan világok fölfedezésére indul, s meddig azokkal tölti drága idejét, elfogynak a napok, melyek mindenkinek kimérettek, s odavész egy becses élet, mely mind a mai, mind talán a jövő kornak is hasznára virulhatott volna. Ez az, amiért Horváltól a publikum idegenedik, s aminek sem én, sem te, sem a publikum, hanem csupán és egyedül önmaga Horvát oka.

1833

EMLÉKEZTETŐ HORVÁT ISTVÁN SZÁMÁRA

AZON SUJTOGATÁSOK, melyeket Horvát az új iskola emberei ellen intéz, sem nagy publikumot, sem nagy dicsőséget nem fognak neki időszakunkban, mely a haladás időszaka, szerzeni. Ezeket húsz-harminc év előtt kellett vala mondania, akkor talán figyelt volna rájuk valaki, ma már igen későn jó velek, s amilyetén üres hangok, úgy el is fognak az üres légtelenben zengeni, visszhang nélkül. Minden ember, ki korunkban halad, az új iskolához tartozik, csak a megállapodás, penész és szellemi halál baráti tartanak mindannak vak imádásában dicsőséget, ami ő. Isten az embert tökéletesedésre teremtette, tökéletesedés pedig csak haladás útain képzelhető, s e haladás elve az, mit az új iskola rendíthetlennül elvének vall, az új iskola, melyhez nemcsak a nyelvi vagy literátori, hanem általában minden haladás baráti tartoznak. Ki ezen haladás elvét nevétségessé akarja tenni s gúnyolja, világos jelét adja annak, hogy vagy erőtlensége, vagy restsége, vagy végre makacssága miatt hátul marada a kullogók sorában, és kikopott az időből, hogy pedig az ily kullogó morog, s irigy szemmel tekint a gyorsabb lábúakra, kik őt magok megett hagyogattják, azon nem igen kell csodálkoznunk. Egykor Horvát István maga is a haladók iskolájához tartozott, midőn a derék Révai szisztémájának védői között állott, habár ma óságot affektál is, mely affektálás oly nevétségessé tőle, mint sok egyéb öreg tudósainktól, kik az új szók ellen dohognak, holott ha valaki fáradságot venne magának írásaikból a nyelvi újításokat kiszedni, önmagok előtt kellene pirulniok. Horvát István az 1833. Tudományos Gyűjtemény VII. k. 98. lapján nagy ósági entheosában azt mondja, hogy »ő inkább akar atyáinkkal hibázni, mint az újabb tudatlan írókkal igazat tartani«. Micsoda gögös és okatlan, fonák és minden józan ész elleni beszéd! Ezzel

vagy azt akarja mondani, hogy csak a régiségben (atyáinknál) volt tudomány, s minden új esztelenség, mi a penész-beszédeknek legdohosabbika; vagy azt, hogy az új iskola emberei oly hitványak és haszontalanok, kiktől még a *jót* sem kell elfogadni. Mondhatom, hogy Horvátnak e gondolkodása fellette szabadelmű, részrehajlatlan, pártatlan, szóval historikus-hoz illő beszéd; s ez igen is nagy becsületére szolgál egy Horvát Istvánnak! E nyilatkozás után fogjuk tudni, mi igen tiszta forrásból erednek az új iskola ellen intézett gúnyok. Ha Horvát Istvánnak oly nagy antipátiája vagyon a mostani kor embereivel, minek szerkeztet Tudományos Gyűjteményt, minek áll ki világ piacára? Ám temesse el magát inkább öreg foliánsaival, szüette kódexei közé, zárja el ablakait, hogy újítást ne láthasson; mi, kik dicsőségnek hisszük az új iskolához tartozhatni, kik haladás baráti vagyunk, nem fogjuk őt háborgatni boldog ósági között, s irigyleni sem fogjuk, ha nyugalmas házasságban él a régiségnek legőszebb nagyanyjával. Az ízlések, mint tudjuk, különbözők; Horvátnak a penész, a rohadt szag kedves, ő egy füstös, szürke *óklevelet*, még akkor is, ha az semmi világot nem vet a históriára, rendkívüli kincs gyanánt néz, s nem adná minden Luden és Raumerekért. Ám lássa! a madaraknak is van egy faja, mely elrejtí magát rohadt odúiba, s azt hiven, hogy ott van a földi legnagyobb dicsőség, onnan huhog ki a napvilágra; de azért sem a nap el nem homályosodik, sem a fény többi madarai nem bújnak az ő odúiba, hanem csak ő marad mindörökre huhogó, magányosan és egyedül.

1833

AKADÉMIAI JELENTÉS

ALÓLÍRT A TUDÓS TÁRSASÁG által 1833. évre a következő munkákat ítéli megjutalmazandóknak:

1. Vörösmarty Mihály munkáit három kötetben.

Ezen három kötet Vörösmartynak 1833-ig irt minden lírai és eposzi verseit magában foglalja, és így Vorosmartynak, ha drámáit kivesszük, egész költői pályáját. Az eposzi költemények alólírt véleménye szerint legjelesebbek azok közt, melyeket literaturánk e nemben mai napig ismer. A belső alkatra, szövedékre sok gond van fordítva; egy gazdag, új kepekben és hasonlatokban szinte bujálkodó fantazia mutatkozik rajtuk, mely az érzések és külső természet festéseiben egyképen szerencsés. Bennök tiszta, praecisus, minden üres szelességtől ment nyelv vagy on s oly költői dikció, melyet poétánk közül eddig senki sem haladott meg s csak kevesen érthettek el. A lírai versek (melyek dal, ének, epigramma és balladákra oszlanak fel) minden tekintetben jeles gyöngyszemek, s kivált a balladai és epigrammai nemben nevezetesek. A balladákat az a rövid sebes beszéd ajánlja mindenek felett, mely által a történet szinte szemünk előtt látszik csomójáról legombolyodni, ami még külföldi költőkben is ritkább tünemény. Epigrammái között több van olyan, mely mind poétai szépségere, mind belső alkotására nézve a görög Anthologia legszébbjei mellett megállhat.

2. Kisfaludy Sándor két kötet regéit.

Ezen regék sem alkotásokban, sem poétai érdemökre nézve nem mérközhetnek ugyan Kisfaludy Sándor régibb, kivált három első regéivel; azonban mégis a mult 1833. évben minden kétségen kívül poétai literaturánk legszebb jelenései közé tartoznak. Bennök gyakran egypár vonással igen szerencsésen van találva a régi magyar nemes-házi szokás, s oly

könnyűség és kellem ömlik el az előadásban, amik néha megbékítenek oly helyekkel is, melyeket a kitisztult ízlés egyébiránt nem javalhat.

Több munkát alólírt nem ítél a tudós társaság jutalmi jelentésében megemlitendőnek.

1834

A MAGYAR SZÍNÉSZETI BÍRÁLÓKHOZ,
különösen X. et Comp. úrhoz

A KRITIKA VALODI JÖTÉTEMÉNY a szellemi világban, midőn elvekből és szükséges tárgyismerettel gyakoroltatik, midőn oly elmék foglalatoskodnak vele, kik mind eleendő tudománnyal, mind beható ítélettel bírnak az olvasót tanítani. Az ily módon s ily elmék által készült kritika felette becses még akkor is, ha nem eléggé illedelmes hangon iratik, sőt — mondjanak akármit a kritika sanyarúsága miatt jajveszékő színészek vagy írók — becses még akkor is, ha fájásig éles vagy épen durva, mert durva beszéddel kevésbbé lehet ugyan hatni az érdeklött személyekre, kik hajlandók lesznek a durva bírálónak ítélőtehetségét és tudományát is kétségbe venni, de legyen ama durva beszéd alapos, legyen helyes elvek következménye, nem fogja az elhibázni célját az olvasóközönségben. Tárgyismeret és elvek szerinti felfogás tehát a kritikusknak és tanítás a kritikának fő feltétele.

Mennyiben felelnek meg ezen föltételeknek általjában a magyar könyvbírálatok, nem céloim vizsgálni, azt ítélje meg más; én itt észrevételeimet csupán egy tárgyra kívánom szorítani: *a színészeti bírálatokra.*

Legyen bár kedves vagy nem, kénytelen vagyok egész őszinteséggel kimondani, hogy nagyobb része a magyar színi bírálatoknak, melyek eddig időszaki írásainkban megjelentek, nem egyebek, mint pusztá személyes tetszés és nemtetszés, elv és ok nélküli észrevételek, melyek a legnagyobb feületesség színét hordozzák magokon. Nem szólok a Kassán néhány év előtt megjelent játékszíni tudósításokról, melyeknek a *mocskos kesztyű* és *sáros csizma* voltak leginkább bírálati tárgyai; nem a Honművészből megjelentekről, ezek szinte nem építenek, mint a többiek, de azon elsőséggel mégis

bírnak a Rajzolatok legújabb enemű cikkelyei felett, hogy nem rontanak annyira, holott emez utóbb említett időszaki irat *X. et Comp.* névhelyetti jeggyel bélyegzett *Kritikai töredékei* amellet, hogy a szó legszorosb értelmében semmit sem használnak, ártanak inkább, mely ártásnak céljait és indítóokát felfogni én legalább nem vagyok képes.

Nincs szerencsém ismerni azon úri embert, kinek tollából ezen *X. et Comp.* jegyű cikkelyek kerülnek, de bárki legyen, tartalék nélkül megmondhatom neki, hogy *Kritikai Töredékeiben* egy a művészetre nézve tanulságos gondolat sincs mindeddig, hanem ahelyett céltalan élesség és üres elménc-kedések, milyenekkel egy idő óta fiatal, úgynevezett *humoristáink* egész az unalomig bőven ajándékozzatnak meg bennünket. Nem abban akadok én meg, miben a megrótt színészek és sok olvasó kétségkívül megakadtak, hogy a budai színészek *X. et Comp.* úr által kivétel nélkül *mániásoknak, szél-től zúgó és gőztől keringő fejúeknek*, s a társaság egészben véve *rosszabbnak* mondatik lenni a *felbőszült gulyánál*, hanem abban, hogy ezen úr elégnek hiszi javallását vagy gáncsait koronként elmondogatni, anélkül, hogy kötelességének érzene egyszersmind kifejtteni, miért s mely nézetek szerint ítéli ezt vagy amazt; sőt bár ily okatlan bírálatokra, a művészet nálunk még eddig nem igen értett nemében, nem egyszer csóváltam el fejemet, még ezt is szó nélkül fogtam volna hagyni, de azon mód, mellyel *X. et Comp.* úrnak a *Rajzolatok XIII. számában* álló egész kritikai cikkelye irva van, kényszerít, hogy e tárgyban egyszer legalább én is elmondjam észrevételeimet. E cikkelyben túl van hágva minden mérték és határ, s a kritikus megbántódott lelke egész hevéből szólalván fel, kiönti nagy nehezteléseit azon, hogy a budai színészek az ő *tanácsait* nem követték, s bármily erővel iparkodott kimutatni a *jobb utat*, az siker nélkül maradt.

Megvallom, ez igen különös módja a tanításnak, és különös nemű szerénység is ezenfelül. A kritikus nem veve magának fáradságot, hogy javallása vagy dorgálása helyességéről a színészeket meggyőzze, mégis azt várja, sőt egyenesen *megkívánja*, hogy azok az ő észrevételeihez alkalmazzák magokat, s midőn kívánsága nem teljesedik, mint a megbántott gyermek, haragjában saját kedves bábjait elhajigálja magától. Nem lesz felesleg figyelmeztetnem ezen urat, hogy igaz-

nak csak azt ismerhetjük és fogadhatjuk el, miről meggyőződünk, s hogy számtalanszor állítunk valamit elvekből és okokkal is, s állításunk mégsem fogadtatik el igazság gyanánt, mert talán okaink nem voltak eléggé győzők, vagy a mi szemeinknél másokéi élesebben láttak. Ha már az okokra épült állításnak is ily sorsa van, mennyivel inkább lehet az okatlannak. Az még mindig kérdés, ha az X. et Comp. úr által adott *tanácsok* s a *jobb*nak hirdetett út valóban helyesek és jók voltak-e. Szokjunk már egyszer, mi XIX. század emberei, magunkat csalhatlanoknak nem hinni, s tanuljuk meg, hogy annak, amit mondunk, nem kell szükségképpen mindjárt bölcseségnek lenni, csak azért, mert mi mondtuk.

Azt mondja X. et Comp. úr, hogy azon nagy elbizottságot színészeinkben, mely szerint magokat tökéleteseknek, hibátlanoknak tartják, az *idétlen dicsérők* okozták. Ezen állítás igaz ugyan, csak hogy nem kellett volna azt a budai színészekre kivétel nélkül alkalmazni, mert talán vannak közöttük mégis olyanok, kik érzik és tudják, hogy még van tanulnivalójuk. Egyébiránt úgy vagyok én is meggyőződve, mint X. et Comp. úr, hogy a megrótt elbizottságot, mely sok színészeinkben megvan, nagy mértékben előmozdították az idétlen magasztalók, kiknek száma, szembetűnő kárunkra, mindenütt egész sereg. Az idétlen magasztalás, valamint az idétlen ócsárlás, egyképen kártékony, s következéseire nézve nagy bűn. Ne feledje azonban X. et Comp. úr, hogy e nagy bűnben azon folyóirat redakciója is nem kis mértékben részes, melyben saját kritikái töredékei közrebocsáttatnak. Nem tudom, mennyi befolyása van e redakciónak X. et Comp. úr kritikáira, de annyi bizonyos, hogy midőn e redakció a múlt évben színi bírálatait megindította, maga is amaz X. et Comp. által megrótt magasztalók sorába tartozott. Ki hasonlító például a különben jeles tehetségű, de még sokban ki nem fejlett *Lendvaynét* az igen nevezetes és a maga korához képest ritka tünemény Müller Sophiához? Hányszor van a Rajzolatokban *klasszikus, remek előadásról, mesteri színészléről, mesteri játékról* szó? Én emlékezem oly helyre is, hol a kritikus egy előadásról azt ítéli, hogy benne »színészeink csaknem egytől egyig remekeltek«. *Klasszicitás, mesteriség, remekség* oly kifejezések, melyekkel az értelmes műbíró felette tartózkodva fog minden-

kor élni. Színészi bírálóinkban ezen magasztalások szinte úgy túlságok valának, valamint túlságok most a Rajzolatok XIII. számában álló korholások. Itt is, mint többnyire, középen van az igazság, s én arról vagyok meggyőződve, hogy valamint klasszicitást keresni színészi előadásainkban még korai dolog, úgy alaptalan állítás az is általában, hogy »színészeink az előremenéstől borzadnak«. Ha tehát színészeink közül sokan elbizottak, ki ennek oka más, mint magok a túlságig magasztalható bírálók? Ne szoktatták volna őket *klasszikus* és *remek nevekhez*, most kevesebb volna a panasz. Egyébiránt, ha ezen elbizottsági vádat a budai színészek mint színészek érdemlik, amit némelyről nem akarok kétségbe venni, X. et Comp. úr is szinte mint elbizott kritikus hasonlót érdemel, mert azért, mivel tanácsai el nem fogadtattak, azt mondani, hogy a budai színészek borzadnak az előremenéstől, oly elbizottság, mely kétségbehozhatlanul bizonyítja, mennyire hiszi X. et Comp. úr, »ahogy a territoriumot egész a nagy diófaig kizárólag bírja«.

A kritikának múlhatlanul kötelessége mindenkor a körülményeket is figyelembe venni. Nem kellett volna X. et Comp. úrnak felednie, mi állapotban voltak e télen a budai színészek, mi részvét mutatkozott irántok. Segedelmők semmi sem volt, hallgatójok többnyire oly kevés, hogy alig jöttek be még az előadási költségek is. Pénzbeli segedelem nemlétében több haszonvehető tagnak el kellett távoznia; az operák, melyek eddig legjövedelmezőbbeknek mutatkoztak, egészen megszűntek, minek a művészetre nézve azon káros következése lón, hogy a Budán maradt kisszámú társaságnak jelesebb tagjai kénytelenek voltak csaknem minden előadásban föllépni. Az ily gyakori föllépés szükségképen készültséghez szoktatja, ki fárasztja végtére a lelket is, s elolt benne minden kedvet és szenvedélyt a játzsás iránt, s ha lehet-e attól kielégítőt várni, kivált művészpályán, ki valamit kedv és szenvedély nélkül, mintegy kénytelen űz, nem szükség értőknek magyaráznom. Ki elvek szerint bírál, ezeket nem fogta volna feledni, s érzette volna, mily méltatlan és célnélküli dolog a budai színész-társaságot ily körülmények között is hírlapi felületes korholgatásokkal zaklatni, és tőlök a közönséget mindinkább idegeníteni. Mintha megesküdött volna X. et Comp. úr ezen budai

színesztársaság hitelének rontására, holott ha valaki komolyan kérdené, van-e ebben okosan fölvéve akár méltalom, akár műszeretet, célhoz vivő szándék vagy bármi néven nevezhető hazafiúság, a válasszal X. et Comp. úr alkalmasint za-varba fogna jőni.

A színésznek általában sokkal nagyobb jogai vannak megkívanni, hogy kritikusa igazságos és dologhoz értő, s a felőle írt kritika kimerítő legyen, mint az írónak. A nyomtatott könyv maradandó, és kiterjedtebb közönsége van; a felőle írt bírálatnak nemcsak egy sokkal nagyobb közönség ellenőre, hanem — s erre figyelmezzenek kritikusaink! — ellenőre az idő. Ha az író iránt igazságtalanok a jelenkor kritikusai, igazságosak lesznek minden bizonnyal a jövő koréi; ha alaptalan ítéletet mond felőle egyes bíráló, bírálata megcáfoltathatik egy nagy sereg értelmes olvasó részvétele által. A színészre nézve mindez nem áll. A színész műve pillanatnyi, tünedékeny, ma elragadt bennünket, holnap már csak emlékezetben él homályosan; neki minden dicsőség a jelenben van, s egy kisebb, legfelebb egy-két ezer nézőből álló körre szorítva. Amit mai előadása felől bírálója ír, annak az idő épen nem lehet ellenőre, közönsége pedig hasonlíthatatlanul kisebb, mint a könyvbírálatnak, mert azok közül is, kik ma előadását látták, hányan fognak csak néhány nap lefolyta után is híven emlékezők maradni. Maga az igazságszeretet parancsolja tehát, hogy a színi bírálatoknál felette tartózkodók, méltalmasak és dologhoz értők legyünk.

Én elejétől fogva nem tudtam azt megérteni, s nem tudom még most sem, mi cél van az eddigi magyar színészeti bírálatokkal. Bírálóink ott kezdték el a dolgot, hol végzeni kellett volna. A művészetnek oly nemében, mely nálunk theoretice egészen új, practice pedig bölcsőjében van, nem szabad és nem lehet célirányosan, csak kimerítő bírálatokat adni. Tudom, hogy vannak esetek, midőn a pusztá, okokkal nem támogatott bírálat is célhoz vezet. Német vagy Franciaországban, hol számtalan a műértő, elég a kritikuskak csak távolról érinteni a dicséretes vagy hibás oldalt, ott ezen pusztá érintéseket maga tudja az olvasó magának magyarázni. Nálunk még most csak könyvbírálatokat, ezek közül is a tudománynak csak egy-két ágában, lehetne ily felületes kézzel írni. Színi bírálatainkban elkerülhetlenül szüksé-

ges még most minden apróságra lebecsátkozni, hogy magunkat megfoghatókká tegyük mind a színészek, mind pedig a közönség előtt; állításainkat okokra, minél praktikusabb módon, építenünk, hogy a lelkekben meggyőződést eszközöljünk.

Ítéletem szerint mindeddig azon színi bírálatok legtűrhetőbbek, melyek szinte a Rajzolatokban *Őszinte testvérek* aláírással jelentek meg; de ezeknek is kevés hasznok volt és lehetett. Miért? mert ezek sem bocsátkoztak a művészet belséjébe, filozófiájába, s bennök is arról van legkevesebb, ami leginkább tárgyuk volt volna: *a színielőadásokról*, s ezen kevés is inkább individuális nézet, mint mélyebb tanulmány s elvek következménye. Legtöbb észrevétel benne is az igazgatóságot és az előadott színjátékokat illeti, s kár, hogy ezekbe is némelykor hamis tanítás is csúszott, milyen a többek között például ez: »Hogy a művészet érdeme onnét méretik, amennyire megközelíti vagy elhagyja az örökké szép természetet», mely Batteux korában divatozott elv rég megcáfolva s a műfilozófiából száműzve van. Ha azonban kellene lenni az eddigiekhez hasonló színi bírálatoknak, — amit én nem hiszek — inkább óhajtanám ezen *Őszinte testvérekéit*, mint az X. et Comp. által írtakat, vagy a Honművészen, Szemlélőben megjelenőket; bennök több meggondolás mutatkozott, és jobban tudták a színésztársaság helyzetét s körülményeit figyelembe venni, mint társaik.

Ne gondolják azonban az itt mondottak után színészeink vagy X. et Comp. úr, mintha én magamat a budai vagy bármely színésztársaság ügyvédévé akarnám tenni. Ismerem én ezen társaság igazgatóságának főkép, ismerem az egyes tagoknak is hibáit és fogyatkozásait, valamint amaz X. et Comp. által szóba hozott elbizottságot is, s mindazoknak sem védője, sem elpalástolója nem akarok lenni. Azonban szeretem az igazságot is, s oly társaságtól, melyben a legjobb tagok segedelemhiány miatt, gyakran ön akaratjuk ellenére kénytelenek mindent játszani, és így nem egyszer kontárkodni, nem kívánandok csodákat, sem bírálataimat a művészet legfelsőbb kívánatihoz nem szabandom, és megfontolandom azt is, hogy nézőktől üres színház nem nagy kedvet és ösztönt nyújthat a legbuzgóbb művésznek is. Játékszínünk egész állapotja, mint most van, sok fogyatkozásokat mutat, de meg fogja

nekem engedni X. et Comp. úr, hogy azokon nem egyszerre lehet segílni, s nem is úgy, ha okok és következmények megfontolása, ismeret, elv és cél nélkül korholást és magasztalást írogatunk pusztá hatalomhangon. S az igazságos meg fogja azt is vallani, hogy színészeink sokat haladtak, mióta fővárosunkban vannak.

Nem lesz tárgyam határain kívül, ha színészeinket eddigi bírálóikkal egybehasonlítom. Színészeink előadásán kevés vagy épen semmi teóriája nem látszik a művészetnek; mindaz, amit tudnak, praktikai tudomány, többnyire közepszerű, csak némely tagoknál s ezeknél is némi szerepekben emelkedik fölül a közepszerűségen. Kritikusainkban praktikai tudomány semmi sincs, teóriai kevéssel több a semminél, s azok is sok részben hamis, vagy pusztán eltanult, mely nem vált második természetökké, s végre ez is többnyire rosszul alkalmazva a különös esetekre. Játékaikból és bírátaikból én legalább az egyik és másik félnek ilyen képét vontam ki magamnak. Olvasván eszerint a közepszerűleg praktikus színész a még csak közepszerűleg sem teoretikus bíráló kritikáit, nem lesz-e kénytelen sok észrevételre, melyek egy bíránt sincsenek okkal támogatva, de talán nem is támogathatók, mosolygani; nem lesz-e kénytelen némelykor ezt is mondani magában: kritikusom itt tanácsot adott, melyet én gyakorlatban kivihetlennék találtam régen és sokszor. A dolog így állván, mit én mostani kritikáinknál igen természetesnek találok, lehetetlen, hogy a bírálóknak és bírálatnak is a színész előtt hitele legyen; lehetetlen, hogy a megbírált, bírálójánál bölcsőbbnek ne higgye magát, pedig a kritika, mely a jelenben nem szerezhette magának hitelt, mely eltévesztette célját, a jövőben is örök időkre hatás nélkül marad. A színészeti kritika nem oly könnyű dolog, mint mi magyarok véljük; maga a művészet filozófiája általában igen nehéz tudomány, s benne, ítéletem szerint, a színművészeté legnehezebb. Én részemről legalább csak mélyebb tanulás után merném magamat valamely színház előadásainak rendes bírójává tenni, pedig nem tartozom azok sorába, kik ítéleteiket kimondani rettegnek, de igen azokéba kik rettegnek hamis tudományt terjeszteni. Mennyivel célirányosabb volna színi bírálatainkat most még csak egyes kitűnőbb színdarabok előadásaira szorítani, úgy a bíráló — kiről szeretném föltehetni a dologhoz-értést — jobban elké-

szülhetne. készültén mehetne a színházba, s így ügyesebben fedezhetné föl mind a gáncsolatra, mind a dícséretre méltó oldalt, s az ily szemléletből támadott bírálatnak is azután nem kellene mindjárt másnap kinyomatnia, hanem csak napok után, midőn a bírálónak ideje volt mindent megfontolni. Maga Lessing, ki mély tudományánál s éles ítéleténél fogva sebesebben foghatott fel mindent, mint a mi bírálóink, így tevé, midőn Hamburgi Dramaturgiáját megkezdette, s csak több nap lefolyása után bocsátá közre bírálatait, mily sikerrel? tudja és hálával érzi egész Németország.

X. et Comp. úr jelenti azt is a Rajzolatok XIII. számában, hogy kritikáival ezentúl felhagy, minek okául azt adja, mert a budai színészek az ő (általa csalhatlanoknak vélt) tanácsait nem követik. Ez leginkább bizonyítja, hogy X. et Comp. úr önnön céljait sem érti. A kritikának nem az tiszte *főképen*, hogy a megbírált személyeket térítse meg, hanem az, hogy az olvasóközönséget oktassa. Tudom tapasztalásból, hogy megbírált író vagy művész rendszerint nem hiszen kritikusanak, már csak egy kis makacsságból sem, s ha van olyan is, ki hajlandó hinni s az általa jóknak tartott észrevételeket elfogadni, az csak a ritkább tünemények közé számítandó. De kritikát azért írunk kell még akkor is, ha sikerét a megbírált személyeken nem tapasztaljuk, mert ha ezen kritika való tudományt hirdet, bizonyosan nem fog siker nélkül maradni az olvasók között. Én azonban örvendek, ha X. et Comp. úr kritikáival felhagy, nem az általa említett okból, mert az nem ok, hanem azért, mert eddigi bírálataiból ítélvén, nem látok benne elegendő készülséget és tudományt, több oldalú ízlést és ítéletet, hogy színelőadást haszonnal bírálhasson. Azon célját pedig, mely szerint ezután nem az előadást, hanem magokat az előadott színdarabokat bírálандja, még inkább eljúbázttnak tartom, mint színi bírálatait is. Amott X. et Comp. úr *semmi* tudományt sem terjesztett, itt pedig, mint az eddigi látottak máris bizonyítják, *hamisat* fog terjeszteni.

Én tehát az itt röviden érdeklettek után — mert e tárgyról sokat lehetne beszélnem — arra kérném bírálóinkat, szünnenek meg oly kritikákat írni, mint az eddigek, melyeknek semmi okos célja nem lehet, mely csak idegeníti a különben sem nagyon buzgó közönséget, anélkül, hogy másrésről magának a művészetnek is használna. Ha pedig bírálni csakugyan

meg nem szűnhetnek, tegyék a művészet filozófiáját általában, a színművészetet pedig különösen tanulásuk tárgyává; oly írókat, kik a művészet e nemébe mélyebben hatottak, mint például *Goethe* vagy *Engel*, vagy az általok is gyakran idégetett *Schlegel Wilhelm*, ne csak olvassanak, hanem ügyeljenek keresztülhatni: akkor fogják látni ezen művészet fejszédítő mélységeit, nehéz tanulhatását; akkor mind értelmesebben, mind igazságosabban fognak szólni a tárgyhoz, s nem feledik azt se, hogy a magyar színész eddig egészen természet fia, mesterek és nagy példányok nélkül, s hogy őt nem szabad s nem kell azon magas mértékhez mérni, melyhez egy *Esslair* vagy *Seydelmann*, *Schroeder* és *Anschütz* méretnek.

1836

SZÜKSÉGES MAGYARÁZATOK A RAJZOLÁTOR SZÍNÍRÁLÓ KOMPÁNIÁJÁNAK

MINDENT, MI A SZÍNműVÉSZETHEZ lényegesen tartozik, következő osztályok alá kell vonni: *Szóejtés*, *felmondás* (recitatio), *szavalás* (declamatio), *testtartás* (ide tartozik a járás, ülés, állás), *kézbeszéd* (chironomia), *arcbeszéd* (mimika, szorosabb értelemben), *karakter-felfogás* és *kifejezés*. Ami ezeken kívül van, például: öltözködés, arcfestés, dekorációk, machineriák s több efféle, az előadáshoz tartoznak ugyan, de nem a színművészethez; a színművész ezek nem létében is művész marad, és tökéletesen teljesítheti művészeti tisztét. Amit tehát az X. et Comp. cikkelyek az itt előszámláltak tárgyában jót és, mint nekik preceptorai hangon nevezni tetszett, *ábécés* színészeinknek érthetőt mondtak, s okokkal, győzőleg, az leszen, ítéletem szerint, tanulságos gondolat a színművészetre nézve.

Kiírok minden észrevételt, a maga címe alá és osztályába helyezve, ami az X. et Comp. bélyegű kritikákban a felebb előszámláltakhoz tartozólag mondatott.

Szóejtés

1. ÉSZREVÉTEL: -*Megyeri* úrnak az *a* és *á* közt van egy közép *á*-ja, ezt indulatokban, felkiáltásokban igen használja, s ekkor néha orrából is beszél.* (Rajz. 1836. III. szám, 23. lap.)

Nem akarom kérdésbe venni, mennyiben igaz ezen észrevétel, lehet, hogy egészen az, de ha sikerét akarta a kritikus, s vágyott azt mind *Megyeri*, mind pedig hallgatói előtt is hihetővé tenni, idézni kellett volna néhány szót, melyekben

Megyeri ezen *a*-t leginkább kitünteti, s meg kellett volna azt is magyarázni, melyik legyen ezen általa vétkellett közép *a*: az a magasan ejtett rövid *a*-e, melyet nógrádi *a*-nak lehetne neveznünk, minthogy Nógrádban s néhány vele szomszéd megyékben (Gömör, Hont, Bars) legkitünőbbben hallható, s közel áll a tót hangzatú *a*-hoz? vagy pedig ama mélyen ejtett, *o*-hoz közeledő *a*-e, melyet Révai *a breve obscurum*nak nevez, s mely némely magyar tájakon a köznép kiejtésében hallható? Mindkettő hibás, s ki magának tiszta magyar kiejtést, milyen például Szolnok körül vagy Miskolcon és tájékán a műveltebbek közt divatozik, ügyekezett megszerzeni, nem fogja mondani. Ezen észrevétel, így példa nélkül odavetve s meg nem magyarázva, mind Megyeri, mind hallgatói előtt használhatatlan lesz; helyességét nem fogják elhinni, vagy ha elhíndették, nem fogják tudni, — minthogy két közép *a* van, a kritika pedig itt csak *egy közéről* szól — melyik legyen a vétkellett, s melyiket kellene Megyerinek kiejtéséből kiirtania. Tanítást vár még most nálunk a józan színész, értelmes és világos tanítást, nem pedig kétes figyelmeztetéseket.

10. ÉSZR. »A jámbusok szavalására nézve ezeket jegyezzük meg színészeinknek: 1-ször ne pattogtassák a verseket, ne tüntessék oly nagyon szemükbe a hallgatóknak, hogy ők még versekben is tudnak beszélni; ez a hatást rontja, a figyelmet a tárgy velejáról külsőségekre vonja; mert mi őszintén megvalljuk, valahányszor ily pattogatott jámbusokat hallunk, ujjaink mindenkor görcsösen (!) összevonaglanak, mint midőn gyermekkorunkban a „simplicium legest” skandálgattuk. 2-szor. Ha már csakugyan különös figyelmet akarnak nyújtani (figyelmet nyújtani? ?) színészeink a jámbusok iránt, tüntessék ki azt abban, hogy az író tollához minél hívebben ragaszkodjanak; mire nézve tartsák eszökben, hogy kötött beszédben nem mindegy: *és* vagy *s*, — *színészek szorgalma* vagy *színész szorgalma*, — *mondok jámbust* vagy *mondom a jámbust*, — *aluszom* vagy *alszom*, — *neked* vagy *néked*, — *engem* vagy *engemet* stb. 3-szor. A szavalást mindig a drámában uralkodó szellemhez kell alkalmazni; a vers közép lépcső a próza és ének közt; s így azt lelkesebben s nagyobb pátosszal kell szavalni, mint a prózát.« (VIII. 64.)

Találtunk tehát végtére oly szakaszt is, hol a Rajzolatok kritikája intést ad, mely szerint óhajtaná kívánságát teljesíttetni. Csakhogy, fájdalom, jobb volt volna semmit nem mondani, mint azt, amit monda, amúgy a színésznek legalább nem mutattatott volna hamis irány. Valé az, hogy a vers kö-

zép lépcső (fok inkább) a próza és ének közt, de nem való az, hogy a verset nagyobb pátosszal és lelkesebben kell szavalni, mint a prózát. Ezen elvet általános szabályul tolni a színészekre annyi, mint az egész felmondási és szavalási tudományt alapjaiból felforgatni, s a változatos és karakterisztikus recitáció és deklamáció helyébe kellemetlen és unalmas egyhangúságot hozni. »A szavalást mindig a drámában uralkodó szellemhez kell alkalmazni«, igen igaz ezen állítás, de midőn az vettetik mellé, hogy a vers közép lépcső a próza és ének közt, s így azt *lelkesebben s nagyobb pátosszal* kell szavalni, mint a prózát, mi következik ezen tanításból? Az, hogy valamikor a szindarab versben van írva, annak szelleme mindannyiszor lelkesebb és patetikusabb, mint a prózában írotté, ami már magában is képtelen állítmány, de a belőle folyt következmény még képtelenebb, mert eszerint a verses vigjátékokat is általában, sőt még azon helyeket is, hol a színész elmésségeket (ami ész és épen nem indulat kiforrása) mond, indulattal vagyis pátosszal kellene szavalni, ha nem naggyal is, de mégis nagyobbal, mint a prózában írt dráma elmésségeit. Következik továbbá az is, hogy a prózában írt indulatot kevesebb pátosszal kell felmondani, mint a versben írt elmésségedést, azon általános szabály szerint: mert a verseket nagyobb pátosszal kell, mint a prózát. A *lelkes* szónak pedig e helyt értelme sincs. *Lelkes szavalásnak* azt mondhatni, hol a színész lelkének egész figyelme a szavalott tárgyra van függesztve, annyira, hogy az a hallgatók előtt is minden oldalról felfogottan és átgondoltan előadott tárgyként tűnjön fel. Teszi a közdivatban a *lelkes* szó az *élénket*, *heveset* is, teszi továbbá a *helyeset*, *jót*, *tökéleteset*. De hogy mindezek egyképen kívántatnak meg a prózai és versi szavalásban, s ez utolsóban nem nagyobb mértékben, mint amaz elsőben, ezt nem szükség bizonyíthatnom.

Az én kritikus barátom hallott vagy olvasott valamit ezen tárgyról, de sem felfogni, sem azt alkalmasan újra elmondani nem volt ügyes, pedig az elmondani-tudás maga is oly dolog már, hogy ha azt író, de kivált kritikus nem bírja, jobb volna soha tollat kezébe nem vennie, mert így amit jól tud is, fonákul fogja tanítani.

Színi kritikusainknak lévén, ezen alaptalan és felületes

beszéddek helyett következő gondolatokat mondtam volna el, kifejtve és megmagyarázva, színészeinknek.

Tanuljanak színészeink metrikát már valahára; enélkül mesterségök a versi szavalásban és felmondásban örökké csak vak tapogatózás lesz; s tanuljanak kivált színésznéink, mert e tekintetben mind, még a legjobb is, gyenge. — A versek felmondásában ne deklamáljanak mindig mintegy szabály szerint; itt az egyszerű recitációnak szinte úgy megvan a maga helye, mint a prózai mű előadásánál. — Ne énekeljék színészeink a verseket. Énekelni kétképen szoktak; vagy úgy, hogy minden egyes vers első fele (hemistichiuma) magasabb, a másik fele pedig mélyebb hangon mondatik és viszont, vagy pedig a versek páronként vétetnek, s az első emelkedett, a második süllyedő hangon, nem deklamáltatik, hanem danoltatik előnkbe. — Ügyekezzenek a színészek behatni a szavalandó költemény értelmébe, s ekkor fogják tudni, melyik szóra és kifejezésre kell több vagy kevesebb erőt fordítani. — A verseket interpunkciókra kell felmondani, s a beszéddel nem ott állani meg, hol a vers végződik (mint nálunk többnyire szokás), hanem ott, hol értelem és interpunkció kívánják. — Verseket, ellentétben a prózával, szabályszerűleg (in regula), azaz, ha semmi más föltétel nem korlátozza a színészt, lassúbb, ünnepibb hangon kell szavalni. — Ne legyen a színésznek arra gondolja, kitűnik-e a hallgatónak az általa felmondott vers vagy nem; ügyekezzenek ő a költő értelmét felfogni, a szavakat tisztán kiejteni és alkalmasan hangoztatni (intonálni), akkor nem fog elveszni a dikció harmóniája, s megvan egyik fő célja a drámai versnek, mely nem annak tudásában áll, hogy most előttünk vers szavaltatik, hanem abban, hogy a beszéd harmóniáját tisztán érezzük. Mihelyt a színész a vers kitüntetésére iparkodik, hamisan fog intonálni, s beleesik amaz unodalmas éneklésbe. — Ifjú és kezdő színésznek ajánlható, hogy otthon szobájában naponként deklamáljon valamit, s eleinten oly mély hangon, aminőn csak melle engedi, ezáltal fog hangja terjedelmet nyerni s minden fordulatokon szerencsével átmenni stb. stb.

Színi kritikákat írván, megmondtam volna azt is, legalább egyszer, hogy színészeink felmondás és szavalás tekintetében régi és új iskolára oszlanak. A régi vagy inkább síró

és éneklő iskolához tartoznak színészeink közül sokan még a jobbak is: Kántorné, Szentpéteri, Déryné, Szerdahelyi; az új iskolához: Megyeri, Lendvayné, Lendvay, Telepi, Bartha, Tóth, Parázsóné ezen két iskola között ingadoznak. Nem lévén a régi időkből még csak oly felületes színi kritikánk sem, mint a mostaniak, tapogatni sem tudom, mikor alakult ezen régi iskola, kik voltak fejei. Hogy a kotzebuei, jünger, ifflandi színművek előadása nagy befolyással lehetett ezen iskola támadására, azt sok bizonyossággal merném állítani. Mai nap ezen régi iskola leginkább Kántorné játékaiban tükrözi magát vissza, s ki az ő játékaikat jól fogja karakterizálni, az adandja legjobb képét a régi iskolának, melynek korunkban kérdésen kívül ő feje, s ha van valami ezen régi iskolában dicsérni való, annak nagyobb része Kántornét méltán fogja illetni. Színésznéink mai időben többnyire ő utána képezik magokat. Ezen iskola legtúlságosabb pontját, tudtomra, *Celesztin* teszi, s az ő régenten sokaktól csodált Hamletjében a régi iskola szenvedhetetlen karrikatúrává fajult. Az új iskola kezdőjét és teremtőjét szinte nem tudhatom; korunkban *Megyerit* lehet feje gyanánt tekinteni; az ő recitációi (mi az intonációt illeti) a legegészségesebb beszédek, melyeket magyar színésztől valaha hallánk, de a művészi szavaláshoz még ő sem bírt fölemelkedni, amit természetesnek tartok színészetünk eddigi körülményei közt. Megyerihez legközelebb *Lendvayné* áll, s amit ő recitációi tekintetben eszközteni tud, az neki, úgy látszik, eredeti műve, s ő a legjobb úton van, melyen fiatal színészné lehet. Kár, hogy Megyeri kiejtésében, mi némely víg szerepeknél észrevehető, bizonyos selypegés fordul elő, ami néha jól üt ki, de többször nem illik a szerephez. Ez a selypegés az s betűk kiejtésében tűnik ki leginkább; Lendvayne pedig némely szótagokat elharapva s elnyelve ejt ki, másokat ismét, természetöknél fogva rövideket, megnyújt és viszont, például: *hatalóm, kegyelem, jo isten, főró*; *hatalóm, kegyelem, jo isten, főró helyett*, s ezáltal mindketten ártanak a különben elég józan recitációnak. Lendvaynének szükség volna mindennap valamit egy hozzáértő előtt olvasni, ki ezen hibákra (melyeket megszokás miatt maga nem igen vesz már észre) figyelmessé tegye. *Telepi* az új iskolai recitációnak egyik legszélsőbb pontjához áll közel, ott, hol gyakran már minden művészet megszűnt, s

elkezdődött a mindennapiság országa. Az ő beszéde a legértelmesebb, vagy legalább egyike a legértelmesebbeknek, mert minden szótagot hallhatólag mond ki, hangja meglehetősen területű, s erő van benne, de ezen erő néha nyerseséggé válik, s ezen nyersség az, mely kívül áll a művészi recitáció határain. Vannak azonban esetek, hol Telepi recitációján szelídítve van ezen nyersség, s ily eseteknél kielégítőleg recitál. Az ő *Csókra vágyója*, melyet egykor a budai színpadon szavalt el, közki-vánságra kétszer egymás után, a legjobb szavalások egyike volt, melyet magyar színésztől valaha hallottam. — Fiatal színészeinknek nem ajánlható eléggé, hogy ovakodjanak a régi iskolát követni, mert az hamis szavalásra vezeti őket, tartásuk inkább szemök előtt az újat, s tanulják belőle, ami megtanulásra méltó, mert a való művészi deklamációt még ez sem érte el, de ezen iskola kezdi törni az utat, melyen hozzá közeledhetni. — *Egressy*, ki szorgalomban sokakat halad meg, szinte inkább az új iskola nyomain megyen, de neki is vannak síró hangjai, melyek érzékeny szerepeiben leginkább észrevehetőek, s ez a régi iskolából ragadt rá; kár volna, ha ettől nem tudná magát megszabadítani. — Általában el lehet még most színészeinkről mondani, hogy a művészi szavalást nem bírják. Kántornében sok elemei voltak egy leendő jó szavalónénak, de neki a régi iskola elmúlta után kellett volna születnie. Fiatalabb színészeink szaván többnyire bizonyos rekedtséget vehetni észre, ami a női csengő hangokhoz szokott fület felette bántja; ez nagy akadálya a valódi deklamációnak. Színészeink maguk is érzik, hogy gyengék a deklamációban, mert egyes versezetek felmondásától tartózkodnak, pedig igen óhajtható volna, hogy Kölcsey, Vörösmarty s egyebek szavalható versezeteik némelykor a színpadról is nyernének életet.

Ezen itt elmondottak bővebb fejtegetést érdemlenének, mi színészbíráink tiszte volna ott, hol egyes műveket bírál-gatván, részletekbe bocsátkozhatnak; én csak figyelmeztetésül hordám fel mind ezt, mind némely alább következőket, hogy mindinkább kitéssék, milyen színi bírálatokat óhajtanék én most még nálunk.

A deklamáció változatossága egész a végtelenig menő, színdarab, karakter, helyzet, indulat, kor, nem szerint, s azt elvekre vont rendszeres értekezéssel kimeríteni szinte lehe-

tetlen, azonban különös eseteknél elvekből következő hasznos intéseket lehet adni a színészeknek. De istenert! csak hozzáértő és elvekből ítélő bírák szóljanak, mert most, midőn színészeink fejledeznek, mind színészeknek, mind közönségnek fonák irányt adni kétszerte veszedelmes és vétkes dolog.

Testtartás

11. ÉSZR. „Egyetlenegy föltételünk vala, Nyirinének megmondani, hogy a nyelvet legszorgalmasabban tanulja, hogy járásába, állásába, lépéseibe, mozdulataiba oly virgenceságot igyekezzék önteni, mely a híres-neves nyiri lányokéit megközelítse.” (VI. 46.)

Itt az én kritikus barátom egy kis szójáték miatt (egy neve a magyar humornak), melyre a Nyiri név adott alkalmat, hamisabb tanítást mondott el, mint amiről képzelete lehetett volna, melyet, minthogy az itt mindjárt következő észrevétellel egészen rokon, alább fejtendek meg.

12. ÉSZR. „Laborfalvi Róza szépen előre haladott, de azért nem szükség többnyire előrehajolnia; legyen állandó tanulmánya a hozzá épen nem mostoha természet.” (VIII. 63.)

Itt ismét humornak kellett a kritikába vegyülnie, ami magában nem volna hiba, de midőn annak rovására, hogy humorizálhassunk, fonák tanácsokat adunk, ez megbocsáthatatlan könnyelműség. Mivel Laborfalvi Rózának jó külseje van, mit a hozzá épen nem mostoha természetnek köszönhet, tehát a természetre utasítatik, hogy azt tegye állandó tanulmányává.

Szerencse, hogy némely kritikuskaink tanításai nem lehetnek oly veszedelmesek fogantatjokban, amily rosszak és hamisak elvökre nézve. Mi magyarok, kik a szépnek filozófiájával oly keveset törődünk, mindúntalan a természetre hivatkozunk, s ezt akarjuk kizárólag művészeink iskolájává tenni, s ehhez méregetjük a művészi szépet, s feledjük, hogy magának a művészetnek is van természete, melyet a prózai (anyagi) világban nem lehet feltalálni, következőleg azon prózai természetből, melyet ezen beszédeknek értünk, sem lehet eltanulni. Minden művészetnek s így a színészeknek is egyedüli tárgya az esztétikai szép, s ezen esztétikai szép a természetből van

ugyan általvéve a művészi világba, de a művészi világnak le-
vegőjében el kell változnia, s el is változik, és idealitást nyer,
s ez az idealitás az, mely megkülönbözteti az anyagi világ
szépségeit a művészi széptől; ennek közbenjövele nélkül
művészség és mindennapi természet tökéletesen egyet tenne
s egy volna, így pedig nem tudom, minek vesződnénk tovább
az egész művészettel, miután mindazt, amit művészet előál-
líthatna, magában az anyagi világban, a prózai természetben
fellelhetnők. A szép a természetben van ugyan még akkor is,
miután ideállá változott, mert az ideál maga is megnemesített
természet, de pusztán, úgy, mint azt az anyagi természet alk-
kotta, a művészi világba nem lehet általtenni. Ki már maga
is művész, ki meg tudná különböztetni ezen itt szóba hozott
két természetet, annak lehetne oly utasítást adnunk, hogy
tegye tanulmányává a természetet, s ügyekezzen közelebb
járni hozzá, akkor, ha észrevettük, hogy ezen művész oly ma-
gasságig úzi az idealizálást, hogy műveiben már csak földie-
letti képeket láthatunk; de kezdőknek, kiknek effélékről fog-
almok sincs, csak kárral tanácsolhatjuk a természet tanulá-
sát. »A természet a művészettől, úgy mond Goethe, egy
iszonyú hézag által van elkülönítve, melyet külső segéd nel-
kül (milyennek kellene lenni a valódi teóriának, azaz kriti-
kának) maga a lángész sem képes átszökni.«

Ezen elvet, melyet nem volna felesleg egykor bővebben
fejtegetni, hogy lássák, kik szünetlen természetkövetést és utá-
nozást prédikálnak, miként áll a dolog, — a jelen esetre al-
kalmazva, mi volna következése azon utasításnak, hogy Labor-
falvi tegye a természetet tanulmányává, Nyíriné pedig ügye-
kezzék a nyíri leányok élénkségét és virgoncságát megközele-
íteni, ha ezen utasítás lelkiösmeretesen követtetnek? Az hogy
ezen kezdő színésznék egészen a prózai természethez tartanak
magokat, s nyernének tőlök, midőn tökéletesen kifejlettek,
művészet helyett mindennapiságot, melynek látása miatt nem
szükség, hogy költséges színházakat építsünk, úton-úttélen
elégge éldelhetjük. Az a nyíri leányok virgoncsága, mely
előképül jelettetik ki, színpadon nem fogna kielégíteni egy
műértőt sem, s alkalmasint nem látszanék egyébnek minden-
nap, grácia nélküli szarkaugrándozásoknál. Virgoncság a min-
dennapi életben, s virgoncság a színpadon, két egymástól kü-
lönböző dolgok. Én tehát ezen fonák s balútra tévesztő tanács

helyett inkább azt javaslom a nevezett két színésznek, hogy tegyék állandó tanulmányra a művészetet, azaz figyelmezzenek a náluk már előbbre haladott színészekre s tanulják azoktól, miként kell a színpadon mozogni. »Bedenke der Schauspieler, dass er nicht allein die Natur nachahmen, sondern sie auch idealisch vorstellen solle, und er also in seiner Darstellung das Wahre mit dem Schönen zu vereinigen habe.« Ezt mondja egyike a legnagyobb műértőknek, s e tanács felette tanulságos, s egyenesen a művészet filozófiájából nagyon merítve.

Maga ez a pont is mutatja, micsoda studium lehetett az a színművészet körében, habár *hosszas* volt is, mellyel az X. et Comp. jegyű cikkelyek írója dicsekszik. Midőn az ember *hosszas* studiummal sem jutott el az abc-ig, akkor csakugyan hasznosabb volna felhagyni minden további fáradozásokkal, vagy legalább leckéket nem kellene tartani oly tudományból, melynek első alapjait is oly rosszul ismerjük.

A többi észrevétel, mely a színművészet ezen ágában még tétetett, itt következik.

13. ÉSZR. »...a másik^o (Róza) jó Bellának nevezi magát, s mi valóban örömet elhisszük, hogy ő jó s nagyon jó, hanem azért nem szükség minden szavára egy bókolatot csinálnia.« (V. 38.)

14. ÉSZR. »Bartháné hagyjon fel egyszersmind színészeinknek majdnem általános hibájával, a test előre hajlongásával.« (VIII. 63.)

15. ÉSZR. »Ne tegyék magukat (a színészek) oly rút állásokba, minőket ma valánk látni kénytelenek: egyik görbe nyakkal, másik púpos háttal, harmadik kecskelábbal (?) szundikált úgyszólván, nem pedig állt a színpadon.« (VIII. 64.)

A sokszori bókolásnak néha jelentése is lehet, például, midőn a színésznek társalkodási ügyetlenséget kell szerepében kifejeznie. S vajjon nem kellett-e itt is, ki fogja ezt az olvasók közül érteni, hacsak a Róza által előadott szerep természetéből meg nem magyaráztatik? *Löwe*, a bécsi udvari színész, — kitől még oly nagy kritikuskok is, mint általában a magyar színészet bírálói, nem fogják megtagadni a jeles művész címét — egy falusi úrfi szerepét játszván, midőn az a városban megjelenik, fentebb társasági körben, számtalan bókolatok által tünteti ki az úrfi ügyetlenségét, s itt is hiba-e ez a sok bókolat? Vagy ne mondjunk semmit, vagy világosan és okkal. — Hogy Bartháné előrehajlongott, ismét nem aka-

rom kétleni, de ezen előrehajlás nem akkor történt-e, midőn alázatosságot kellett kifejezni? Ha igen, akkor helyén volt. Lehet-e az ily dolgokból általános szabályokat csinálni? Minden értő azt fogja felelni, hogy nem; minek beszélünk tehát általánosságban, holott tanításaink így nem igazak; mért nem szorítjuk az észrevételt egyes esetre, hol a hibát mindenki általláthassa? — A görbe nyak, púpos hát, kecskeláb pedig pusztá elcímezések személyek nélkül; fogják-e az ezen alkalommal föllépett színészek tudni, melyik cím kit illet közülök? S nem fogja-e egyik a másikára tolni a hibát?

Színészeink nagyobb része, nemcsak Budán, hanem szerte az országban is, nem igen erős annak tudásában, mint kellene a színen megállani, járni, ülni, amit kritikuskaink, ha valót akarnak mondani, magok is meg fognak vallani; de minél gyengébbek ők e részben, annál erősebbeknek kellene lenni kritikusaiknak az oktatásban, s annál több és alaposabb észrevételt tenniök; a felebb idézett példák azonban nem igen bő tanítást foglalnak magokban.

Ha én magamat színészbíróvá tevém, más dolgokat emlegettem volna. Például: Ne feledjék el színészeink, hogy nem magoknak, hanem a közönségnek játszanak, ez okból úgy álljanak meg a színpadon, hogy fejük afelé legyen ugyan fordítva, kihez szavok intézve van, de csak egy kevéssé s anynyiban, hogy arcok háromnegyed részét a nézők láthassák. Csak félarcot láttatni, valamint hátatfordítani is, bármikor, de kivált midőn a színész beszél, nagy hiba; mert így az arcbeszéd egészen elvész, s a fejnek rossz helyzetéből következik az is, hogy a színész szava nem hallható, mert minden hangja a színpadra, a színpadok közé van beszélve, és ott enyészik el. Ki két gyakorlott művészt látott színpadon egymás közt egyszerre beszélve, észrevehette, hogy a szóló kevéssé mindig előbbre mozdult a nézők felé, hallgató társa pedig hátravonult, mely mesterség ügyesen és feszesség nélkül használva a legjobb hatású volt mind a nézők szeme előtt, mind a deklamációra nézve. — Midőn magasabb rangúakkal szólnak alacsonyabb helyzetűek, tartózkodjanak hozzá igen közel menni, mert ez a társalkodási szabályok szerint tiszteletlenség. Szolgák, ha csak szükség nem kívánja, az ajtóhoz közel állapodnak meg. — Ügyekezék a színész valamely megszokott

kellemetlen testtartástól magát megszabadítani, nemcsak fenn a színpadon, hanem külső társalkodásában is, különben a színen ügyekezvén ezt kerülni, figyeleme ide leszen fordítva, s ezáltal egyéb lényeges kívánatokat fog elmulasztani. Legillendőbb állás a színpadon az, midőn a test perpendikuláris vonalban tartatik a színpad lábalatti deszkázatával, s ezen vonalt kell megtartani a járásban is. Ha ezen vonal hátra hajlik, kevélységet vagy bámulatot jelent; ha előre, restséget, lelki csüggedést, levertséget, alázatosságot. — Színpadi járásban a lépésnek egyformának kell lennie; helyes lábmozdulatnak azt nevezhetni, midőn a térdek nem feszítettnek hátrafelé, hogy a lábak merevedetten mozduljanak, sem nem csüggesztetnek igen előre, hogy a lábak szegletet képezzenek, hanem e kettő között közép mérsék tartatik. A kifeszített térdek kérkedő lelket ábrázolnak, az előrehajlottak póri gondatlanságot és neveletlenséget. — Tartózkodjanak a színészek kijőni a prosceniumba; azon vonal, hol az első kárpit leesni szokott, legyen a határ, melyen túl a sűgő felé senki ne lépjen, ez megzavarja azon szimetriát, melynek a játszó színészek és díszítmények között lennie kell, s ezt a gyakorlott szem a nézőhely közepéről azonnal észreveszi. — Midőn a színész a leghátulsó színpadok közül lép ki, ne jöjjön párvonalban a színpadokkal, hanem diagonális vonalban a sűgő felé; e szabály szenved ugyan ismét kivételeket, de például monológ elmondásakor szorosán megtartathatik. — Ha a színész leül, ne vesse szét lábait; kellemes ülést képekről tanulhatni, melyek mesteri festők művei; még inkább lehetne szobrokról, ha ilyenek gyűjteményével bírnánk. Férfiak, midőn leülvén, széköket előrehúzzák, ne combjaik közt. mert az illetlen, hanem oldalt fogják azt meg. Kinek a színpadi mozdulatok nem váltak még annyira második természetévé, hogy azokat játék közben egyszerre eltalálja, hasznos leszen minden szerepnél otthon tükör előtt gyakorolni magát. Ha színészeink bókولات (compliment) tesznek, ne hajtsák meg magokat derékban oly nagyon. E tekintetben sok ügyetlenséget láthatni színpadainkon, minek kiirtására hasznos volna, ha minden színész táncolni is tanulna stb. stb. Még itt felette sokat mondhatnék, de nem tanítani, hanem kritikusainkat figyelmeztetni szándékozom, s ezen célra eleget, talán sokat is mondtam, mely-

hez még csak azt teszem, hogy az itt mondottak számtalan módosítást szenvednek egyes eseteknél, miket kijelelni a kritika dolga volna most még nálunk.

Kézbeszéd, arcbeszéd

16. ÉSZR. »Laborfalvi Róza szorgalmasabb lehetne. Nem elég a szerepet elmondani; indulatot, azok változásait, arcon, mozdulatokon, hangban természetesen kell előtűntetni.« (IV. 31.)

Minden észrevétel, mi a kéz- s arcbeszéd osztályába tartozott volna, ezen kis általános megjegyzésen kívül elmellőztetett, pedig sem ezen ága a színművészetnek nem oly kis tekintetű, hogy könnyen mellőzni lehetne, sem színészeink nem oly erősek a mimikában és chironomiában, hogy ne volt volna alkalom észrevételekre.

Színészeink nagyobb része nem tud kezeivel bánni. A has felett egymásba font karokat csak a legkülönösebb esetekben lehet eltűrni, például, ha egy kövér anya, házasszony, matróna, nyugalmasan hallgatna valaki hosszabb beszédére. Volt egy színészünk Budán, — többé nincs ott — kinek az egymásba font karok szabályszerinti kézállásai voltak. Van egy fiatalabb színész most, ki karjaival tűrhetőleg tudna bánni, de kezének vagy inkább ujjainak nem tud semmi kerekdedséget adni; kesztyű nélkül ököllé szorítja ujjait össze, valahányszor karjai mozdulatlanul függenek; kesztyűvel pedig, még mozdulatoknál is, ujjai egyenesen állanak, s gyakran egymástól szét, ami kezének kellemetlen vonaglást kölcsönöz. Az ujjak se ököllé ne szoríttassanak össze, se ne terjeszteszenek szét, hanem álljanak feszesség nélkül gyengén meghajolva. Hogy a karok és kezek megszokják a független helyes állást, ne hordjanak a színészek színpadon kívül semmit kezeikben, a férfiak például ne pálcát, az asszonyok ne legyezőt vagy erszényt. Óvakodjék a színész kézmozdulat alatt kezeit arca elébe emelni, vagy testén keresztül; ki a nézőkhöz balfelül áll, egy kézzel teendő mozdulatait baljával, ki jobbfelől, jobbával tegye, így a test nem fedetik el a nézők szemei elől. Arcvonásait a színész tükör segédelmével kerítse hatalmába, ami legalkalmasban úgy fog történni, ha a színész szerepét vagy halkkal mondja el tükör előtt, vagy épen nem, hanem

csak gondolja, s hozzá alkalmazza arcvonásait, szemeit s mind-
azt, mi az arcon mozgékony; ha fennhangon beszél, lehetetlen
elkerülnie, hogy a deklamációra is ne ügyeljen, s ekkor két
tárgyra oszlik a figyelem.

Itt ismét sokat mondhatnék részint mások után (mert kül-
földön ezen dolgok már igen ki vannak fejtve, nekünk csak
tanulnunk kellene), részint saját tapasztalásomból, de célo-
mon kívül van, ahelyett inkább egy megjegyzést a felebbi
észrevételre. Az a *természetes* szó mit akar itt ismét jelen-
teni? Ha azt, mit a *nem erőltetett, a feszesség nélküli*, akkor
békén maradok Munkácsy barátommal: ha ellenben itt ismét
azon tanítás adatik a nevezett színésznének, hogy az indula-
tokat úgy fesse, mint a mindennapi életben megjelenni látja,
a művészet kívánatai nélkül, akkor ezen hamis és a művé-
szetet gyökereiből kiforgató tanításnak ünnepélyesen ellen-
mondok.

1836

GONDOLATKÖZLÉS S ANNAK ESZKÖZEI

GONDOLATKÖZLÉS és gondolatcsere két legalkalmasabb eszközei a lélekművelődésnek. Az ember elszigetelten képzelve, kívül minden társasági közlekedésen, szegény a maga gondolataiban, eszméiben, ítéletében, meggyőződésében; ösztönök, lelket izgatók s annak mélyéig hatók, kevesebbek és ritkábbak. A szellemi erők szunnyadnak, a lélek sem anynyit, sem oly jól nem gondol, sem a gondoltak iránt oly erős meggyőződésben nincs. Az önszárnyain repkedő meggyőződés, mint a bárka galambja világot özönlő tengerek felett, habozva lebeg az eszméken, s végnélküli csapongások után alig képes megállapodni valamely ponton, s ha megállapodott is, kételkedés homályai fogják körül. Egészen másképp van ez a közlekedés körében. Itt a lelket kívülről számtalan izgalmak érik, melyek felrázzák álmait: gondj és hall, s a meggyőződés minden fogalmat, minden eszmét más emberi lények vizsgálódásain, bírálatán lát átmenni, s azért sebesebben tökéli el magát a választásra; választásai többek ítéletével támogatva, mind biztosabban, mind hamarabb válnak tetteit kormányozó elvekké, mert végtére minden gondolkodásnak, szemléletnek tettben kell végződnie, s minden absztraktumnak konkrétummá válni. Ezek szerint: közleni gondolatinkat másokkal, s azokat tőlök megítélve látni s viszont mások gondolatait hallanunk s felettök bírálatot tartanunk, tökélyre törekedő emberi léleknek elkerülhetlen szükségei közé tartozik. Ezért nyert az ember a mindennek kútfejétől szólástehetséget, s általa eszközt, magát urává tehetni a teremtés lényének.

Az ember leggyarlóbb, legnyomorékabb alkotmánya a teremtésnek léte kezdetén, de magában egy erőt rejt, az ész, mely őt istenséghez hasonlító lényvé teheti. A szólástehetség egy felséges adománya volt istennek, de mégsem elég a gon-

dolatok tökéletes közölhetésére; mert a szóbeli közlés fárad-
ságos és szűkkörű, lassú és tünedékeny, s az emlékezet is,
melytől a szólástehetség fő becsét nyeri, gyengébb és hűtele-
nebb az emberhez, mintsem az eszméket és gondolatokat a
feledékenységtől kivíván, későbbi használatul fenntarthassa.
Érezve ezen szükségét, ezen hiányt, az emberben lakozó isten-
nek, az észnek kellett mesterséges eszközt fölfedezni, mely
mind a gondolatközlést tökéletesbítse, mind pedig a feledé-
kenységgel dacoljon. Így fedeztette föl a szükség először a kép-
jegyeket, utóbb a találmányok egyik legnagyobb csodáját, a
hangjegyeket, s általok az írás mesterségét, mi a gondolatköz-
lés történeteiben epochális időpont vala. A hangjegyek már
magokban is bámolatra méltó lelemény, de méginkább az kö-
vetkezményeire nézve, sőt e tekintetben egyetlenny. A te-
remtés napjától fogva máig semmi sem volt oly nevezetes,
oly nagy befolyású az emberi lélek históriájában, mint ezen
hangjegyek. Képzeld az emberiséget napjainkban, midőn az
már egyetemivé lett, írástudomány nélkül, s egy oly állapotot
fogsz képzelni, melyben az egész szellemi világ forgása egy-
szerre megszűnt. Kezdetben csak a léleknek volt szava, s azt
istentől nyerte, s most ember kísérté meg a teremtest, s im
akaratjára a lélek nélküli tárgyak is megszólaltak.

A nagy kezdet meg vala téve a gondolatközlés mestersé-
gében, s mi következésű volt legyen a lélek birodalmában, bi-
zonyítja az emberi műveltségnek azon nagy tömege, melyet
Aegyptus, Görögország, és Róma s az ezek után jött időszak
egész a XV. századig mutat.

Az emberi lélek, melynek oly dolgok is sikerültek, mik
teremtéshez hasonlítanak, lassanként észrevette, hogy az írás-
beli gondolatközlés is még igen hiányos és sok fáradsággal
jár, azért új eszközök felől gondolkodott. Nagy időnek kellett
lefolyni, míg egy új haladó lépés történhetett; de végre a XV.
század megszültte a hatalmas eszmet, mint lehessen az egyszer
leírt gondolatot kevés idő alatt és fáradság nélkül több száz
és ezer példányúvá tenni. Gutenberget nevezem, s meg van
nevezve a gondolatközlés második nagy időszaka. Ez időpont
után azt lehetett hinni, hogy a szellemi közlekedés eszközei
kimerítvék, hogy e tekintetben az ember mindent hatalmába
kerített, amit képzelni lehet, s ime, alig tűnt el egy kis idő
— mert mi egy század az emberiség történeteiben? — s egy

harmadik nagy fölfedezés megmutatta, hogy a gondolatközlés eszközei Gutenberg találmánya által még koránsem voltak kimerítve. Az, ki Velencében 1563. évben az első *Gazettát* kiadá, volt kezdője a gondolatközlés hamadik nevezetes eszközének, a *folyóiratoknak*. Elég csak mondanom, hogy mindenki egész terjedelmében képzelje, micsoda hatalmat nyert az emberiség a gondolatközlésre nézve a folyóiratoknál fogva. A folyóiratok azáltal, hogy bizonyos napon, rendszeren s elmaradhatlanul, meghatározott helyre és olvasókhöz érkeznek meg, minden gondolatnak, eszmének, mely ember agyában születik, szárnyakat fűztek, melyeknek sebességével egyik földszarktól a másikig küldethetnek értesítést, vizsgálat és csere végett. Az időszak-iratokat megelőzőtt kor eszméi hosszadalmas lassúsággal terjedtek csak szülőhelyöknek határain túl; évek kellettek hozzá, míg egy nagy eszme, mely keleten született, nyugotra eljuthata: most a gondolatnak mérföldek ezrein keresztül, tengerentúli országokig, bizonyos pálya nyílt fel. A négy fal között fölemelt szózatot egypár nap milliók, egypár hét alatt egész nemzetek meghallják. A gondolatok ezernyi sokasága jó és meggyen, s megtelt velök az egész levegő. S e bámulandó jelenségeket, íme a gondolatközlés mindenható eszközei, a folyóiratok teremtették.

Alig lehet ember fölségesebb viszonyban embertársaival, mint vannak azok, kik az időszak-iratokat, ezeket a szellemi gondolatközlés sebes léghajóit kormányozzák, kik szellemi árukkal, ész és képzelet kincseivel megrakva, koronként útnak indítják, s naponként vagy hetenként ezerekhez szólanak, s ezerektől hallgattatnak meg; nekik, ha lélekkel bírnak, gyakorta egy egész nemzet értelmi iránya kezökben van. De valamint nagy és dicső a folyóiratok hatása, s nagy és dicső azok helyzete, kik által kormányoztatnak, úgy más részről fölötte terhes és nehéz; s e hatalmas eszközök ügyetlen, gondatlan vagy épen rossz kezek között silánysággá fajulhatnak s kártékonyakká. Folyóiratot céljának megfelelőleg szerkesztetni roppant gondot és előrelátást, igen finom tapintatot és ízlést kíván. Az olvasóközönség műveltségi fokát és értelmi körét ismerni, a jelen idő szükségesszülte kívánatot megérteni, s ezeket ismervén s megértvén, nekik megfelelőleg szellemi élményt és táplálékot adni, ezek azon nagy mesterségek, melyekkel folyóirat szerkesztőinek bírniok kell, s ezek-

nek nem bírásában vagy feledésében rejtezik az ok, hogy oly nagy a célt tévesztett időszak-iratok száma, s hogy az értelmiségnek ezen mindenható előmozdítói silány és kártékony iratokká válnak, s megvetéssel tekintetnek épen azok által, kik a tudományoknak különben legszenvedélyesebb baráti. Mert nem lehet elfelednünk, hogy a tudományos világnak legtiszteletesebb férfiai között sokan vannak, kik a zszurnalisztikát valami oly foglalatosságnak nézik, mely méltatlan valódi tudósok figyelmére. Sem a vádak, melyek ellenök felhordatnak, nem oly alap nélküliek, sem a vádlók tekintete nem oly kicsiny, hogy őket ezen alkalommal, midőn mi is időszak-iratot nyitunk meg, mellőznünk lehessen.

A napi és heti lapok — mert ezekre van leginkább panasz — azon haszon mellett, úgy mondatik, melyet közlési sebességök által szülnek, tömérdek kárt tesznek a valódi tudományoknak. Ahelyett, hogy minden oldalról megfontolt, tárgyat kimerítő értekezéseket közlenének, ál-tanításoknak, meg nem ért eszméknek, fonák fogalmaknak válnak terjesztőivé; az olvasóközönséget elvonják az alapos, rendszeres és kimerítő tanulástól; üres képzelgéseken s elméncség játékein való kapcsolódáshoz édesgetik; a féltudósok számát — kik legízetlenebb s legveszélyesebb tagjai az emberi társaságnak — napról napra szaporítják, szóval a felületesség és frivolitás terjedésének eszközei.

Meg kell vallani, hogy ezen vádaknak fontos és sok figyelemre méltó oldalak van, s ha végigfutunk gondolatban az időszak-iratok történeteiben, kivált a legújabb korban, nem merhetjük tagadni, hogy a journal-literaturát méltán éri gáncsolat, mert azon lengeségnek a tanulásban, azon rendszer nélküli ismereteknek, melyek a legújabb időt és jelen nemzedéket bélyegzik, ha nem egyedüli okai is. valósággal nagy részben előmozdítói. De ezen előzményekből, azt hiszem én, nem úgy foly a következtetés, mint némely bár egyébiránt minden tiszteletre érdemes férfiak látják. Midőn az időszaki lapok hasznos vagy kártékony befolyása felett vitatkozás támad, nem kell soha figyelem nélkül hagyni azon kérdést, vajjon az ilyenmő lapoknak természetében s lényegében fekszik-e azon rossz, melyet szülnek, s melyet én is kész vagyok, iménti valamósom szerint, rossznak elismerni. S vajjon miben van a szült rossznak oka, magában a dologban-e szükségképen, vagy

történetesen csak a módban, mellyel gyakoroltatik? Évnyegyedi és havi iratok rendszerint nem szoktak zsurnalisztikai kárt hozó befolyással vádoltatni, s miben különböznek a napi és heti lapok emezektől? Csak abban, mit nevék jelent, a megjelenés idejében. Ha tehát a napi és heti lapoknak természetében fekszik azon kárhozatos következés, melyet szülnek, hasonló vád érhetne minden néven nevezhető folyóiratot, mert a megjelenés ideje csekély különbséget tehet közöttük. Az én hitem az, hogy a gáncsolat a napi és heti iratokra nézve is csak úgy áll, mint számtalan más általánosan rosszal dolgokra nézve. Maga a dolog, elvontan tekintve, sem nem jó, sem nem rossz, csak lehet rosszá vagy jóvá, aszerint, miként bánunk vele. Hogy a zsurnalizmus napjainkban ízlésnek és tudománynak talán kevesebb hasznot teszen, mint tehetne, nem akarom tagadni, sőt tegyük fel, — bár az állítás túlvitt — mit némelyek szeretnek mondani, hogy a zsurnalisztika elejétől fogva inkább kártékony befolyású volt, mint hasznos a tudományokra nézve; de az soha meg nem engedhető, hogy ezen ok elegendő volna a zsurnalisztika általános kárhozthatására, s arra, mit sokan vélnek, hogy tudományos férfiakkal vétkes és dics nélküli dolog zsurnalisztikával foglalatoskodniok, hogy nekik efféléktől távol kellene magokat tartani, s inkább ellenök, mint kártékony intézetek ellen, munkálni, hogysen számokat még tettelesen is szaporítani. Előleg okoskodva meg nem áll azon tétel, hogy a napi és heti lap csak kártékony legyen, mert kártékonyasága, mint érintém, nem lényeges, hanem csak történetes, utólag pedig tudjuk, hogy habár ritkábban is, vannak és voltak igen becses heti és napi folyóiratok; ha tehát az emberi észnek ez igen nagybecsű talál-mánya, a zsurnalisztika, azzá fajul, amivé nem kellene, akkor épen az következik, hogy értelemmel s ésszel nyúljunk a dologhoz, s tettel ügyekezünk ellenhatni, nem pedig az, hogy magunkat tőle elvonjuk, mert ez nem egyéb, mint megfutamodás az ellenség előtt. Ha kárhozatosak ezen intézetek, célszerű dolog-e őket saját szerencsájökre hagyni, nem okosabb, üdvösségesebb-e, s nem kötelességök-e közügy és tudomány barátinak fonák befolyásaik ellen munkálni? Zsurnalizmus létezni fog ezentúl világ végéig; ez a léleknek már úgyszólván szükségévé vált; nem azon kell tehát ügyekezni, hogy ne

létezzék, ami lehetetlen, hanem azon, hogy jótékony befolyású és célszerű legyen.

Elfajult a zsurnalisztika azért, mert nagyjórészt csak vásárilag üzetik, s a szerkesztők és kiadók kezdetben nem nyúlnak elég készüllettel a dologhoz, később pedig igen is könnyűnek veszik azt, ami épen nem könnyű. Nem tartatik lelkiösmeretes dolognak a tárgyak közlésében a körülményeket fontolni, többnyire csak a szempillantat vétetik célba, s egyesek vagy kis sereg tetszése, minden kinézés nélkül meszszebb időkre és a művelődés magasabb kívánatira. Igaz, hogy napi és heti írás nem meríthet ki egész tudományokat, s nem terjeszthet ismereteket tökéletes rendszerben, de ennek nem is az rendeltetése, s tőle ilyesmit kívánni oly túlságos tudomány-szerelem, mely pedantizmussal határos. Napi és heti iratokból nem fog senki filozófiát vagy históriát tanulni, ily célra rendszeres munkák valók; ellenben a filozófiának és históriának egyes speciális ágaira világosságot vetni, azokat kimeríteni, s irántok mind új, mind hasznos eszméket terjeszteni, nincs tökéletesebb eszköz ezen napi és heti lapoknál. Tartsuk lelkiösmeretes dolognak csak olyat közleni az olvasóval, ami ész s ízlés tekintetében épületes, ami vagy tanít, vagy hasznosan múlat, akkor őt a komoly tudományoktól nem elvonni fogjuk, hanem inkább hozzájuk édesgetni s vágyakat ébreszteni benne, hogy amit vele részletesen megszerettünk, azt egész kitejedésében ügyekezék ismerni.

Nálunk magyaroknál, hogy magunkról is szóljunk, jelenleg semmire sincs oly nagy szükség, mint oly napi és heti lapokra, melyeknek szilárdabb karakterök és komolyabb arcok legyen, s tudományt és művészetet férfiasabb lélekkel fogjanak fel. Tudjuk, mint fogadtatnak a nagyközönség által honunkban a mélyebb és rendszeresebb tudományos munkák, tudjuk, hogy azon művekből is, melyek szépliteratúrához számíttatnak, a magasabb szelleműek mely kevesek által értetnek, kedveltetnek, azalatt, míg holmi, gyakran igen üres csecebecséknek nagy kelendőségök van. Ezen bal útról csak komolyabb szellemű napi vagy heti irat téríthet meg bennünket, mely magának könnyebben szerez bemenetelt mindenütt, mint a sokkötetű tudományos munka. A jelen lapoknak épen az leszen céljuk, hogy a léleknek nemesebb és hasz-

nosabb táplálékot nyújtsanak, s az olvasóközönséget tudományban és művészetben szilárdabb becsű dolgok megkedvelésére édesgessék. Tanulságosat és gyönyörködtetőt akarunk egyszersmind nyújtani, s azon ügyekszünk, hogy lapjainkban érdekeset mind a mulatni akaró, mind a tudományok barátja koronként leljen. E két dolgot nálunk sokan nem szeretik együtt látni, mi pedig épen összekapcsolni ügyekszünk, mert nem akarunk azon félszegek számába tartozni, kik egyiket a másik miatt megvetik, s erősen azt hisszük, hogy a tudományoknak a művészetekkel karöltve kell járniok, ha célt akarnak érni. A tudomány magában elfásítja a lelket, a művészet magában — értem annak merő gyakorlati részét — felületessé s félszeggé teszi, s csak az jár igaz úton, ki széppel köti össze a jót. De más részről tapasztalásból tudjuk azt is, hogy a magyar olvasók kicsiny száma speciális folyóiratokat még nem képes fentartani, s ki valamely lapnak hosszabb időkre akarja biztosítani életét, több érdekeket kell egybekapcsolnia. Meg kell jegyeznünk azt is e helyt, hogy ha lapjainknak vagy tudományos vagy szépliteraturai része találna érdekesebb lenni a másik felett, az semmi másnak ne vétessék jeléül, csak annak, hogy jelen körülményeink közt s erőnkkel abban állíthatánk elő több figyelemre és közlésre méltót.

A magyar zszurnalisztikára, mely még csak nem régiben született gyermek, az a panasz vala eddig, hogy vagy csupa mulatságra tartozó dolgokkal foglalkozott, és itt is kevés figyelemmel ízlésre, szív és fej jobbítására; vagy tudományt akarván terjeszteni, azt egyrésztől felületesen és alaptalan elvekből, másrésztől pedig édelhetlen szárazsággal úzte. Mennyi igaz s alapos van ezen panaszokban, nem ide tartozik elítélnünk; de mi mindenesetre úgy vesszük azokat, mint jó időben jött intést, hogy a hibákat minden erővel kerülni törekedjünk.

Hirdetésünkben elő voltak számítva a tudományok, melyekre az Athenaeum és Figyelmező koronként kiterjesztendi figyelmét. Félreértés elhárítására meg kell jegyeznünk, hogy az előszámláltakból nem mindig s állandóan lesznek cikkek közölve, hanem majd egyből, majd másból, aszerint, mint a körülmény engedi. Megtörténhetik, hogy lesz az előszámláltaknak oly ága, melyből néha hónapokig nem közlendünk, ha

t. i. érdekeset nem közölhetünk; máskor ismét ugyane nemből egy hónap alatt is több ízben. Külföldi folyóiratokból szorosán csak azt szándékozunk közleni, ami nálunk érdekes lehet, s lelkiösmeretes dolognak nezendjük semmit nem adni csak azért, hogy lapjainkat töltsse. Eredeti dolgozatokból pedig törekedni fogunk mindent olyat adni, ami literaturánk jobb termékei közé számíttathatik, vagy legalább körülményeink között nyereség lehet a literaturában.

Ügyekezünk minden összegyűjthető erőket és tehetségeket lapjaink körül összegyűjteni, s örvendezve dicsekedhetünk azon ritka szerencsével, hogy új pályánkon hazánk annyi jeles íróitól segítettünk. De valamint egyrésztől mindent elkövetünk, ami kezdeményünk hasznára szolgálhatand, úgy másrésztől némi aggodalom támad bennünk, hogy talán épen ezen előkészület által oly reményeket gerjesztettünk az olvasóközönségben, melyeknek megfelelni képesek nem leendünk. Mi, jól érezvén a vállalat nagyságát s erőnk középszerűségét, semmi rendkívüli dolgokkal nem kecsegtetjük olvasóinkat, egyedül ügyekezet s szorgalom az részünkről, ami iránt tökéletes biztosságot nyújthatunk. Amit olvasóinktól előlegesen kérünk, abból áll, hogy lapjainkat ne egy-két számból s úgyszólván születésök napjain, hanem több számok után ítéljék meg; ha kinek pedig várakozását huzamosabb idő után sem volnánk képesek betölteni, azt bizodalmasan kérjük, legyen szíves magával számot vetni aziránt, mily nemű volt várakozása, s ha megfontolva a körülményeket, reményei nem mentek-e túl a lehetségeken. Hiba mindkét résztől képzelhető; a miénkről, ha igazságos kívánatoknak meg nem felelünk, az olvasó részéről, ha oly valamit vár tőlünk, minek teljesítése vagy erőnket múlja fölül, vagy körülményeink között nem lehetséges.

MAGYAR JÁTÉKSZÍNI KRÓNICA

1838

Kisfaludy Károly: Nem mehet ki a szobából

EGYIKE KISFALUDY legsikerültebb vígjátékainak, mely nem maradhat hatás nélkül, ha sebesen, egybevágva adatik. A mai előadásban meglehetősen iparkodtak színészeink, hogy e művet megbuktassák. Az egy Telepit kivéve, ki legálább nem ronta, a többiek vagy keveset, vagy semmit sem tudtak. Megyeri, szerepének (Bajszövő) némely helyeit igen jól, mesterileg kiemelte, de az egészbe sehogy sem tudta magát belegondolni, s azonfölül beszédében akadozott. Kovácsné, ki nem igen szokott valamit elrontani, ma igen hanyagon és kedv nélkül játszott. Szerdahelyi és Bartháné még csak azon fáradságot sem vették magoknak, hogy szerepeik szavait megtanulják; Szilágyi többnyire csak magának beszélgetett, senki sem értette; Szigligeti és Erkelné két ásitozást gerjesztő szerelmes volt. A hanyagsághoz, hibákhoz még azon szerencsétlenség is járult, hogy Bartháné rekedt volt, és szűn nélkül köhécselt. Ily körülmények közt írjon az isten legfőlségesebb zsenije vígjátékot, az is bukni fog. A fő hiba itt abban van, ki a szerepeket osztá, s erre figyelmeztetjük az igazgatóságot; a szereposztásnál nincs nevezetesb, fontosb része az igazgatásnak; a legremekebb művet el lehet ejteni rossz szereposztás által. Ez alkalommal el nem mulaszthatjuk az igazgatóságnak és színészeinknek egy dolgot hazafiúi lelkökre kötni: az eredeti darabok sorsát. Nekünk nemzetiségre s ennélfogva eredetiségre kell törekednünk mindenben, de ki-váit színpadunkon, mert ez nagy következésű dolog. Mit aka-

runk mi színházainkkal? Nem egyedül mulatságot, gyönyörködtetést; nekünk magasabb célokat kell hozzá kötnünk, nyelvet, nemzetiséget. Figyelmet kell tehát fordítani, a legnagyobbat, honi íróink termékeire. Ez a legalkalmasb eszköz felsőbb célainkra. Sőt nemcsak, ez azon út is, melyen színházaink egy más, a német színházaktól (melyeknek oly nagy száma és kelete van hazánkban) különböző oldalról mutatkozhatnak a közönség előtt; ez az, hol a német velünk nem vetélkedhetik, hol egészen új dolgokat mutathatunk, hol bennünket meg nem előzhetnek. A nézők sokszor nyilvánítanak már részvétet magyar színművek iránt, ügyekezünk ezt hasznunkra fordítani, s legyen jelszavunk: eredeti színművek s a legnagyobb szorgalommal betanulva! Inkább bukják meg színpadunkon tíz idegen darab, mint egy hazai. Fájdalom, e részben még eddig nem nagy vala az ügyekezet! Színészeink épen itt mutatnak legnagyobb hanyagságot, annyira, hogy ha jobb eredeti színműveink is lassanként egészen elvesztik hitelüket, s nevezetesen a színpadra vígjátékokban oly szerencsével munkált Kisfaludy Károly is rövid időn elavul, csupán és egyedül színészeinknek lehet köszönni. Azért kérjük és felszólítjuk mindazokat, kiktől a dolog függ, hogy ezt hazafiúi kötelességöknek tekintsék, s nevezetesen az igazgatóságot, hogy eredeti darabokat ne adasson máskor, csak ha a szerepeket alkalmas tagokkal lehet betölteni, s ezeket sohase tegye segéd- vagy mellék-daraboknak, mert így inkább kívánnám bezárva látni a színházat.

ATHENAEUM MIATTI ZAJGÁSOK

NEM LEHET NEM JAVALNI a Hírnök szerkesztőjének azon saját és igen új vállalatát, mely a mult februáriusban »Magyar hírlapok heti szemléje« cím alatt megindított. Miután folyóiratink a literatura egyéb termékeiről bírálatokat közlenek, igen természetes és korszerű, hogy a magyar hírlapok cikkelyei is bíraltassanak, s így napról napra szélesb terjedelmű literatúránkban ne maradjon semmi megítéltetés nélkül. A Hírnök ügyes szerkesztője csupán ott hibázta el a dolgot, hogy ezen fontos cikkely — nem is szerkesztését, hanem — írását Csató Pál kezeire bízta, kinél az valóságos kés gyermek kezében. Nem ismerünk a magyar literatúrában feltűnt jobb fejek között — Csató is közéjük tartozik — embert, ki oly kevéssé való kritikai pályára, mint épen ő. Kritikához férfi kell, szilárd, elvekben alapos, elvekhez hű, Csató egy lenge lélek férfi testben, változékony, mint az áprilisi napok, mit ma javall, holnap kárhóztatja, holnapután ismét javallja, aszerint, mint személyes érdekei kívánják. Kritikához tisztaságot szerető kezek kellene, olyanok, melyek magokat alacsonyosság, igazságtalanság, részrehajias foltjaival beszennyezni irtóznak. Kritikusnak szabad párthoz tartozni, hová minden okos embernek tartozni is kell: az elvek pártjához; személypárthoz nem. Csató pedig aszerint méri kegyeit és büntetéseit, ahogyan valakit szeretni vagy nem szeretni szempillantatnyi haszna kívánja. Ezekből magyarázhatnak, kik közelebből ismerik, azon sok változást, melyen Csató élteinek napjaiban keresztülment.

Mióta ő, mint szemleíró, a magyar literatúrában mindezen lett, igen sok dolga van, mit épen oly könnyűséggel, mint fölületességgel végez; el nem mulatván nézeteit egyoldalú, csipős és keserű, de a sokaságra jól számolt gúnyaival föl-

ereszteni. Ő egy lélekzettel s minden elakadás nélkül ítél ország, világ, színház, literatura dolgairól; s ha az általa igen megtisztelt nevek (neveink) fordulnak elő, bizonyosak lehetünk benne, hogy a toll illő figyelemmel megnyomva, csapásai meglehetősen agyarkodással egyenesen fejjeinknek intézve vannak. Ez nekünk nagy tisztelet, neki szomorú kötelesség, melyet midőn oly buzgón teljesít, lelke sír, esze kétségbeesik; nem mintha ezen mesterséghez elég jó vére nem volna, hanem mivel mindezt tennie kell. Azért akár ellenségeinek, ha volnának, akár barátinak, ha maradtak, nincs mit bosszankodni vagy örülni divatba jött nevén. Neki minden sora nagy kinjába kerül. Ő minden betűjében függetlenségre született lelkének egy részét temeti el, s szépen indult elméje végre vadonba vész, melyet kietlenné teszen a káröröm, melyben álmai rémekké változnak. S ennek, uraim, nem egészen ő maga oka. Mostoha korunk kárhóztatá őt e bűnhődés legödőklőb-bikére, s ha meg akar élni, meg kell kövülnie, hogy ne tudja, mit gondol, ne higgye, mit tanít, nem hallja, mit mások mondanak, s mindenekfölött érezni felejtse. Kímélet tehát a bal körülmények által elsodrottak, de igazság is, nehogy amit ő *kinjában* tanít, hitelre kapjon, s kápráztató álszínei által a közvéleményt félrevezesse.

Neki, mint mondók, kötelessége mondani, miket mond, s hogy mindezekben kevesebb vadsággal, s nem a legújabb divatos durva kifejezések segítségével jár el, egyedül jobb ízlésének, mit tőle eddig meg nem tagadhatni, s világosb eszének tulajdonítható. Gorombaság, neveletlenség kevés, sőt semmi fáradságba sem kerül, és súlya szerzőjére esik vissza, mit Csató igen jól tud, s azért kerülni ügyekszik. Az ő fegyverei egészen másneműek, mint társaié; ő a símaság, részrehajlatlanság álorcáját veszi fel, s a símaság, részrehajlatlanság ismét dicséretes dolog; de az álorca nem az. Ezen álorcával szedi rá a kényelmes jámbort, a bokros foglalatosságai miatt elszórakozottat, s mindazokat, kik vagy nem bírnak, vagy nem tartják méltónak kis dolgokban is a valónak, igaznak nyomára akadni. Cuiuslibet rei simulator ac dissimulator; s hogy ezen tulajdonságain azonnal rajta ne kapassék, éber elméje áll őrt. Őt úgy lehet tekinteni, mint literaturai veszteséget, mint megromlott bort, mely még ecetkorában is ere-

jét mutatja: csípős és mérges, s elég hatható megsavanyítani mindent, mihez vegyítették.

Eszerint Csató helyzete felette bajos és nyomasztó; hivatala bokros gondokkal jár, s ki mindezt felfogta, nem csodálkozhatik, ha ő, a különben ügyes, hibákat követ el, s a másnak mért csapást gyakran önfejére háritja. Az itt mondottak a Figyelmező folytában jobban és jobban be fognak bizonyodni.

Ily ember kezében van most a magyar hírlapok kritikája.* S ő ezen kritikákban a hírlapokat három részre osztja: *pajtásokra, neutrálisokra és ellenségekre*. Pajtások: a Rajzolatok, Természet, Szion. A két előbbieket azért, mert e két fészekben tenyésznek és élődnek csaknem mind azon ifjú írók, kiket hasonlólókép, mint Csatót, a desperáció tett kritikussá: Munkácsy, Kunoss, Hazucha, Stancsics és Frankenburg, mind megannyi rendes tag Kunoss tudós társaságában, s kiket mi, adandó alkalommal, sorban meg fogunk ismertetni a közön-séggel. A Szion azért pajtás, mert Csató a vallásosság köpönyegét is szereti, szükség úgy kívánván, magára ölteni. Neutrális lapok: Erdélyi Hírlap s Mulattató, Ismertető, Híradó és Nemzeti Társalkodó, Regélő és Honművész. Világos ellenségek: Athenaeum és Figyelmező, Jelenkor és Társalkodó, Vasárnapi Újság. Azonban ő a pajtasságot és ellenkedést úgy úzi, hogy sokszor a pajtásokról is mond szelíd gáncsokat és az ellenségekről is mérsékelt dicséreteket, mi nem rossz fogás volna akkor, ha Csató egészen bohók- és vakoknak írna.

1838

* Csató már néhányszor protestált azon állítás ellen, hogy ő bírál; de ezen protestációk nevetségesek. Egyetlenegy szemle sem jelent még meg, melynek hangja bíráló ne volna. Ez nem kíván bizonygatást, ez kézzelfogható.

JEGYZETEK CSATÓ ÖNÖNVÉDELMEIRE

A HÍRLAPOK OLVASÓI láthaták, micsoda rángatózó-sokon mentek át felszólalásunk óta azon jó urak, kik ellenünk minden igaz ok nélkül felláztak. Maga a tudós szemleíró a »petyegő« címre már tűzbe jött, s ez egy szó ellen egy egész kis értekezést írt. Azóta pedig, hogy a fegyver jobban elevenét érte, a legnevetésesebb ábrázattal, egyfelől magát mérsékelve, másfelől nekitüzesedve, folyvást a híres urbanitás és durvaságok között habozik, elannyira, hogy ha valaki ezen szomorú állapotjában hirtelen megkérdené, mit ítél magáról, aligha hajba nem kapna saját fejével is. S ezt lehetne ezután urbanitásnak nevezni.

De igazán, uraim, mi ismerjük ezen Csatót; ő már odavan; szóljunk róla, mint aki nincs többé. Ő nem több már, mint egy galvanizált béka, még szökik, rüg, rángatózik; még teszi, amit életében tett; de ez idegeinek legvégső játéka; tengert vagy egy csepp vizet adjatok neki: ő úszni nem fog többé. Ki nem ismerte a könnyű, csinos író? az mindinkább elnehézsedik. Ki nem az elmést? az hanyatlani kezd. Ki nem a józan gondolkozót? az odavan. Efelett öntudatlanságában magát ellenmondásokkal veri, vallást tesz, melyet maga nem hisz, vallást, melyet senki nem ért. Még megvannak szokott formái beszédeinek, meg az üres vázolat, de nincs gondolatja, mellyel azt betöltse, nincs lelke, mellyel fölélessze.

Nézzük az Athenaëum szerkesztőinek karakterisztikáját. »Bajza, úgy mond Csató, lassú, de nyomosan gondolkodó fő; éles, de nem feltaláló ész; szűk s már kiapadt fantázia. Stílusa velős, tiszta, férfias, hatalmas.« Mindenekelőtt, lehet-e valakinek stílusa *velős, férfias, hatalmas*, megfelelő tartalom nélkül, s különösen akkor, midőn az nyomosan gondolkozó fővel s éles ésszel párosul? s mi következnek mindezekből?

nem az-e, hogy a lassú, de nyomosan gondolkozó fő s éles ész behat a történetek szellemébe, s azoknak hacsak egy szakaszát is velős, tiszta, férfias, hatalmas stílusával felékesítve példányul fogja egykor előállíthatni? Nem hasonlót lehet-e várni tőle az esztétikában, leginkább a kritikában? S mégis a Kritikai lapokban a *nyomosan gondolkozó, az éleleszű* Bajzának munkái legsilányabbak, míg a többi alaposnak állítatik! De honnan tűnik ki hát, hogy Bajza csakugyan nyomosan gondolkozó fő s éles ész? mi a bizonyítmány? *Három dal s egy vígjáték fordítása németből!* S most beszéljen valaki Csatóval, most higgyen valaki Csatónak, ha ember a talpán!

»Schedel ügyes, sima stilisztza, enciklopédiai ismeretei által folyóirat és hírlapírásra különösen alkalmas. Mint akadémikus ügyes és munkás. A tudománynak s literatúrának mint enciklopédista használható«. Mi hát a panasz ellene? — *Megbukott versíró!* Kereste-e Schedel valaha ezt a dicsőséget? S nem gyárt-e minden író fiatal korában néhány verset? S nem nyomorú, nem élhetetlen had-e az, mely ellenségeit ily fiataalkori apróságokkal, Schedelt örökké csak a Haramják fordításával véli leverhetni, oly hivány vádakkal, melyek azóta már százszor meg vannak cáfolva.

Vörösmarty karakterisztikájáról alig van mit szólani; ő Csató szerint semmi egyéb, mint versíró, ő csak középszerű költő, vagy épen nem is költő; mert

mediocribus esse poetis

Non di, non homines, non concessere columnae.

De kinek higgyen az ember? Csatónak-e de dato 16 april, vagy Csatónak de dato 3 septembris? Az áprilisi Csató még tagadhatlanul nagy költőnek vallja Vörösmartyt lirában és eposzban; a szeptemberi Csató már középszerűnek, azaz semminek. Uristen! ne vigy kísértetbe! ez az ember tizenhárom év előtt új vallási, öt év előtt új politikai, s most alig hat hónap előtt új esztétikai hitet veve fel, s azt követeli, hogy neki minden ok-adás nélkül is higgyenek; szilárd megállapodásról beszél, s mostani nézeteivel akar élni és halni: *credat judaeus...* vagy oly közelnek véli halálát? — De »Vörösmarty efelett még minden szorosán vett tudományban tudatlan; prózája rossz, darabos, póri.« Csató, aki mindenés a tudományokban, csak

ily lenézve szólhata másokról; de Csató, kinek legkisebb erejébe sem kerül véleményeit megváltoztatni, meglehet, hogy ezen adatot is fölemészti, s mással cseréli be. S ezenfölül Vörösmarty verseiben nem *szorosán vett tudományt* fognak keresni olvasói; mert tudunkra nem didaktikus költő; de bezzeg, ha majd Csató szemléjében s munkáiban keresnek tudományt, vagy annak csak egy sugarát, keresnek elvet, mely egy szemfordulás alatt háromszor meg nem tagadtatnék, s mindebből semmit nem találnak, ez már gonosz szüret lesz a tudós Csátónak.

Legáltalánosabb s legszegényebb vád ellenünk, hogy pártosak vagyunk, Bajza mint cimbora, Schedel mint kritikus, s efelett pletykák és rágalmak nagymestere, Vörösmarty pártos és szájas; oly vádak, melyekkel egy tátott szájú, hülye közönséget el lehetne bolondítani; de szóljunk tisztelettel a magyar közönségről. A magyar közönség látta, hogy a harag és párt nélküli urak s mindazon képmutató sereg, mely pártok ellen zajog, részrehajlással, nyilvános garázdasággal épen úgy, mint alattomos áskálódással a legszemtelenebbül bitorkodott, s e szép mesterséget csaknem ez óráig úzi. A magyar közönség ismeri a maga embereit. Ez emberek teli torokkal hirdetik, hogy igazat, valót árulnak. S mit kapott a jámbor vevő az igaz és való fejében? Mit egyebet, mint ezen jó uraknak alacsony szenvedélyeit, kajánkodást, otrombaságokat? Mit egyebet, mint minden igaz érdemen elkövetett dülást, gázolódást s a legéretlenebb, ízetlenebb fecsegéseket, melyek valaha nyomtatva voltak; egyfelől farkast és rókát birkabőrben, másfelől valóságos semmit cifra borítékban? S az ily kereskedők akarják, hogy hitelök legyen! S a szemleíró? Uristen! hisz ez az ember egykor nem tudta egyebet mondani Vörösmarty felekezetekről írt cikkelyére, mint hogy az elmefuttatás s összefüggés nélküli beszéd, s hogy neki a pártról saját katekizmus van. Sőt e katekizmusnak — mennyire zavaros fogalmai engedék — még alkalmazás által példáit is mutató; s most e katechéta megtagadja ön katekizmusát, ismét pártok, pártosok ellen beszél, ő ki nem is ellenpárt többé, hanem világos ellenség, barátja mindennek, mi a jobb ügy ellen fegyverül szolgálhat.

»Vörösmarty ezenkívül egy felsőbb akarat eszköze.« Esz-

köze-e vagy nem, arról, szóljon más; de mi a felsőbb akaratot illeti, az való. Vörösmarty ismer egy felsőbb akaratot, melyet minden egyenlő társaságban élő embernek tisztelni kell, s e felsőbb akarat a többség. S ezen felsőbb akaratnak Vörösmarty azért hódol, mert sem gőg, sem álszemérem nem teszi képessé, hogy magát vagy jobbnak vagy rosszabbnak gondolja egyes embereknél, becsületes s hozzá épen oly hű mint igazságos társainál. Elhisszük! Ha Bajza Csatóért — ki a Tudománytár redakciója melletti késelem által mindenek bizodalját elveszté — per fas et nefas cimborál, ha Schedel miatta cseleket sző, Vörösmarty érte szájaskodik, akkor se baj, amikor mi a legigazságosabb emberek, a legbuzgóbb, hévkeblű barátok vagyunk, akkor Csató — legalább az örvendés pillanat első hevében — háladatos, örökös (!) barátunk, tisztelünk; de épen itt a bökkenő! mi Csatót elhagytuk; mert maga elhagyta magát; mert sem igazságosan, sem siker reményével nem volt pártolható; mert egyetlen barátjával, ki harminchárom közül rászavazott, négyen maradtunk volna s mert — ami fő dolog — alkalmasb ember volt előttünk, ki meg is választaték. Sajnos, hogy ezen választás Csatót bujdosóvá tette. Ő már akkor be volt hálózva, egyfelől felföldi remények kecsegtetéek, másfelől magaviselete rontá le hitelét; mi vala természetesb, mint hogy megbukjék, s Orosz-kézre jusson? Most ő bennünket diktátorsággal vádol! s mit kíván tőlünk? »minden íróra kivétel nélkül, igazságosan és részrehajlatlanul kiterjeszkedő, de méltányos és kímélő, tisztességes hangon szóló kritikát.« Kritikát? De honnan az istenért? hiszen Vörösmarty mit sem tud, Bajza bírálatai a Kritikai Lapokban a legsilányabbak, és Schedel csak *ügyes protokollista* s más semmi. S Csató kritikát vár tőlünk? Hát mégis érhetnének valamit kritikáink? Hiszen édes úr, ez önnek karakterisztikái szerint lehetetlen! — De mégsem egészen; nekünk Csatóval kell vala szövetkeznünk, Csatóra hallgatnunk, s azonnal csoda történik, a világ hallatlan jó kritikákat fog olvasni, s amellet kíméleteseket, az épen oly igazságos, mint tudós Csatónak tollából (ki pöki az írókat, fellázadt parasztoznak nevezi, felkiált: Hazudsz! stb.).

S most halljuk Csató vallomását. Ő ezelőtt tizenhat évvel a vallás dolgában tévelygő, hitetlen volt; de ezen tévelygése csak három évig tartott; mert azután megtért, mégpedig írás-

ban. A török erre azt mondaná: »az isten nagy!« De mi közünk nekünk Csató vallásához? mi azt hisszük a vallásról, hogy azt a képmutató a piacon árulja, a vakbuzgó szellemi s testi fegyverrel terjeszti, az igaz hívő pedig kebele legbelsőbb rejtekében, mint kincset, őrizi, nem dicsekedve senki előtt, nem háborítva senkinek nyugalma, s megelégedve, hogy általa önlelkének nyugalma szerezhet. S ez utóbbi vallás, helyes vagy helytelen, csak hívének használ vagy árt; senki a világon miatta sem testben, sem lélekben meg nem károsodik, s nem is tartozik közügyelet alá, míg tettekbe nem megy át, míg a fennálló rendet nem zavarja. — S ki kelt ki Csató ellen, míg vallásáról hallgata? ki kérdezte őt, mit hitt ezelőtt tizenhat évvel? De Csató róni kezde másokat vallástalanságért, dicsekszik ön vallásosságával, s legyen hibája képmutatás vagy vakbuzgalom, terhére van s botránkozására embertársainak, s ez — ha nem visszatörést — megrovást legalább is érdemel.

S politikai vallása? ezen csak mosolyogni lehet. Ő ezelőtt öt évvel a Hitel és Stadium írójával tartott. Nem szólunk a Hitelről, az régiebb; de a Stadium alig múlt öt éve, hogy megjelent; s Csató már öt egész év előtt (tehát rögtön) hitte és vallotta mindazon nagytekintetű, országos s a legnagyobb megfontolást érdemlő dolgokat, mik a nevezett könyvben foglaltatnak, s a könyv jóformán meg sem hűlt kezében, midőn ugyanazokat már nem hitte, nem vallotta. Ez tehát egy kis politikai láz volt, egy kis roham (paroxismus), mely Csatót tetőtől talpig megrázta, mely rajta általment, mint egy jötevő betegség, minek múltával még egészségesebbek leszünk, mint azelőtt. De mi gyógyította ki Csatót ezen nyavalyából? Homoeopathia? Allopathia! Priessnitz? Koránsem, uraim. »Dologismeret és tapasztalás.« A dologismeretet nem akarjuk kétségbehozni, az hihetőleg igen jóféle; mert mint eddig láttuk, Csatót minden változásaiban híven elkíséri. Ezen dologismeret oly különös dologismeret, melyből kényünk szerint mindent csinálhatunk. Jók-e Széchenyi tervei? Csató dologismerete azt mondja: igen. Nem jók-e Széchenyi tervei? A dologismeret azt feleli: nem. Ez a dologismeret mindenre megfelel. Ezen dologismerettel jövődöt lehet mondani, mint a kabát gombjaival: »menjek, ne menjek«, s aztán menjünk-e vagy ne, azt az utolsó gomb határozza el. — De Csatót a tapasztalás térí-

tette meg. *Öt év alatti tapasztalás!* S mi vala ez? hogy Csató egy bécsi magyar hírlap reményének fejében lemondott a Tudománytár szerkesztéséről, s hogy nagyobb részint ezen bizonytalan helyzeteért s késedelmes redaktorságáért, s mert egy érdemesebbel jött ütközésbe, magyar akadémiai levéltárnokká meg nem választatott, hogy a keresett hírlaptól is elesett, szóval: két szék között pad alatt maradván, a Hírnök horgára került. *S ez az a híres öt évi tapasztalás*, melyből következik, hogy az alkotmányt nem kell *beoltással* javítani, mint egy jófajú élőfát, hanem *foltoztatni, simítgatni* (tán vasalás által), mint egy rongyos ruhát, s hogy ezen szabómesterség a hazát virágzásban fogja fenntartani. S miután Csató ezen nevezetés vallomását bevégezte, a juristáknak, jurátusoknak fordul, hogy ezeknek hihetőleg tanításai nem fognak tetszeni. Ebben már igaza lehet. Ifjaink szívesen fognak egy beoltott vén fát tiszteletből s az oltovány gyümölcsözésének fejében ápolni, de a kifoltozott kabát nem ínyök szerint való. Ők új ruhát szeretnek, s az zsidókézre kerül, mielőtt folt érné. Ebben nekik már jó ízlésük van. S Csató és Orosz kénytelenek lesznek toldott-foldott alkotmányokat magokra ölteni s világ csodájára, ha nem csúfjára, benne pompáskodni. De Csató végre egyikünknek írására hivatkozik, mint lehet következetlenség nélkül elveket s nézeteket változtatni. Igaz! de az nincs mondva, hogy egészen megváltozunk, hogy olyanok legyünk, mint a kifordított bunda, mely így meleg, amúgy hideg ellen szolgál. S az embereknél legalább is megkívánjuk, hogy elvek s nézeteik megváltoztatására nyomos okaik vagy legalább idejük legyen. De aki »Figaro itt, Figaro ott« majd ide, majd oda csap, mint valami Szél Pál, az bizony nem veheti rossz néven, ha egy kissé kételkednek benne. S hogyan bújik ki ezen édes úr végre is a bajból? »Nekünk, úgy mond, vallási elvünk: tagadás, politikai hazánk: Utópia.« S ha most valaki e szép mondatot megfordítván, így szólna: Csátónak vallási elve *semmi*, politikai hazája: *ubi bene?* De hagyjunk fel ezen haszontalanságokkal; életünk s tetteink a legcsalhatlanabb bizonyítvány lesz, mint hívénk, s mint szolgáltuk a hazát, Utópiát, ha Csátónak úgy tetszik, s ő a magáét.

AZ ATHEIZMUS ÉS ERETNEKSÉG VÁDJÁRA!

NEVEZETESBEK A SZEMLE s az Orosz-Század haladásai, már azért is, mert azok politikai újság útján nagy közönséghez szólnak. Már itt nemcsak az író, tehetségeivel és tetteivel, nemcsak az ember, becsületi értékében, nem mondhatjuk bírálhatik, hanem gyaláztatik; itt a státuszpolgár mint haza ellensége, itt az egyházi társaság tagja, mint vallás üldözője *adatik fel!* Mondánk már: szebbnél szebb iránya az írói vitáknak, s mindenek felett a Hírnök szelleméhez méltó, annak leghívebb, legtökéletesebb kinyomatja. E mező tehát az, melyen most megtámadtatunk, miután ők a másikon nem győztek. De előttünk fontosb a hazához és egyházhozi állásunk, mint a literaturához, s azért hallgatni annyi lenne, mint magunkat vétkeseknek vallanunk.

Lássuk tehát ezúttal *eretnekítésünket* a Század 86. számában. Alkalmul erre egy, Athenaeumunk 24. számában közlött cikkelynek kelle szolgálni, egy ártatlan históriai anekdotnak (Falusi pap órája), melyben sem azon elfogulatlanul vallásos férfiú nem *botránkozott* meg, kit a felsőség ellenőrül rendelt e lapok felett, sem olvasóink közül egy is, világos fővel s gyanútól tiszta szívvel bíró; s mely a névtelen vádlónak is nem bizonytságot, hanem csak *ürügyet* szolgáltatata egy elfogulatlan lapot, hazánkknak egy tiszteletet érdemlő, s általunk s lapjaink által mindig érdemeiben méltatott osztálya előtt gyanússá tenni, Mennyi igazsággal, lássuk.

Bevezetésül s befejezésül nem kevesebbeknek, mint *atheistáknak* káromoltatunk. *Vezérelvül*, úgymond a vádló, »Az ész az isten«-t *tűztük ki*; s ismét: *a triceps redakció által alkotott isten, az ész!* — Mindenekelőtt nem való, hogy mi az idézett mondatot úgy, mint *vezérelvet* tűztük ki, s még kevésbbé, hogy a vádló értelmében; mit számos, a nyilatkoztatott vallás érdekeiben megszólalt cikkelyeink bizonyítanak. Avagy

vezérelv az mind, mi Athenaeumunk tavali számai homlok-lapján *mottó* gyanánt állá? Nem; azok jeles mondások, az *illető szám első cikkelye* értelmével rokon, figyelemgerjesztésül vagy támaszpontul az emlékezetnek — nem több. S ki fogja a *poéta képes beszédét* a szavak teológiai mérlegén laltolni? Egyébiránt mink az érteni akarók előtt magyarázatra nem szorult mondatot máshol megmagyaráztuk már, hogy még a szigorú szkeptikusnak se maradjon leghalkabb kétsége annak valódi értelme felett, s azért oda utaljuk most is a bizodalmas olvasót; itt csak azt mondván, hogy azon értelemben, melyben mi, Berzsenyivel egyetemben, vesszük ama sorokat, vezérelvül is bizvást elfogadhatjuk, valaminthogy eddig némán követtük is. Mert csakugyan »*tudomány mezején* nem hit, nem auktoritás, nem berögzött vélemény vagy hagyományos nézetek, nem külső tekintetek s külső célok vezetők, hanem egyedül az ész«. Kinek más vezére van a tudományban, lássa hogyan éri be vele, mi azt nem kívánjuk tőle elvitázni.

De nem áll a második is, miszerint ama vezérelvnél fogva *mintegy zászlót emeltünk volna minden auktoritás ellen*. Ez korántsem következik az elébbiből; legalább mi többféle auktoritást ismerünk, s ezek közt olyat is, melyet az ész, egyéb okok elégtelensége mellett, bizonyos tanok körül mindenkor elfogadott, sőt jól tudja az ész, hogy vannak tanok, melyeknek egyenesen auktoritás az *alapjuk*, de azt is, hogy a *tudomány* csak ott kezdődik, hol e neme az auktoritásnak végződven, a szabad vizsgálat mezeje nyílik. Csakhogy itt is jól meg kell a belső auktoritást a külsőtől különböztetni.

Ismét: egy munka sem nyert tőlünk koszorút, *mely a vallás s egyházi rend igazságos védelmét, az ál szabadság s szabadelműség korlátozását tárgyazta*. Vádlónak igaza van a *maga* értelmében, s nekünk a magunkéban; mi szívesen alávetjük magunkat a bírónak, mely itt nem lehet egyéb a felvilágosult közvéleménynél. Annyi bizonyos, hogy a vallás valami sokkal szentebb és fenségesb, az egyház valami sokkal nemesb és üdvösebb, az egyházi rend valami sokkal tiszteletre méltóbb, mint az, mit ti egy boldogtalan erkölcsi keresztháború kezdetében annak hirdettek! s titeket minden vallási munkákat ismertető cikkelyeink kétségbevehetlenül megcáfolnak. Így tehát azon szintoly alaptalan, mint méltatlan vádat,

miszerint az Athenaeumban néha »gúny és rágalom foglalta-tik, a katolicizmus ellen, noha nem nyilván, úgy mond, hanem alattomosan«, bátran visszautasítjuk.

»Ennek bizonyítására a sok közül elegendő legyen, mond a vádló, ezen elbeszélés: *A falusi pap órája, V—a—tól.*« Nem akadozunk benne, hogy a cikkely elbeszélésnek mondatik, költeménynek, felfordult agy szüleményének, holott az *históriai anekdot*, melyet mi, mint effélet másképp nem lehet, másunnan vettünk által; de nyilván meg kell vallanunk, hogy valamint akkor, midőn felvettük, úgy most sem tudjuk benne feltalálni azon »hitet gúnyoló ármányos célzatot«, melyet benne vádló látni nem annyira gondol, mint akar. Mert abban, hogy a sanyargatott óráson segíteni akaró falusi pap ez órát ereklyének mondja, hogy a babonás pór nép azt elhiszi, s tőle mindazon malasztokat várja, melyeket ereklyétől szokott; abban valamint semmi belső valótlanság nincs, úgy távolról sem képzelhető azon cél: »a katolikus dogmát a szent ereklyék tiszteletéről neveltség tárgyává tenni«. A történetecske egy tanulatlan és babonás nép együgyűségét festi egy homályos korban, és semmi egyebet; s ez úgy nem képes bármely dogmát, vagy éppen a hitet általában neveltségessé tenni, mint nem az orvostudományt azon parasztember tréfás története, ki, miután magát a receptet vevé be (evé meg), s utána javult, az orvostól, adott gyógyszere által felidültnek mondatott, s ez elég legyen azoknak, kik a vádló által netalán tévedésbe hoztattak, megnyugtatóására.

Még egypár szót a történet ellen intézett észrevételekre. »XIV. Lajos alatt az órák már nem valának oly nagy ritkaság.« Sőt inkább; mert a Hele Péter zsebórája kevéssel több, mint gyanítás, s mindeddig csak a XVII. század elejéről bírnak a régiséggyűjtemények igen tökéletlen zsebórákat előmutatni, amiért a XVII. század első felében egy ilyennek ára oly tetemes vala, hogy csak fejedelmek s némely gazdag nagyok bírnának olyakat: XIV. Lajos pedig 1638. született, s uralkodása, névre legalább, még 1643. kezdődött. — »A francia népnek oly nagy tudatlanságát és az előítéletek sűrű ködében oly nagy elmerültségét csak az hiheti el, ki nem ismeri a tudományok virágzását XIV. Lajos idejében« stb. Ez észrevételt csak az teheti, ki nem tudja, mikép akkor a tudományosság csak a tudósok közt vala feltalálható, s még ezek közt is hihe-

tetlen babonákkal elrútítva. A francia nép sokkal sűrűbb ködébe volt burkolva az előítéleteknek, mint a német, s nemcsak XIV. Lajos alatt, hanem 1789-ben is sokkal kevesebb falusi iskola volt *ott* és sokkal ritkább vala az *olvasni tudó pór*, mint a protestáns Németországban VI. Károly alatt, pedig még ennek idejében is fontos viták folytak, még a *német protestáns filozófusok közt is*, az ördögről, boszorkányokról stb. Milyen lehetett tehát még ama, Bretagne ki tudja mely zugolyába rejtett falucskának *pórja!* s nemcsak, ha a történetecske idejéül 1650 táját, hanem akár Lajos vég évét vesszük is. — »Az utolsó katolikus is tudja, hogy óra, vagy más ehhez hasonló, *szent ereklyéül nem tekintethetik.*« Sőt utóbb még a tridenti gyűléshez is utasíttatik a közlő, *hogy tiszta fogalma legyen a katolikus tanról.* Dehát a közlőt akarja-e vádló tanítani, mi az ereklye? Hiszen nem ez tartotta a csodálatos mozgonyt ereklyének! *Risum teneatis...* Aztán: »*bűnbocsánatot szent ereklyétől nem vár a katolikus, miután igen tudja, hogy csak igazi megjobbulás és bűnbánat után a poenitentia szentsége áltá! nyerhetni azt.*« Vádlónak jámbor álmái vannak, ha mindenkitől ily világos eszméket vár. Próbálja ő, nem mondom az Abruzzo polgárait, kik a szent poenentiát a világért nem mulasztanák el, — hanem bármely mai pórt szoros vizsgálat alá venni... De hagyjuk ezeket; a tárgy további fejtegetése gyanúba hozhatná olvasóink ítélő tehetsége s felvilágosultsága iránti tiszteletünket; kik, ha lapjaink figyelmes olvasásából nem is, de már a jelen vád tárgyából is bizonyosan eléggé tudják méltányolni a vádló szándékait. Mi pedig arra kérjük őt, hogy e nemével a gyanúsításoknak hagyjon fel, nem mintha mi azokat mindenkor tökéletesen meg ne tudnók cáfolni, hanem mert egyfelül az efféle magyarázatok oly kényes mezőre vihetnék a vitát, hol a harcolók kezei kötvék, védelmökben nem járhatnának el a szükségkép legnagyobb szabadsággal; másfelül pedig, mert ti a vallást az egyházzal s ezt az egyház egyedeivel zavarjátok össze, s pedig szándékosan; s így mi sohasem közelíthetünk hozzátok. Különben is e neme a politikai és vallási gyanúsításoknak nem egyéb, mint egy jókor fölfedezett csín, ily úton ártani azoknak, kiket más igazságos váddal utol nem érhetni; melyről mi azt hisszük, hogy csak gyengefejúeket ámíthat el, s rosszakaratóiak közt találhat pártolókra. (1838)

SZÓZAT A PESTI MAGYAR SZÍNHÁZ ÜGYÉBEN

NYOLC HÉT HÍJJÁN egy évet tölték a pesti magyar színház kormányzásában, mostoha körülmények miatt kevés sikerrel ugyan az intézetre, de annál többel magamra nézve, mert tanultam embereket ismerni s magamat, s tapasztalást gyűjték azon mezőn, hol előbb csak emléletileg voltak eszméim. Emberismeretemnek magam, tapasztalásimnak, melyekből itt közlök némelyeket, talán mások is hasznát vehetendik, kiket a sors a színházi igazgatás virágtalan pályájára helyezend.

Célom a hazafiak figyelmét a pesti magyar színházra fordítani.

Nem tetszeni, hanem használni akarok, s így, ha nem lesznek kedvesek, miket mondok, nem ütközöm meg benne. Ki a dolgokat saját nevökön nevezni, s miket lelkének belsejében igazaknak talált, kimondani is szereti, annak nem könnyű tetszésre szert tenni, annak gondolatain, bár a legmézebb szavakba burkolva is, csípősség fog érzeni, mi nem minden ínynek kedves.

I.

Általános eszmék

VITATKOZÁSOK TÁRGYA volt az valaha, kelljen-e a színházakat a társaságban megszenvedni, nem üdvösebb volna-e, erkölcsi szempontokból, ha azok nem léteznek, és soha divatba nem jönnek. Mint minden életbe hatóbb tárgy, úgy ez sem szűkölködött ellenzők s pártolókbán. Rousseau s má-

sok kárhoztaták a játékszínt. Schiller s d'Alembert szenvedélyesen pártolák. Egyik fél erkölcsvesztegető találmánynak hirdeté; a más, név szerint maga d'Alembert, épen ellenkezőleg, a színművet jelenésekben ábrázolt erkölcsi oktatásnak állítá. Napoleon szerint pedig a nagyszerű szomorújátékok mind megannyi nagy embereket képző iskolák, mennyiben azok lelket tüzelnek, a szívet tágitják és emelik, s véleménye szerint Franciaország fiainak jeles tetteit sok részben Corneille-nek köszönheti, kit ő, ha élne, herceggé fogna tenni. Igen kedvező nyilatkozás a játékszínre nézve a világ legnagyobb szellemei egyikének szájából!

Napjainkban e tárgy feletti viták megszüntének, mert a mívelt nemzetek többsége a színházak pártjára állott; kormányok, testületek segítik azokat tömérdek áldozatokkal, s most kiirtásuk felől értekezni, miután a közvéleményben annyira meggyökerültek, volna bár kártékonyságuk eldöntött igazság, a sikertelen törekedések sorába tartoznék. Cél- és korszerűbb, véleményem szerint, arról gondolkodni, miként lehetne a színházakat, melyek tetteleg fennállanak, és tagadhatatlanul nagy befolyást gyakorolnak a népre, úgy rendezni, hogy velök a társaság pusztá időtöltésen túl és fölött, nagyobb, nemesebb célokat is érhessen el. Mert a színházak ártalmait bővebben fontolónak lehetetlen azon végeredményre nem jutnia, hogy azok nem lényegesen és szükségképen, hanem csak föltételesen lehetnek kártékonyak, rossz ügyelet alatt tudniillik; de mi van, mi bizonyos körülmények között és föltételek mellett ne lehetne ártalmas? Mi eléggé szent, mivel visszaélni nem lehet? Nem történt-e már oltárnál, vallási szertartásaink legszentebb helyén, mérgezés? — A játékszín, mint pusztán mulatsági intézet is, tagadhatatlanul szellemibb és így nemesebb időtöltés helye, s mint ilyen mindig lel és érdemlend még áldozatokkal is pártoltatást, meddig a világ merő beduinokból nem áll, mert mívelt embernek szellemi mulatságra úgy van szüksége, mint míveletlennek anyagira.

Nekünk magyaroknak, kik a színházzal nemzeti célokat remélünk és fogunk is egybeköthetni, sokkal fontosabb az, mint a német, francia vagy angol nemzetnek; nekünk az, ha akarjuk, lételünk egyik alapkövévé válhatik, s ez okból ártalmi oldalai ellen legkevésbé lehetne józanon panaszkodnunk, és ha vizsgálatra vesszük napirenden levő és gyakran

szóba hozott országos intézeteink hasznait és szükségét, látunk kell, hogy közöttük kevés van fontosabb és előlegesebb, mint e játékszini ügy. Mégis — mi csodálatos! — valamennyi között ez az, minek létesülése legnehezebben megyen, minek legtöbb akadályai, legtöbbféle ellenségei vannak. — Nem szükködénk ugyan kezdet óta apostolokban, kik az ügyért buzgóan hirdették az igét, de ezek buzgalma nem vala elégséges mindeddig a köz részvétlenség fagyát fölengesztelni. Csak a kisebb szám pártolja tetteleg mai napig a szini ügyet; a nagyobb, szóval, igérettel szolgál bőkezűleg, tanácsol és sopánkodik a sopánkodókkal; de midőn cselekvésre jó a dolog, bujósdi ajtót kohol, melyen tisztességesen, nem-akarás gyanúja nélkül, menekedhessék.

Vannak a magyar színügynek oly ellenzői, kik magokat elvek embereinek vallják. Ők elvből minden néven nevezhető játékszínnek ellenségei, következetesen a magyarnak is. Ők nagytekintetű tudós férfiak munkáiból tanulták, mi kártékony, szellemileg ártó befolyású intézetek legyenek a státusban a színházak. Az elvnek e sanyarú férfiai azonban nem mind egyfaják; nagyobb része képmutató, csak némelyike valódi. Az első rendbeliek hosszas tanításokat szoktak és tudnak tartani minden játékszín ellen, de minthogy Pesten egy német van, s oda jární divat és jó tónhoz tartozik, szorgalmasan járnak. Ezek legkorcsabb fiai a hazának, mert erkölcsi elvek palástjába burkolva munkálnak a magyarodás s nemzetiség ellen; leghálátlanabb madarai azon levegőnek, mely őket táplálja, s nem érdemlik, hogy az isten szent napja rájok világít. Mert aki honának ellensége, az senkinek, még önmagának sem barátja, az bujdokolhatik vándor fecskéként innen vagy túl az óceánon, sehol sem fogja feltalálni magát, mindenütt idegen lesz az élet végszélei között. Ilyet megvetni kellene és kerülni, mint ragályt, ha nem volna oly igen sajnálatra méltó. — A másik, a valódiak felekezete, őszintén hiszi a színház ártalmas voltát, s hogy elveit terjessze, divatosakká tegye, legelőször is a magyar színház ellen kel ki, melynek alapításáról még csak egypár év óta kezdünk komolyan gondolkodni, ahelyett, hogy szónoki tehetségeit a német ellen fordítaná, mely évtizedektől állandóvá lőn közöttünk, s a színház általok képzelt és hirdetett kártékonyságain túl, még nemzetiségünk-

ből is kivetkezett. »Ront a játékszín? — így szól Kölcsey — miért mégis a némettől vissza nem irtózni? Miért a gravámenek közé nem tétetni, hogy a pesti, budai, pozsonyi stb. német színházak bezárassanak?« Mi balgaság s egyszersmind gyanús dolog a színházak kártékonyágáról csak akkor vitatkozni, midőn a magyar megalapítása van kérdésben, a németet pedig, mely évek óta virágozik közöttünk, hallgatva mellőzni? Mert végtére, ha romlanunk kellene is, a nemzethez méltóbb volna honi, mint idegen intézet martalékvá lennünk.

Nem kicsiny közöttünk azoknak száma is, kik hazafiútlanságokat művészet szeretetével palástolják; német színházakba járnak magyar létökre, mert, úgy mondanak, ott a művészet a tökély magasabb fokán áll. Nem volna ugyan nehéz megmutogatni, hogy jelenleg budapesti német színházaink művészi tekintetben alig, vagy ha igen, kevésbé állanak felebb a magyarnál; de okoskodásnak a fajulni induló saját szofisztikai okoskodását leszen kénytelen ellenébe tenni, hogy valahogyan igazolja állítását, mert az öngazlást ott, hol a vád hazafiútlanság, még a fajult is becsületbeli dolognak tartandja. Csak arra vagyok bátor az ilyeneket figyelmeztetni, hogy ha örökké német színházba fogunk járni a művészet szeretete miatt s örökké azt pártolni: mikép fognak a magyar színészet tökéletesedésének forrásai megnyílni? Tán a magyar színészet, ellenkezőleg minden tapasztalással, pártoltatás nélkül is kifejlendik? Adná az ég, hogy e növény istennek csoda terméke volna, mely ne szoruljon ápoló kezekre, akkor nem volna szükség elfajult honfiak megtérítésében fáradni, akkor felvirulna az maga erejéből, megszegyenítésére a bűnösen tévelygőknek. S meg kell vallani, hogy a művészetnek ez ürügye alatt egy igen furcsa indulat is rejtezik: hazafiság tudniillik, de csak önhaszonért, azaz: ubi bene, ibi patria. Mit törődünk sokat, mely hazának fiai vagyunk, csak dolgaink jól folyjanak! mi gondunk nekünk a magyar színházra, csak a németben jól mulassuk magunkat! Megvallom, ez oly szép hazafiság, mely a legelvetemültebb zsványtól is kitelnék. Nem lehetne-e vajjon néha egy kis áldozatot is tenni azon nemzetért, melynek tagjai vagyunk, melyhez nemcsak vér, hanem nagy érdekek is kötnek, melynek felvirultából unokáinkra is egy jobb lét fog felvirulni? Egy kis áldozatot, mondom, mert

a pesti magyar és német színház között nincs oly művészi különbség, hogy a magyarba járni nagy áldozat legyen.

Némely nagyobb tekintetű férfiak azon állításban tetszenek magoknak, hogy a magyar színészet azért nem alapodhatik meg, mert a magyar általában »nem született komédiásnak, és karakterével nem fér össze a komédia«. Az első, ha jól értem, azt teszi, hogy a magyar nem alkalmas színészségre, a második, hogy a magyar, karakterénél fogva, nem kedvelője a színművészetnek. Ezen állításban némely magyarjaink hízelkedést találnak magoknak, mintha a magyar karakter férfiasabb s valami nemesebb volna, mint azon nemzeteké, kik a színészetnek kedvelői, de ezen állítás amily sértő, oly alaptalan is. Mert vajjon a művészet oly megvetendő valami-e. mit nem kedvelni dicséretes, kedvelni pedig pirulásra méltó? Én azt vélem inkább, hogy nemzetnek oly karakterrel bírni, mely a művészettel nem rokonul, századunkban nem férfiaságot, hanem durvaságot jelent, durvasággal pedig nem dicsekednünk kell, hanem inkább igyekeznünk azt kiirtani magunkból. Ne igen örüljünk tehát a dicsőségnek, mely ránk abból háramlik, ha a színészet nem fér össze karakterünkkel. — De ezen állítás, továbbá, nem is való, mert vajjon a pesti német színház számos látogatói között naponként — fájdalom! — nem igen sok magyar van-e? s ezen sokról lehet-e józanul a felebbit mondani? vagy azon nagy sereg Debrecenben és Kolozsvárt, mely egyszer s másszor Pestről oda utazott magyar színészeink vendégszerepeire összecsoportosul, vajjon nem magyar-e? — Alaptalan továbbá a mondat azon része, hogy a magyar színészetre nem alkalmas, és kissé fonák is, midőn a magyar színpadon tagokat látunk föllépni, iskola nélkül és csupán gyakorlatilag, önerejükből színészekké képzeteket, kik ha talán udvari színházak tagjaival nem is, számos német színésszel sok tekintetben mérkőzhetnek. Ezt én me rem állítani, kinek ítéletében sohasem gáncsoltatott még a túlbecslés, de a szigorúság többször.

Számlálhatnék még elő egyebeket, beszélhetnék bujósdi ajtókról, melyeken a nem-akarás menekedni szokott, mindannyi akadályairól színészetünknek, de nem akarván hosszas lenni, mellőzöm őket, csupán egyet említendő, mely fő és közvetlen oka annak, hogy még most is, 1839-ben, miután egy színházunk Pesten már két év óta fölépülve és megnyitva áll,

vitakoznunk kell afelett: miként lehetne a magyar színészetet Pesten biztosítani és virágzatba hozni.

Ki a történeteket nem tudja, csodálkozni fog, ha mondom, hogy épen ezen színház, mely 1837-ben fölépült s megnyitotta, egyik fő oka annak, hogy színészetünk még mindig ingtag lábbon áll. Ezen úgynevezett ideigleni színházat a sors haragjában gondolta ki, és bűneink büntetésére építé föl, hogy hátravessen céljainkkal ismét több évekre. Ha ez ideigleni színház építése oly tüzzel-vassal, oly erőszakosan nem üzetik akkor, midőn az országosan alapítandó dunaparti színházról Pozsonyban a törvényhozás szava megzendült, sokat mernék tenni rá, ma országosan biztosított színészetünk volna Pesten. De akkor az ideigleni színházhoz letett egypár alapkö elbódíta bennünket, azt mondók: »Jobb ma egy veréb, mint holnap egy túzok«; nem akaránk egyetérteni felhevüléseink közt a dunaparti színház hidegebben, de biztosabban számoló barátival: s mindamelllett, hogy egyetértésről oly sokat szeretünk beszélni, az ezektől egyesülésre barátilag nyújtott kezét el nem fogadják, hanem dolgoztunk excentrice, azaz kiki magának, így az akaratok ereje megoszlott, zűrzavar támada az ügy felett, és a zűrzavarban egy harmadik halászott, láthatatlanul ugyan, de a maga részére legtöbb sikerrel. Higyjétek el nekem, bármint szépítsük is most már a dolgot, az országgyűlésén igen hatalmas okul szolgált ez ideigleni színház az országos ellen, még azoknál is, kik azt világosan ki nem mondták. S bármint örültek is sokan ez ideigleni színház fölépülésének 1837-ben, most 1839-ben nem lehet ezen épületre fájdalom nélkül tekinteni, mert ez oka, nem egyedüli, de mégis fő, hogy színészetünkkel oly visszasan és természetlenül vagyunk, hogy magyar létünkre kinn a juhszélien tanyázunk, s ha magyar művészetet akarunk látni, télben sárözönben, nyáron porfellegek közt juthatunk be a nemzeti Thalia sanctuariumba. Ezen ideigleni színház, uraim, az országosat elbuktatta, magát pedig meg nem alapítá, még csak fel sem építette kellőleg, mert udvara maig kerítetlen és pusztá, falai meszeletlenek, s bár belül elég víg és derült, kivált ha Norma előadásakor németekkel megtelik, de kívül szomorú, és bánkódni látszik, hogy országos testvérének halált okozott.

Mielőtt Pesten házunk volt, sokan azt hitték, hogy csak ezt kell építeni, a többi magától megyen, s a sült galamb

önként röplend szánkba. Íme itt az épület, s mit nyertünk vele? Hol állunk még mindig? Megszűntek színház iránti aggodalmaink? Koránsem, sőt minden nap rettegnünk kell, hogy amily nyakra-főre megnyitók azt fordított szindarabbal, oly pompásan bezárjuk eredeti operával. S ez a Nemesis keze lesz rajtunk, makacs egyet-nem-értésünk bűne miatt.

Ne vélje azonban valaki, mintha állítanám, hogy mi ez ideigleni színházzal semmit sem nyertünk. Nyertünk igenis! Művészi tekintetben sokat; szép előhaladást az operában, és tapasztalást, mely keserű ugyan, de kincsekkel ér fel. Nincs pedig áldozat, melyet a tapasztalás birtokáért oda ne adhatnánk, ha az áron szerezhető volna, de a tapasztalás az élet díja, melyet a sors rendszerint hosszas izzadásokért utolsó pályabérül nyújt a kortól leroskadottnak. Mi a színészet dolgában még ifjak, vagy tán épen gyermekek, köszönjük meg a végzetnek, ha bukdosásinkból tapasztalást enged gyűjteni. Megtanultuk, hogy Pesten pusztá építéssel nem lehet színészetet még most alapítani; megtanultuk, mit már előbb is tudhatánk, de hinni nem akartuk, hogy ház mellett még a pénz sem elég biztosítéka a színészi állandóságnak, hogy ezekhez még művészi tudomány, rendszeres igazgatás, és mi ennek következménye, gazdálkodási takarékoság is kívántatik. A jelenleg igazgató részvényes társaságnak háza is van, pénze is volt, de nincs és kezdet óta nem volt rendszerezett igazgatása, s ez volt a nagy bökkenő: inde prima mali labes.

Nem nyúlt ezen igazgatás bizonyos renddel s meghatározott elvekkel a dologhoz. Mind a színház megnyitása, mind a gép mozgásba tétele igen sietve s elhamarkodva történt, később pedig nem fordított rá azon gond, melyet a tárgy szövevényes volta megkíván. Eleinte az igazgatás minden számolásait csupán szindarabok jövedelmeire és kiadásaira szorítá, s operákba pár évig nem szándékozott kapni. Maga a négy pesti vásár mintegy kezességül látszott szolgálni, hogy az igazgatás vagyoniilag fenn bírja magát tartani. Maradt volna meg ez első föltételénél, most más rendben állának dolgai. De csakhamar operákba vágtunk, és pedig nem amúgy piano, mint kezdetben kellett volna, hanem mindjárt fortissimo. Drága énekesnőt fogadtunk fel, kinek minden hangját garasok helyett pengő forintokkal fizetők, s midőn egyikünk-másikunk fejét csóválá, és kételkedék a megállhatás felett, avval

bíztatók egymást, hogy az énekesnő 16—17.000 forintját aláírás útján fogjuk beszerzeni. Iparkodtunk is, mennyire-annyira, aláírókat szerezni, s nagyuraink bíztattak is bennünket az énekesnő megmarasztására, az aláírásban azonban nem igen erőltették meg magokat. De mi, mindennek ellenére is, szerződésre léptünk az énekesnővel, s ismét bíztattuk egymást, hogy jól fognak menni dolgaink, mert a színházat ez énekesnő s az opera fogják megmenteni a bukástól. Első valék, ki az állítás valóságán kételkedni kezdettem, mert anynyit tudtam, hogy az operákat német szomszédaink nem jövedelmező, hanem csak fényűzési cikkelyül tekintik a színházaknál, s azok legfeljebb a zenekóros olasznál és franciánál fizethetik ki magokat, hol a bemeneti díj nagy, és egy új mű egymásután tizenöt-húszszor adathatik s mindig tele házakban. Kételkedésem azon gondolatra vitt, hogy egy kis számot vetnék, s íme a számvetésből kisült, hogy az opera nálunk is, valamint a németeknél, nemcsak egy fillér hasznot vagyoniilag nem tett, hanem ezerekre menő kárt. Erre én figyelmesekké tevém annak idejében azokat, kiket a dolog legközelebről illetett, de szavaim nem nyertek hitelt, ám-bár számokon alapultak, és heves cáfolatokat szültek, pusztá okoskodáson és az operai közönség nagy számán épültek. De ki nem tudja, ha ítélni elfogulás és melléktekintetek nélkül akar, hogy oly számolásból, melyben csak a jövedelemnek van némi ingatag alapja, a kiadás pedig nem vétetik figyelembe, megtudni lehetetlen, aktív vagy passzív állapotban van-e a pénztár? Legtisztább szándékból eredt figyelmeztetésem neheztelést szült, s a neheztelők opera-ellenségnek kiáltottak ki. Kit nem tudunk megcáfolni, kisebbiteni szoktuk, hogy szavai hitelét rontsuk. Nekem ugyan igen mindegy, opera-ellenségnek tartatom-e vagy opera-barátnak, mert emez úgy mint amaz sem szégyen, sem szerencsétlenség, s ha volna is, én még mindig vigasztalhatnám magam, hogy nagyobb zivatarokat láttam már, melyek mégis elsodorni nem tudtak, s hiszek istenben, hogy ezen kis opera-csetepaté sem fog elmorzsolni. Az idő mindent rendbehoz, s ez meg fogja mutatni, melyikünk tette áldozatát az istenek oltárára őszinte szívvel. Engem azonban sem illetén apró hírkoholmányok, sem semmi, maga a Damokles kardja sem fog soha is tartóztatni, hogy kimondjam, mit kimondani szükségesnek vagy leg-

alább hasznosnak vélek; azért itt ismétlem, hogy az opera a pesti magyar színháznál, miként most rendezve van, nem tesz hasznot, hanem ezerekre menő kárt, mit számokkal fognék bebizonyítani, ha a színház számadásai ma is kezemben volnának, mint igazgatásom alatt voltak.

Panaszkodunk, hogy a pesti magyar színháznak közönsége igen kicsiny, s nem képes fenntartani az intézetet. Ezen állítás nem egészen való; a közönség kicsiny ugyan, és úgy, miként most a színházi dolgok állanak, nem elégséges a költségek fedezésére, azonban vegyük ki az operára és balettre fordított költségeket, meg fogjuk látni, hogy a színdarabok a mostani nézőközönséggel fenn bírják magokat tartani. A pesti magyar színház 1837 aug. 22-től, midőn megnyitott, 1838 aug. 22-ig operai jövedelmeken kívül behozott körülbelül 90.000-et váltóban. Oly mennyiség, melyből a színészetet fenn lehetne tartani. De nemcsak arra vagyunk szükség, hogy fenntartsa magát, hanem arra is, hogy az koronként gyarapodjék, s művészi előmeneteleket tegyen, mert csak így érünk vele célt. Evégre legközvetlenebb eszköznek gondolnám színdarabokon kívül operát és balettet is szerkesztetni. Ítéletem szerint, semmi nem oly káros színészetünkre, mint ha a színészek nem marad elég ideje készülre, ha örök játszás által zaklattatik, ha sem tanulmányira, sem egy kis pihenésre nem jut ideje. Sok játszás által lejátszsa magáról a lélek a kedvet, kedv nélkül a játék csak gépi foglalatosság. Ama secessus és otium, melyet Róma egyik költője emleget, nemcsak költészi, hanem általában minden művészi munkálkodásokra illik és szükséges; azokat nem lehet, mint kézműveket, napszámra űzni. E célra vagy operákkal és balettekkel lesz a színész koronként felváltandó, vagy, ha vasárnaptól szombatig színdarabokat adatunk, igen nagy színészi személyzetet kell tartani, oly nagyot, hogy minden kitünőbb szereposztályra több tag legyen, — mint van például a bécsi udvari színháznál — kik egymást felváltogassák. Az első eset csak országos segedelemmel létesíthető, a második néhány évig még országos segedelemmel sem, mert a most Pesten lévő színészek számát hozzájuk hasonlókkal sehonnan sem pótolhatjuk. Vidéken alig van egy-kettő, ki itt becsülettel megállhatna. Azért operát és balettet kell a színészet segedelméül szerkesztetni. De színdarabokat, operát és balettet egyszersmind, miként ta-

pasztalásunk bizonyítja, a pesti magyar közönség még most nem elégséges fenntartani, azért más eszközzel kell gondoskodni, mint amik eddig használtattak.

Meg vala kísértve a színház haszonbérletbe adatása, de bérlő nem akadt; s most, úgy hiszem, még kevésbé fogna. Meg van kísértve a részvények útja, s láttuk, hol állunk vele. Ítéletem szerint jelenleg nincs egyéb hátra, mint országos pártolás.

Szándékom e kis röpiratban arról értekezni főképp, hogyan gondolnám én a pesti magyar színházat elrendezendőnek azon esetre, ha az országosan segítetik, s kifejteti, mennyire parányi erőm engedi, az e tárgyra tartozandókat.

II

Kell-e a magyar színházat országosan pártolni?

MIDŐN A MAGYAR SZÍNHÁZ országos pártoltatásáról szó vagyon, első kérdés, melyet mind tenni, mind bővebben megfontolni szükség, imez: Vajjon mi célokat vél a nemzet egy magyar színház alapításával elérhetni? és ha csakugyan nyomós okok vannak, melyek a színház országos pártolását szükségessé teszik, mi szempontok azok, mikből tekintve a dolgot, ezen intézetnek éppen Pest városában kell alapíttatnia? nem volna-e célirányosabb azt inkább Miskolcon vagy Debrecenben, vagy éppen Szegeden állandóvá tenni, hol több a magyar ajkú lakos?

Mondják a magyar színház pártolói, hogy miután szerte a haza legfőbb, legvirágzóbb városában német színházak vannak s Pestben magában egy pompás szinte német, igen illő, hogy egy nemzeti magyar is legyen; hogy szégyen, ha a magyar nép csak idegen nyelv segedelmével juthat azon szellemibb s nemesb élményhez, mit színelőadások nyújtanak; hogy sokan, kik németül nem értenek, száműzvék saját hazájokban a színházból azalatt, hogy a német ajkú lakosok dűskálkodnak ezen életgyönyörben; hogy pirulnunk kell idege-

nek előtt, kik Pesten megfordulván kérdik tőlünk: »hol van színházatok?» s mi nem tudunk azt mutatni stb.

Mind igen szép, hazafiúi buzgalomból fakadó és így dicséretes gondolatok! de kénytelen vagyok kimondani, engem mégis nem indítaná arra, hogy most még magyar színházat országos segedelemmel alapítsak; mert a felhozott okoknak mindenike csak illedelmi és dicsvágyi, vagy végtére mulatsági szempontból javalják az ügyet, de annak szükségét nem bizonyítják. Megengedem, hogy nemzetnek illedelmi, mulatsági tekintetből és csupán nemzeti dicsőségért is lehet és illik intézeteket országosan alapítani, de hogy nemzetnek, mint a magyar, mely *szükséges és hasznos* intézetekben szűkölködik, intézetei sorát mulatságiakkal kelljen megkezdenie, ezt oly tévedésnek tartom, mi egy nemzet méltóságával össze nem egyeztethető. Magányos személy is, józanul gondolkodva, rendelkezései sorát nem pusztán illedelmi vagy fényűzési tárgyakon, hanem a *kerülhetlenül szükségeseken* kezdi, s csak midőn ezekkel ellátá magát, fordítja figyelmét amazokra; mennyivel inkább kell a józan ész e szabályát egy nemzetnek követnie! Tekintsünk szét e hazában, s kérjük: hány igen szükséges intézettel dicsekedhetünk? S alig fogunk valamit felmutathatni. S ha most végtére nyolcszázados e részbeni bűnös gondatlanságunk után nemzeti életre ébredvén, az országos figyelmet intézetek alapítására szándékozunk fordítani, vajjon egy szegényeket gyámoló intézet, egy észbetegek háza, polytechnicum, magyar akadémia, budapesti álló hid, javító dologház stb. melyeket alig győznénk előszámlálni, nem mind előleges tárgyak-e, mint e színház, melyet csupán a nemzet dicsére és mulatságára akarunk alapítani?

Vegyük csak kissé figyelmünkre e tárgyat, mert igen méltó rá! Én úgy látom a dolgot, hogy ha a magyar színházzal egyéb célt nem lehet, vagy mi magyarok nem tudunk elérni, mint hogy a magyar saját színházában találjon szellemi időtöltést, és azt, hogy midőn idegen, angol vagy francia Pesten megjelenik, büszkén mutathassunk egy compás magyar színházra, akkor — istenért! — ne vessünk ki százezereket ilyen intézetre még most is, mert az nemcsak nemzeti gyalázat, hanem véték is leszen: véték, hogy nép, mely mind szántatra, mind ápolásra legméltóbb betegeit, kik az emberlét legfőbb kincsét, az észet, elveszíték, gyámolás nélkül hagyja; hogy

azon nép, melynek városaiban szegény-intézetek nemlétében rongyosan, félmeztelen koldulja az elnyomorodott naponkénti falatját, és ha azt meg nem kapja, talán éhen gebed, ily nemzet, mondom, pusztá időtöltésül s multságára százezekeket költsön.

De a dolog másként áll; s én legalább azt hiszem, hogy a színház oly intézetté tétethetik, mellyel a legszentebb hazafiúi célokat érheti el, oly intézetté, melynél alig van valami nekünk, magyaroknak szükségesebb és előlegesb. Lássuk ezt.

Véleményem szerint e javítási időszakban, hol reform eszméivel kelünk s azokkal fekszünk, hol az előhaladásnak minden még oly parányi kerekcséjét is mozgásba ügyeküzünk tenni, nekünk magyaroknak sem fontosabb és célszerűbb, sem alaposabb és életbehatóbb reformunk nincs, mint nyelvünk, nemzetiségünk terjesztése, egyetemivé tétele. Ez oly sokszor vitatott, megmagyarázott, bebizonyított dolog, mely a jobbaknál vérbe és életbe ment által, s ki napjainkban ezen kételkedik, az csak szívét vagy agyvelejének egészségét hozza gyanúba. Ezt elismerte a törvényhozó tekintet is, s utóbbi országgyűlésünk dicsőségesen munkáltak benne; a kormány semmi akadályokat nem tesz, sőt legújabb időkben szép példáit adá e részbeni egyetértésének: aminthogy nyelvünk egy évtized óta oly szembeötlő haladásokat teszen, hogy a hazafi kebelnek lobognia kell örömeiben e nemzeti felvirágozásnak. Tisztelet és hála azon nemes lelkeknek, kik férfiasan nyúltak a dologhoz, kik sem fáradságukat, sem vagyonukat nem kimélték e nagy, e gyökeres és századokra kiható fontoságú eszme valóításában! Az ő nevök legragyogóbb lapjain fog fényleni nemzetiségünk történetkönyvének; de minden ezen szívemelő törekedések mellett is, azt hiszem én, még sokat nem tettünk, mit tennünk kell, s mit tennünk hatalmunkban van.

A magyar nyelv közönségessé tételében, mi a legújabb törvények és országgyűlések akaratanál és szelleménél fogva kötelesség lön, legfontosabb, ítéletem szerint, Budapest magyarosítása. Ezt, úgy hiszem, elég csak kimondani, hogy kiki bizonyítgatás nélkül is átlássa. E két városban körülbelül 120.000 lélek él; oly néptömeg, milyen sehol sincs az országban együtt. Mindennek úgy szólva kellő közepe. Itt van legtöbb műveltség, itt legnagyobb értelmi súly; ezen két városra

függesztvék egész ország szemei. Ez át más vidékeknek tónt, irányt; innen szivárog ki, mint valamely fénytornyból, minden sugár, s amint a két város tót, német vagy magyar szellemű, úgy leszen minden kisugárzásainak a nemzetiségre jótékony vagy káros következése. Meddig ezen roppant néptömeg, így együtt az ország kellő közepén, nem magyar, addig nem messze jutottunk magyarodásunkkal, addig elhihetjük, hogy Pannoniánk vállain fityegnek ugyan magyar köntösdarabok, de szíve idegen. E két város magyarodása nagyobb következményű és életbehatóbb fogna lenni, mintha más vidékeken egy millió lelket tettünk volna magyarrá. Azért, ha célt valódilag és komolyan akarunk, Pestbudának magyarosítása legyen jelszavunk.

Mellőzve az erőszakos eszközöket, melyek sem hazánkban, sem külföldön nem példanélküliek, de általam csak rendkívüli esetekben javalhatandók, azt tartom, hogy iskola, templom és színház azon leghatalmasabb rúgók, melyek általában, különösen pedig a budapesti magyarodás erőművét legsikeresebben mozgathatják előre. Képzeljük csak, ha egy magyar Albach a budapesti egyházi szónokszékek valamelyikéről hazai nyelven hirdetné isten ígét, mennyi emberben ébredne vágy azt megérthetni, s mennyi ember fogna fáradságot venni rá, s mi nyomasztó súlyt érzene az, ki a hitnek ezen szónoki tehetséggel és művészi erővel kétképen is megszentelt szózatát nem élvezhetné. Képzeljük, ha budapesti iskoláinkban a nevelékek mindjárt a jövő évben magyar nyelven tanulnák a tudományt, és egy díszesen épült, országosan pártolt, következőleg jól rendezett magyar színház állana a város közepén! Mi haladást fogna tenni a nyelv és nemzetiség csak egy évtized alatt is, minmagunk el fognánk rajta bámulni!

Nem tagadhatni, hogy Budapest magyarodására nézve eddig is tétettek már lépések, s ez eszmétől sem a két város kormányai, sem a német ajkú polgárság nem idegen többé. Kivált ez utóbbiak dicséretére legyen említve, hogy ők régóta buzognak gyermekeik magyarosításában, régóta küldözik azokat magyar vidékekre nyelvtanulás végett, s néha oly sikerrel, hogy pár év múlva visszatért gyermekeik alig tudnak németül beszélni; és általában mondhatni, hogy a pesti német polgárban e részben ma már sokkal több jó szándék van, mint képzelnők. De az baj, hogy csaknem egészen magokra

vannak hagyva. Gyermekeik megtanulnak magyar vidékeken magyarul, de mi haszonnal? midőn haza térvén, itt az egészen német levegőben újra átváltoznak, kivált a leánygyermek, azzá, mik előbb voltak: németekké. Sem beszélhetnek, sem hallhatnak többé magyar nyelvet, mert templom, iskola, színház, honnan a magyarodásnak terjednie kellene, s leginkább terjedhetne, németek, vagy legalább mai napig nincsenek azon állapotban, hogy magok iránt közfigyelmet gerjesztettek volna a nagy tömegben, és divattá válhattak volna, pedig a városi lakosnak az kedves, az népszerű, ami divat. Iskola tehát, templom és színház, s olyan, melynek befolyása lehessen, melyet országos pártolás emel!

Ha már a hármát sorozni kellene, én hatására nézve a színházat mindjárt második helyre merném tenni, mert ennél sikeresebben csak iskola képes a magyar nyelvet terjesztetni.

Csodálni lehet egyébiránt annak, ki körülményeinkbe nincs beavatva, s ki oly boldog, hogy nemzetet cselekvés nélküli tespedésben, százados álomban nem látott, miként lehete ily fontos tárgyakat, mint az említett három, mai napig hatóságos pártolás nélkül hagyni, mert mindezekre nézve nemzeti gyűléseinken beszédnél egyéb még nem igen történt.

Ha azt akarnám e helyt magyarázgatni, mutogatni, hogy egy magyar színháznak igen nagy befolyása van nyelv és nemzetiség terjesztésére, szükségtelen munkát fognék tenni, azaz bizonyítgatni oly valamit, mit minden magyar átlát s hisz, s csak a nem-magyar vagy rosszakaratú tagad, de ez sem meggyőződés-, hanem pusztá makacsság- vagy rossz célokból. Nekem pedig a magyar színházról értekezőnek, nem az céлом, hogy német ajkú társainkat, kik az ügynek talán született ellenségei, részemre vonjam, hanem az, hogy magyarjainkat, az ügy iránt netalán ingadozókat vagy hidegeket, buzdítsam és a jóban erősítssem.

Imént mondottaimból ki fog világlani, hogy én a magyar színház ügyét sokkal magasabb szempontból nézem: hogy vele nem pusztá mulatságot és időtöltést akarok, hanem nyelvet és nemzetiséget, nemzeti érzelmeket, szimpátiákat stb., szóval egy intézetet, mely egészen magyar szellemtől legyen lelkesítve, mely kebeléből magyar levegőt leheljen e két városra.

Operák és szindarabok

A TÚLZÁS EMBEREI, kiket rendszerint csak szenvedély vezet, s a dolgok becsét hidegebben fontolni nem tudják, s kik a színházi ügyben is saját érdekeiket a honiaktól elválasztani gyengék, egy kérdést hoztak napirendre, melynek megfontolása lényegesebb és nagyobb következményű, hogysem a magyar színházról gondolkodónak hallgatással mellőznie lehessen. A kérdés ez: Miként lehet és kell az operát a magyar színháznál tekinteni?

Mióta a pesti színház megnyitott, s benne Carl és Wurda, Schodelné s Dobrowszky hangjait megzendülni hallók, azóta a magyar operáról igen sok a beszéd; annak számos kedvelői, látogatói támadtak, s azon idő óta leginkább, hogy Schodelné magát pesti magyar színház tagjává szerződéssel kötelezte, minden figyelem az operára van függesztve, s a szindarabok ügye másodrendű, hogy ne mondjam melléktárggyá vált. Vajjon helyén van-e ez?

Schodelné tehetségei tagadhatlanok; ő — habár nem oly csoda, mint a kritikának némely gyarló fiai velünk elhitetni akarnák — kétségkívül jeles énekesnő s érdekes jelenet a magyar színpadon. Neki a magyar színházi opera sokat köszönhet. nélküle az oly rövid idő alatt alig bírt volna annyira kifejlődni, alig magának oly sok kedvelőket szerezni. Annak ő lelke, ő elevenítő forrása. De amint egy részről neki érdemei vannak, úgy másrésztől azokért bőven, talán pazarlólag is jutalmaztatik, s nem igen van oka hálátlanságra panaszkodni. Neki magának nagyobb hónapdíja van, mint Lendvayné, Laborfalvi Róza, Megyeri, Szentpéteri, Fánecs, Lendvay, Egressy Gábornak együtt, kik jelenleg a magyar színészetnek legméltóbb képviselői. Ezenfölül a magyar színháznál Schodelné szeszélyeinek minden meghódolt; ott ő nem ismer urat, ott senkinek, még előjáróinak sincs sem oly sok, sem oly erős akarata, mint neki. Ő fölül áll minden renden és minden színházi törvényen, ami, ha hódolóinak nem is, neki minden-

esetre diadal. — Mint XIV. Lajos francia király mondá egykor: »a státus én vagyok!« úgy ő méltán mondhatja: »a magyar játékszín én vagyok!« — Ő akkor lép fel, mikor neki tetszik, azon szerepben, melyben akar, akkor hagyja el Pestet és anyyi időre, amikor és mennyire kedve van, szóval ő saját akaratánál egyéb korlátot nem ismer. Ez ügyességre mutat, s a derék énekesnő eszének nem válik szégyenére, a hódolók pedig érdemlik, hogy rajtok gázoljon, mert ki nem kénytelen, mégis el hagyja magát tapodni, az méltó rá. A színügy barátjának ugyan szomorú látvány, de annak, ki hazai dolgokon nem sokat aggódik, mulatságos távolról nézni, mint leve itt egy intézet egy asszonyka szeszélye játékává, s mint vesz az napról napra célellenibb irányt. De ezeket csak melleleg.

Ha Schodelné Német-, Francia- vagy Olaszországban tette volna azt az opera megalapításában, mit nálunk teve, mindenki öröm-ömlés közt említhette volna nevét. De a mi helyzetünk egészen más, s csak ezen példa is mutatja, hogy a külföld nem mindig szolgálhat előképül. Nekünk színházunkkal nevezeteseb céljainknak kell lenni, mint maga a művészet is. Ítéletem szerint elsőbb a haza és nemzet, mint a művészet, s amazokat emiatt elhanyagolnunk nemcsak bűn, de józan ésszel sem egyeztethető. — A mélyebben látó és jövődöre kinéző hazafinak nem lehet a magyar színpadi opera gyarapodásán és az említett énekesnő törekedésein tiszta öröme, mert éppen ezek azok, mik bennünket színházunkkal oly visszas állásba hoztanak, hogy most már magunk sem lát-szunk érteni, mit akarunk; éppen ez énekesnő és opera azok, mik a mostani igazgatás pártolását oly mértéken túl megnyerék, s a közönség kedvezéseit, tapsait, egészen magokhoz ragadták, hogy jelenleg a színészet a szó legsajátabb értelmében háttérbe van tolva.

Az igazgatóságnak, vagy talán magának a részvényes társaságnak e részbeni nézeteit mi illeti, ők magok tudhatják legjobban, mit akarnak. Nekik, magányosak egyesülete lévén, talán szabad saját erszényökre oly mulattató intézetet alkotni, milyet tetszik; szabad teljességgel tekintetbe nem venni, szolgál-e az általok pártolt intézet hazai célok előmozdítására vagy sem; de valamint nekik ezt szabad, úgy nekem viszont és minden hazafinak szabad volna itt és mindenütt nyíltan, tá-

vol minden sérteni akarástól, kimondani, hogy ily gazdálkodás a pesti magyar színházzal nemzetiség tekintetében furcsa egy gazdálkodás. Azonban mire vezetne ez? Megváltoztatná a dolgok mostani állását? Teljességgel nem. Ismerek urakat, kik sokkal makacsabbak, s így talán bölcsebbek, hogysem írótól, kivált ha az még tudós társaság tagja is, javaslatot, a magokéval ellenkezőt, figyelembe vegyenek. De nekem is nem céлом e csekély iratkában a mostani igazgatás tetteit feszegetnem; az ő urodalma, mint tudjuk, a pesti magyar színházban csak ideigleni, pár évig tartó, nekem pedig a színház jövődjé függ szemeim előtt. Az céломra igen kicsiny tekintetű dolog, hogy 1839-ben oly kormány alatt van a pesti magyar színház, mely operát pártol színművek kárával; ez múlandó! de hogy ezen bal iránya és fonák nézete a dolognak át kezd szivárogni a nagy közönségbe, ez a színház jövődjére súlyos s eldöntő következményű, s ez az, mi engem szólásra kényszerít.

Tessenek bár szavaim, vagy ne, kénytelen vagyok itt minden tétova nélkül kimondani, hogy ha nekünk a magyar színházban csakugyan opera a fődolog, nem pedig színmű, akkor ezen színház nem érdemli, hogy felsegélésére még most a nemzet csak egy fillért is adjon. Mert vajjon mi országos célt érünk mi el ezen, bár a magok nemében jeles, Normákkal. Beatricékkal, Bájitalokkal stb? Nyelvet terjesztünk-e vagy nemzetiséget? Én azt hiszem, egyiket sem. Nemzetiséget nem, mert ezen operák mind idegen termék, idegen tárgy és világ, idegen szín és karakter, idegen hang és érzés, olasz vagy francia vagy német, de semmi esetre nem magyar; oly szín, karakter és érzés, melyek vagy meg nem honosodnak közöttünk, vagy ha igen, amennyit általok művészileg nyerünk, ugyanannyit veszítünk nemzetileg, mert muzsikai érzéseinket, ízletünket németté, olaszvá, franciává változtatják, és lassanként egyszerű, de magyar sajtósággal teljes, szívünkhöz szóló, nemzeti szimpátiákat ébresztő s így nekünk felette becses énekeink iránti szeretetünket is elfonákítják lelkeinkben. Senki nálam nagyobb tisztelője nem lehet a művészetnek, tünjék az fel bárhol, szobrászi vagy képírói, zene- vagy költői nemben; senki nálam jobban nem gyönyörködhetik egy jeles és jól adott operában; de hol a művészet nemzetiséggel jó ütkö-

zésbe, ott mindig e másodiknak fogom adni az elsőséget, s nekem, megvallom, nemzetiség árán művészet nem kell. Mi legyünk előbb nemzet, aztán gondolkodjunk művészetről s művészi ízlésünk nemesítéséről. Nemzetiségünket ügyekezzünk idegen befolyás nélkül saját magából kifejteni, úgy lesz az majd valódi, hasonló a franciához, angolhoz és spanyolhoz, hol az idegen is elváltoztatja karakterét, és a nemzetihez simul, és különböző a némettől, mely világ majma. Nekünk mindent alá kell rendelnünk ezen fő eszmének: *nemzetiség*, s mindent s így művészetet is ennek gyarapítására használunk. Legyen bár a művészet magában és magáért is becses, ha az még most nemzetiségünket gátolná, nem segíni, hanem inkább káros befolyását akadályoznunk kellene.

Ismerem s végiggondolám az ellenvetéseket, melyekkel állításaim ostromoltatni fognak, s nem rettegem őket. Ki fogja elhinni, szólnak majd, hogy az opera ne volna nyelv terjesztésének eszköze; mennyi idegen ajkú embert csal az be a magyar színházba, kik lassanként oda szoknak? S vajjon az operatextus nem magyar nyelvű-e, csak úgy, miként a színművek? Es a zeneművészetben nem lehet-e nemzetiség? Nem fejezhet-e az ki magyar érzelmeket, nem buzdíthat-e bennünket nemzetiségre?

Epen az, hogy az opera sok idegen ajkúakat csal a magyar színházba, bizonyítja, mit én állítok, hogy tudniillik az opera nem eszköze azon céloknak, miket színházzal elérni törekedünk. A sok idegen ajkú hallgató mind annyi tanú, hogy az opera egyetemi nyelv, melyet magyar és német, tót és oláh egyképen értenek. Már hogy egyetemi nyelv magyar nyelvet terjeszteni nem fog, ezt csak el fogja nekem mindenki hinni. Ha az az opera idegen ajkúakat is csal be a magyar színházba, abban én kevés örvendetést látok; az legfelebb a pénztárnak hasznos, — jóllehet még ez is kérdés — mi egy országos segedelemmel alapított háznál csak másodtekintetű dolog leend. Azon idegen ajkú, ki csak operába jár, nem igen fog valaha magyar színdarabokat megnézni. Ama beszoktatás, beédesgetés, becsalás, mit az operának tulajdonítunk, nem jelent többet, csak azt, hogy meddig jó operánk lesznek, addig az idegen ajkúak be hagyják magokat csalatni, és hozzá engedik magokat a színi épülethez szoktatni, de nem a színművekhez

is. Hogy valaki ezekhez szokják, ezek előadására járjon, arra nem ok az operába-járás. Íme két éve múlt, hogy megnyitottuk a pesti magyar színházat, hogy operáink németeket csalogatnak bele, s mit tapasztaltunk? Azt-e, hogy a németek szindarabjainkhoz kezdenek szokni? Szaporodott-e vajjon a szindarabok nézőközönsége? Épen nem! Csak azt látjuk, hogy a németek a magyar színházi operához meglehetősen hozzá kezdenek szokni, mert opera-közönségünknek egy harmada alkalmasint németekből áll, kik a magyar operából a magyarodásnak még csak első elemeit sem nyerik, azt nevezetesen, hogy füleik magyar kiejtéshez szoknának.

Operáinknak magyar textusa van, igaz, de mi haszon ebből is? Szokásban van a színházaknál, midőn új opera adatik, a darab meséjét röviden a játékszini cédulákon közleni; s mire mutat ez? Vajjon nem arra-e, hogy az operákat előadás alatt megérteni igen nehéz, mert minden hatodik-hetedik énekes csak az, ki nekünk nem csupán hangot, hanem szavakat is énekel. Mi felette kevés az, mit ének alatt a textusból érthetni! Maga Schodeiné, legügyesebb énekesnőnk, annyira érthetetlenül éneklí a magyar szavakat, hogy senki sem merne megesküdni, néha egész operán keresztül, vajjon nem spanyol textust énekel-e. S ily körülményben én valósággal nem is tudom, minek vesződik derék énekesnőnk magyar textus tanulásával, holott német vagy olasszal is épen úgy célt érhet, mint most, haszon is csak annyi van benne nyelvünkre nézve, mint jelenleg, azaz: semmi.

Hírlapjaink egyikében valaki javaslá: alapítsunk olasz operát a magyar színházban. Ezen javaslatot sokan mint túlságosat nevétték akkor; pedig nincs benne nevetnivaló; mert olasz operával mi csak azon célokat érjük el, melyeket a mostani magyarral. Ha pusztán mulatságot óhajtunk, fogunk nyerni nagyobbat, mint most, mert jobb énekeseket léptethetünk föl. Ha nagy közönségnek örülünk, meglesz minden bizonnyal, mert a német is mind színházunkba fog járni, jobb énekeseket hallhatván nálunk, mint saját színpadán. Szóval, tökéletesebb énekeket fogunk hallani, multságunk több lesz, közönségünk nagyobb; és, ha talán rettegünk, hogy a magyar színházban egy kis nemzetiség s magyar nyelv ragad ránk, e részben sem kell aggódnunk; az olasz opera oly kevéssé fog

bennünket magyarokká tenni, mint a mostani, és — ami nem megvetendő észrevétel — nem kell többé vesződnünk fiatal magyar énekesek tanításával, — mely célra most konzervatóriumot is készülünk alapítani! — Olaszországból kész énekeseket kaphatunk, kettőt is azon áron, mit most egynek fizetünk, kik bizonyosan kevesebb követelésűek lesznek, mint e mostani *egy*. A valódi hazafi azután majd örvendeni fog ezen olasz-magyar intézetnek úgy, mint kinek háza ég, s titkon talán könny csordul ki szemeiből, midőn meggondolja, mivé lett azon ház, melyre ő adakozott, s melytől nyelv és nemzetiség tekintetében oly sokat várt.

Nem állítom, hogy zeneművészet általában s különösen az operai ne fejezhessen ki nemzeti érzelmeket, sőt ellenkezőleg, azt hiszem, hogy operák által fog idővel nemzeti zenénk kifejlődni, s nemzeti zenével érzések, szimpátiák nemzetiek. Ha nyelv ügyét nem is, vagy csak kis mértékben, de nemzeti érzelmeket bizonyosan terjeszthetnek, életben tarthatnak az operák, de ezen operának aztán magyar szelleműeknek kell lenni s magyar eredetinek, nem pedig olyaknak, mint a mostaniak, melyekben nemzetiségünknek még csak szikrája sincs. De mikor fog ezen időszak bekövetkezni? mikor zeneművészeink támadozni, kik még talán nem is születtek, kik a felsőbb magyar zenét teremtenek? Miként az opera ma áll, s talán még ötven évig fog, nyelv és nemzetiség tekintetéből csak annyiban érdemel pártoltatást a magyar színházban, — mint felebb a 13—15. lapon* érintém — mennyiben a színművek jobb előadását eszközölheti.

Meg kell itt gyónnom, hogy valahányszor én egy olasz Bájitalt vagy Normát hallgatókkal tömött házban előadatni látok, s utána más napon egy eredeti színművet üres falak közt, mindannyiszor elszorodok lelkem, s néha elkeseredésemben azt kérdem magamtól: Minek e népnek színház? Ez még itt is hazájától fut; nem azt pártolja, mi lételének alapjait vetné meg, mi halottaiból támasztaná fel lassanként, hanem épen azt, amivel semmi hazafiúi célok egybe nem kötvék; itt is külföldiskedik, s mivel az opera a németnél, a franciánál inkább divat, mint a szindarabok, ő is meg akarja

* Ezek a számok Bajza röpiratának lapszámozására vonatkoznak. — L. S.

mutatni, hogy divatszerű, nem gondolván meg helyzetünk különbségét a német s franciáétól, kiknek nyelve kiirthatatlanul van meggyökerezve, nem azt, hogy nekünk nemcsak vagyoni, hanem szellemi áldozatokat is kell tennünk, ha nem akarunk a nemzetek sorából kitörölni, s hogy ha operákban jobban gyönyörködni is, nem ezeket, hanem a színészetet kellene pártolnunk. És ha csak operáért járjuk a házat, minden józan azt fogja kiáltani: Egy fillért se színházra, mert az nem mozdít elő nemzeti célokat, hanem csak vétkes külföldis- kedés fészkevé vált; örültek házat inkább, mint operaházat! arra bennünket erkölcsi kötelességek is kényszerítnek, erre csak mulatkozási vágy vonz; annak haszna leszen, ennek inkább káros következéseit várhatni.

Ha színházunk mostani állapotját fontolatra vesszük, lehetetlen nem látnunk, hogy az opera már eddig is tett kárt, és lassanként, ha a dolgokat így folytatjuk, még többet teend. Emlékezzünk csak vissza budapesti színészetünk azon időszakára, midőn rendes operáink még nem voltak, midőn azok még színházunknál nem foglalták el az uralkodó széket. Színészeink iparkodóbbak voltak, mint ma, és színdarabjaink közönsége mind buzgóbb, mind részvételibb, s talán nagyszámú is. Mióta az opera lett minden, minden megváltozott. Az igazgatás pártolásának lehetetlen, hogy a közönségre befolyása ne legyen. Ha ő akarja, a most pártolt operákat szinte úgy megunathatja a közönséggel, mint megunattak a színdarabok. Ne legyen csak az operákra annyi ügyelet, ne oly tömérdek költség, mint most, legyenek az előadások hanyagok, meg fogjuk látni, hányan látogatandják az operai előadásokat. Most az általános pártolás alatt az opera szépen virágozik; az énekesek szembeötlő haladást tesznek a művészetben; előadásaik szorgalomra, készülségre mutatnak; az opera-repertórium érdekes és változatos; sem előadásoknál, sem újdonságok szerzésében költség nem kíméltetik, s ami első előadásokban nem tön kitűnő szerencsét, mint Vesta szüze, Csel, Mari stb., attól a közönség igen óvatosan kíméltetik. A színdarabok ellenben alig tengenek a közrészvétlenségben. A közönség el van szoktatva tőlök, mert operát és csak operát vár, és ha a magyar színházban nincs opera, készebb a németbe menni, csak hogy operája legyen. S e túlságos operázás még a német színház-

nak is előmozdító eszközévé kezd válni. A színdarabok repertóriumára semmi gond, megúnt és rég elfeledett Csörgő sapkák, Mexikói vőlegények stb. szedetnek elő, egyszerre két-három jobb színész vendégszerepekre bocsáttatik, és nagy szerepek gyakorlatlan fiatal színészek kezeibe adatnak; az előadásokat készületlenség, szerep-nem-tudás, figyelmetlenség, álmoság és unalom bélyegzik. Színészeink úgy nézik magokat, mint kik csak kegyelemből vannak túrve; s ezért kialakult bennök a játékkedv, az ügyekezet, mindamellett, hogy fizetésök oly nagy, amilyen még sohasem volt. E köz marasmusban minden ember idegenedni kezd a háztól, s a színdarabok előadása alatt látni a páholyokban ásításokat, a karzaton pedig csak amolyan erőtetett tapsokat hallani. Ime, ezt köszönhetjük az operának! Színházunk, minek nemzetiség és nyelv templomául kellett volna lennie, pusztá mulatozás helyévé vált. Magával az operával is annyira megfeszítettük a húrokat, hogy most már alább bocsátani bajos, s magok az opera pártolói is nemsokára legnagyobb zavarban lesznek, mert vagy imádott énekesnőjük szeszélyeit lesznek kénytelenek mindenáron túrni, vagy egy hozzá hasonlót jó drágán szerezni, mivel Déryné a pesti közönségnek többé nem kedvence, Felbér pedig csak most fejlődik. Nem okosabb volt volna-e a dolgot lassan kezdeni s úgy fokonyként magasabbra emelkedni, mint egyszerre oly nagyot előre szökni, honnan többé nincs visszalépés?

»Am legyen tehát!« fogja ezekre mondani az operák túlzó barátja, »tegyünk próbát ezután a színdarabokkal, de meglátjuk, hogy üres leend a ház«. Ha a színészetet, mely hitelét kezdi veszíteni, oly rendbe hozzuk, mint kell és tőlünk telhetik, kétlem, hogy e jóslat valósuljon, ha pedig csakugyan így áll a dolog, ha csakugyan nem kellene a pesti közönségnek többé a színdarabok, akkor félre minden gondolatlalt egy nemzeti színház alapításáról, akkor az nekünk többé nem eszköz céljainkra, s nincs ok, miért vesztegettéssék reá országos erő, országos gond. Hagyjuk ekkor az egész színügyet magányos vállalkozók szerencséjére és nyerekedési ösztönére, a nemzet pedig fordítsa figyelmét hasznosabb és szükségesebb vállalatokra.

A pesti magyar színház országos pártoltatásáról

ELŐADÁM OKAIMAT, melyekből a magyar színészet országosan pártolandónak vélem, elmondám, miért gondolom minden egyéb intézetek előtt s miért Pesten; hátra van, hogy arról szóljak, vajjon szüksége van-e a pesti magyar színháznak országos segedelemre, nem volna-e megalapításában más mód. Hiszen a magyar tudós társaság is, mondják sokan, magányosok adományiból állott fel és virágzik; nem jobb út volna-e a színházra nézve is ez? Külföldön nem példa nélküli, hogy színházak részvényekkel alapítottak és tartatnak fenn, Angliának pedig tömérdek intézetei vannak, melyekre országosan egy fillér sem szavaztatott.

Ezen észrevételekre, melyeket nem-akarás talált ki, s ha a színház országosan elővételik, ismét nem-akarás fog előgördíteni, bátorkodom nézetimet röviden előadni.

Midőn 1837-ben a pesti magyar színház építése vége felé közelgene, hirdettetett, hogy ha valaki, magányos, eléggé vagyonos személy, vagy egyesület találkozik, ki a színházat kiveendi, Pest megye hajlandó könnyű feltételek mellett azt neki átadni. Azt hiszem, hogy a színházról fizetendő hasznobéri pénzmennyiség nem igen terhes fogott vala lenni, sőt talán a megye azon kötelezés mellett, hogy a hasznobérlő tartozék egy jó színészi személyzetet tartani, megelégedett volna csupán a tulajdoni jog elismerése végett egypár arannyal is, mert lelkes rendeit, kik e ház építését határozzák, tisztán hazafiúi célok, nem pedig nyerekedési vágy vezérlették. De mindemellett is hasznobérlő nem találkozott, mert a vállalat nyereséget nem ígért. Más módhoz kelle tehát nyúlni, s ezen más mód egy részvényes társaság volt, mely jelenleg a színházat bírja. E társaság csak nevezi magát részvényesnek, valódílag nem az; tagjainak részvényeik után semmi pénzosztalék nem jár; semmi jótéteményben, a hazafiúi öntudaton kívül, nem részesülnek. Kiki befizeti részvényét 40 pengő forintjával, és még csak kamatot sem húz, csupán a részvény tőkéje fizetetik vissza három év múlva. Ez tehát tisztán hazafiúi áldo-

zat, mely magában igen szép, de bizonyítványa annak, mi mesterseges utakon lehetett néhány hazafit a színház pártolására bírni.

Ez így levén, kérdem én most már, miután 1837-ben, midőn bennünket szép remények kecsegtettek, midőn azt hittük, hogy magok a pesti vásárok fényesen fognak jövedelmezni, nem akadtak vállalkozók, kik e házat kivenni merték volna, miután csak oly mesterségesen alkotott testület segítségével lehetett azt megnyitni, most 1839-ben, midőn hétről hétre aggodalomban vagyunk, hogy jövedelem szűke miatt a ház bezáratik, most reméljük-e, hogy magányos vállalkozók akadnak a színház fenntartására, kik pénzüket minden haszon reménye nélkül kivetik? Ez valósággal igen túlságos képzelet volna!

Ami példák vonatnak egyéb intézetekről a színházra, azok azért nem alkalmasak, mert Angliában és máshol is a magányosak által állított intézetek nagyobb része olyan, mely hasznot ígér; azok ellenben, melyeknél a részvénynek pusztán erkölcsi osztaléka lehetne, hol áldozni kell, fejedelem vagy ország által pártolhatnak. Színházak a nem, vagy legalább ritkán jövedelmező intézetek közé tartoznak, s a valósággal jó állapotban levők többnyire kormány vagy város vagy ország kezeiben vannak.

Mi a tudós társaságot illeti, igaz, hogy szép példája a hazafiúi lelkesületnek, midőn egyesek egyszerre 50—60.000 pengő forintenként tesznek áldozatokat, minden anyagi nyereség reménye nélkül, de ezen példák amily dicsőségesek, oly ritkák is egyszerismind. Csak kevesen vannak, kik ily tettekre képesek, s ezen kevesek vagyonára áhítozzunk-e örökké, midőn közintézetek gyámolításáról vagyon szó? Nem volna-e tőlök esztelenség magokat kimeríteni, s nem a legbotránkoztatóbb igazságtalanság-e tőlünk, kívánni, hogy ők és mindig csak ők áldozzanak? a többség pedig távolról nézze, semmit nem téve, mint hogy magasztalgassa őket, némely kaján pedig titkon még nevesse is, mint fanatikusokat a honszeretben; mert — pirulva kell kimondanom — vannak ily titkon nevetők is. A tudós társaság magányosak adakozásaiból alapított, de vajjon a nagylelkű alapítók célt értek-e már vele? Az-e már ezen intézet, minek lennie kellene, s minek alapítói akarták? Azt hiszem, hogy attól még meglehetősen

lával van. Mennyit kellene tennie, mennyit tudna és bírna tenni, mit most jövedelem-szűke miatt nem tehet! Egy dolgot említek csak Én, ha tőlem függne, a tudós társaság fizetett rendes tagjainak nem engedném meg, hogy más hivatalokkal foglalkodjanak, mint ami literatura körébe tartozik, s ekkor másként fognának munkálódni mind a társaságban, mind azon kívül a literatura javára. De most ezt kívánni nem lehet, mert egy része a tagoknak épen nincs fizetve, egy része 300 és 500 pengő forinttal. Oly summa, melyből Pesten, hol csak szállásért elfizeti nagy részét, alig élhet valaki tisztességesen. Azért kénytelen csaknem mindenik más foglalkozásokat, hivatalokat vállalni, mi írói pályájának ritkán kedvező. Igaz, hogy a magyar tudós társaság, gazdasági igen okos rendszerénél fogva, miszerint az évi jövedelmek egy része a tőkéhez tétetik, száz év múlva igen gazdag és virágzó intézetté leend, de ha az ország azt óhajtja, hogy ne csak tengjen, hanem virágozzék, éspedig most mindjárt, midőn talán legnagyobb szükség van rá, gyümölcsözzön, szükség ezt is országosan segíennie, s íme csak ott vagyunk végtére is, hol e szakaszt kezdettem: az országos segedelemnél.

Ha tehát akarjuk, hogy a magyar színház is Pesten ne csak tespedjen, hanem biztos lábon álljon, és valahára virágozzék, haladás eszköze legyen nyelv-, nemzetiség- s művészetben, országos gonddal kell azt gyámolnunk.

MAGYAR JÁTÉKSZÍNI KRÓNIKA

1841

Shakespeare: Lear király

AZ ELŐADÁS a rosszul sikerültek sorába tartozik. Mindazok közt, akik a magyar színpadon Lear szerepében föléptek, Bartha látszik e szerepre leginkább meghívottnak személyes tulajdonságainál fogva. Neki erős hangja van ahhoz, hogy a szerep dühöngő helyeit a színpadról lemennydörögje, ő leginkább fogná megadhatni az aggság bélyegeit is e szerepnek, szóval ő mint színpadunk legtragikusabb alakja leginkább volna Learré képezhető; de benne studium nincsen, és szorgalom vagy ítéleti hiány miatt nem tud a szerep mélyébe hatni; annak nagy részét vagy épen nem, vagy hamisan fogja fel és félreérti, mit leginkább tanúsít az, amint szaval és beszél, oly szavakra téve erőt és oly helyeken állapodva meg, melyeken nem lehet. Egyes helyeit a szerepnek meglepőleg jól adja, de az egészet alig fogja valaha úgy, mint Shakespeare tisztelői kívánhatnák; azokat értjük t. i., kik követeléseikben nem túlságosak, kik hajlandók színészeink gyarlóságait hazafiság palástjával fedni be. Dühöngései túlzottak és művészietlenek, elrekedésig menő kiabálásai minden érthetőségen felül feszítvék. Mit nem csinálhatna Bartha e szerepből Egressy Gábor szorgalmával, műszeretével, studiumaival és kiszámoló tehetségével! Szentpéteri (Kent) játékát kivéve, a többiről nem sok dicséretet mondhatni. Fánecs (Edgar) is máskor több gondot bizonyíta. Shakespeare műveit nagyon ritkán kellene adni, de nagyon jól, azaz: ma-

gyar színészekről kitelhetőleg, és adatásukat színpadi ünneppé tenni, melyen a színészek tehetségeik examenét tartják, a műbarát pedig a költészet legfényesebb diadalmainak élvezésére örömmel jelenhetnék meg. A fordítótól igen szerencsétlen gondolat volt ama beletoldott »Katicám, szeretsz-e még igazán« és egy-két elferdített magyar közmondás, mint »kis cseberből nagy cseberbe« »cseberből vederbe« helyett: amaz veres folt fekete posztón, emez pedig nevetséges pedantság. A közmondás megszűnik közmondás lenni s elveszti karakterét, jelentőségét, ha rajta változtatnak.

Albini: Veszedelmes nagynéne

E MŰ VÁLTOZATOS és érdekes jellemeinél fogva folyvást hatással bír nézőire, azért megérdemli, hogy előadására gond fordíttassék, és a szerepek jó kezekbe adassanak. A mai előadás nem ugyan a legsikerültebbek, mint már e vígjáték többször adatott, de mégis a jobbak közé számíttathatik. Szilágyi, e vígjáték első előadásain már, szerepéből (Bolzmann) oly élethű, oly minden árnyazataiban jellemző alakot tudta alkotni, mely letörölhetlenül ragad emlékezetbe, s ki e szerepet egyszer látta, annak csak említeni kell a Bolzmann nevet, azonnal képzelete előtt áll, él s mozog ama feszes, mereven hideg, rendkívül egykedvű, nevetséges titoknoki lény, S nagy érdeme Szilágyinak, hogy mióta e szerepet játssza, mindig egyképen jól játssza, ami színpadunkon ritka tünevény, hol nem egyszer az előbb jól adott szerepeket később elhanyagolva látjuk néha még elsőbrendű színészeinktől is. Ily mindig szorgalmas, mindig jól átgondolt s magához hű játéknak csodálatosan vonzó ereje van a nézőre. Szilágyi, most már aggodtabb korában, másodrendű színésznek tartatik de vannak szerepei, melyek színpadunk legsikerültebbjei közé sorozhatók, melyekben őt nehéz kipótlani. Lendvayné (Müller Adél) nem látszott ugyan annyi gondot fordítani szerepe minden részeire, mint máskor, de mindemellett is jól játszott, és érthetően beszélt. Tőle rendszerint többet kívánunk, mint sok mástól, tudván, mennyi telik tehetségeitől, ha

azoknak hasznát venni akarja; s ha iránta némelykor talán szigorúbbak a színi tudósítások, azt egyedül magának tulajdonítsa, mert sokszor bizonyítván be erejét, ezáltal igen méltán szabadítá fel nagyobb várakozásra és követelésre nézőit. Dícséretet érdemlenek még László (Horst Károly) és Szigligeti (Süssshain). Az elsőbbit bátor vagyok figyelmessé tenni a modorra és monotoníára a mozgásokban. A modor megöelő betűje a művészetnek. Nála minden víg szerepekben bizonyos kézhányás-vetés, bizonyos lábtoppantások ismét és ismét visszakerülnek. Kézmozgásait általában kevesbíteni, és a megkevesbítetteket mérsékleni kellene. A karnak egész kinyújtásával tett akcióra, tíz eset közöl, melyben László használja, alig van kétszer szükség. Nem követelek csalhatlanságot észrevételemnek, de óhajtom, hogy figyelmére méltassa azt e különben igen haszonvehető színészünk. Szerdahelyinek az »ezer luggedóros« pénzváltó szerepéhez nem látszik kedve lenni, különben alig merem föltenni sokoldalúságáról, hogy jól visszaadni ne bírná; ő azt már egypárszor játszotta, anélkül, hogy, mint Megyeri, kitűnővé tudta volna tenni. Ellenben »Fritz főpincér« szerepét mindeddig csak ő bírta egészen felfogni és visszaadni, A főpincér úr követelt műveltsége és műértői okoskodásai senkinél, ámbár a szerepet elsőrendű színészeink is adták már, sem voltak oly komikai mázúak, mint mikor ő játszá. Ma Csepreghi mérkőzék meg e szereppel, de nem látszott azt felfogni; igen is komolyan és nyugalmasan vevé, amit mondania kelle. Hubenayt (Fechtner) figyelmeztetem a hangosabb beszédre. A színi tudósítás, mit ma olvasott, csak színpadi hallgatói előtt volt érthető. pedig úgy hiszem, nekünk színházi hallgatóknak is van egy kis jogunk érthetőséget kívánni, mert a színész urak nem egymásnak és egymásért játszanak. Petrik (Horst inasa) haszonvehető tagjává lehet a színháznak, de túlságain szelidítenie kell. Ő nevetést óhajt gerjeszteni minden áron, s ez kapja el helytelenségekre. Ma a szobalány előtti térdeplés Müller Adél jelenlétében és szemeláttára nem volt szerencsés találmány. Bárány Emmerling szerepében, melyet Szentpéteri oly sok virtuozitással ad, ma Megyeri lépett fel. Megyeriről az véleményem, hogy ő sok szerepekben társaitól még most elérhetetlenül áll. Ilyenek nevezetesen a burleszk szerepek, s azok általában, miket az esztétikusok az aljasabb komikumhoz

szoktak számítani. Ezekben neki saját szerű, eredeti, senkihez nem hasonlító alakjai vannak. Mozgás, öltözet, hang annyira jellemző, annyira való! Ilyenekben őt senki még eddig szerencsével nem utánozta; kizárólag bírja azokat. Mihelyt azonban a szerep fentebb körben van tartva, mihelyt az ábrázoló ecsetnek vékonyabban kell fogni, s a szerepen érzelem és kedély vonulnak keresztül, akkor Megyeri tud ugyan kielégítő alakokat allítani, de az az utánozhatlan sajátosság, az a genialitás nincs meg többé játékában, mit ama másiknemű szerepeknél tapasztalunk. Itt már Szentpéteri a szerencsésebb színész. S valamint Szentpéteri amaz előbb jellemzett szerepekben Megyeri előtt, úgy emezekben Megyeri Szentpéteri előtt sokszor hátrálni kénytelen. Egyik sem ront a másik szerepén, de egyik sem bír azon saját erejűleg építeni. Báró Emmerling a kedélyes komikumhoz, a mérsékelt körben mozgó szerepekhez tartozik; itt bizonyos korlátok vannak kimérve, melyeken túllépni nem nyereség a jellem visszaadásában. Ezen korlátok Megyerinek nyűgzők; ő szabadabb térben mind bátrabban, mind ügyesebben tud mozogni. Emmerling szerepében mindaz sikerült Megyerinek, mi a burleszkhez közelebb, s általában a szerep rosszul játszva nem volt, sőt némely helyt az arcjáték — miben Megyeri igen erős — feltűnően jó volt, csak Szentpéterihez hasonlítva, ki azt annyi jelességgel és minden színézeteiben oly valólag tudja adni, maradt — a szerepet egészben véve — annak mögötte. Ki Szentpéterit e szerepben nem látta, Megyerivel bizonyosan megfogott elégedni. Műbarát és vizsgáló sehol sem tanulhatja annyira kedvenc szakját, mint két jeles színész játékát összehasonlítván, és sehol sem ismerheti meg jobban a színészi kapacitásokat, mint ily alkalommal. Igen érdekes látni, mint indul két különböző talentum különböző utakon ugyanazon cél felé. Nekem sok élményt nyújtja Megyeri mai föllépése, s óhajtanék több hasonlókat látni.

A MŰRŐL MAGARÓL szóljanak más lapok, mi csak az előadásról mondjuk el véleményünket. A költő gondos nyelvek, numerózus verseinek még nem igen volt szerencséje magyar színpadon úgy kitűnni, mint ma. A helyes értelem- és jellemkifejező szavalásban Egressy Gábor és Laborfalvi Róza sok élményt adának hallgatóiknak. Egressy Gábor azon színészeink közé tartozik, kik az értelmes beszédet első fontosságú dolognak tartják. Mert játsszék bár a színész még oly tökéletesen is, ha nem értjük, mit beszél, tagmozdulatai micsoda benső lélekmozgalmakat és gondolatokat kísérnek, művészete hiábavalóság. Egressy ügyekszik szerepét szótagról szótagra tisztán mondani, s ha néha megesik, hogy nem értjük, nem beszédhadarás, vagy tompa hang, vagy túlságos zaj, mint némelyeknél, hanem az az oka, mert nem jó elég előre, vagy néha szószakozottságból nagyon a színpad felé fordul. Különben neki értelmes hangja van, s ép magyar kiejtése. Valódi gyönyör volt ma tőle a leggondosabb magyar dikciók egyikének szavalását hallani. En azt vagyok itt bátor mondani, hogy még a magyar színpadon nem volt szerep egészen véve ily helyesen szavalva. Benne értelem és jellem volt, s azon tragikai ünnepélyesség, melyet e szerep (Szabolcs) és maga a mű szelleme kíván, és szerencsésen kikerülve a monotonia, mit versek szavalásakor még jeles színész is oly kevés tud kikerülni. Ha sok ily nyelvtanilag és szavalásilag korrekt beszédet hallanánk színpadunkon, azok is, kik most tagadni elég balgatagok, kénytelenek volnának elismerni, hogy a helyes magyar beszédnek csakugyan a színház volna iskolája, ha már valahára oda juthatnánk, hogy színészetünk szellemi részére is volna igazgatói gond, mi színházunk megnyitása óta maig nem, vagy csak mint mellékes dolog volt. Laborfalvi Róza (Zenő) értelmes beszéde és jellemző szavalása szinte sok dicséretet érdemel: figyelmeztetnünk kell azonban őt a monotonióra a szavalásban és a modorra a játékban, melyek, ha azokat gondosan kerülni nem ügyekszik, bal irányt adhatnak pályájának. Mind Egressy, mind ő egyébiránt szerencsésen fogták fel szerepeik jellemét. Hubenayné (Csilár) nem rosszul játszott, de neki, úgy tetszik, a versek szavalata igen

új dolog; ő ahhoz nincs szokva, nem látszik érzeni és érteni a vers harmóniájának erejét. Nem ártana őt figyelmeztetni hozzáértőknek a szótagok mértékére; ennek tudása nélkül versek szavalása sohasem fog sikerülhetni, vagy ha igen némelykor, az csak történetes lesz, öntudat nélkül, mi a művész-pálya jövődjét e részben legalább nem biztosítja. Ma érthetlen is volt beszéde, mit nem tudok magamnak megmagyarázni; készülve sem volt kellőleg, minek hihetőleg az az oka, mert Hubenayné szüntelen színpadon áll, szüntelen játszásra zaklattatik, míg más színésznőket néha két hét alatt alig látni egyszer. Mód, mellyel nem fogunk művészeket nevelni, sem kielégítő előadásokat eszközölni. Fánecsy (Zaránd) játéka helyenként jó, de egészben véve kifejezéstelen volt, szórakozottság és hanyagság észrevehető jeleivel. Úgy látszik, színésztének nem igen használ a rendezői elfoglaltatás. Egy idő óta mindig nagyobb és nagyobb mértékben tapasztaljuk őt készületlennek, mi azelőtt sohasem volt vétke. Készületlenségét ma némely kitűnőbb helyek elforgatása tanúsítja. Neki a rendezői gondok közt ártalmas az is, hogy oly sokféle szerepeket játszik: ma szerelmes, holnap hős, holnapután fondor, néha szeszélyes, néha karakterszerepeket. Ennyit csak rendkívüli elme bírhat studiummal vinni. Szentpéteri (Barang) mai szerepében nem látszott tisztában lenni önmagával. A szerep volt-e oka, vagy ő, nem merném elhatározni. Dicséretesen játszották még kisebb szerepeiket Udvarhelyi (Kalóz) és Telepi (Kikinda). Gózzal rendkívüli nyerseségű hangja, Mucsulof Katalint pedig rendkívüli féltékenysége miatt nem érthettük. Az előadás egészben véve a jobbak, egyes részekben a legjobbak közé tartozik.

Hopp: Az arany király, a madarász és az uszkárnyíró

MINTHOGY MA ÜNNEP VAN, nem szólok nektek hétköznapi dolgokról, hanem fogok értekezni a vétkekről, s beszélek a káromkodásról. Igenis a káromkodásról, mert hangok sértették füleimet, melyekről azt tartom, hogy káromkodás, és profanáltatik általom a magyar művészet temploma.

Ezen két szó, keresztény atyámfiak: *Juhhei* és *jemini*. Ismeritek e két szót, ti tősgyökeres miskolci, debreceni magyarok? Nem, ti nem ismeritek! E szót nem Árpád apánk hozta lóháton »a fővenyországból«, e szót nem mondja a valódi magyar; valami kóbor színésztársaság szedte fel a soroksári kocsiszínben, vagy ott, hol »klázliból isznak egy szeitli bort«, és egyedül színészeink színpadi magyar nyelvében él, juhhei és o jemini! — Ha a bécsi leopoldvárosi népszínházban, — mert bizony a Burgtheaterben nem jeminiznek — midőn a karzat rántottcsibével és serrel jóllakott, tisztességes nyárs-polgárokból megtelik, örömrivalva hallom: Juhhei!!! az nekem tetszik, mert tudom, hogy oly szívből jő, melyben sör és csibe találkozáván egymással, egymást örvendve köszöntik; ha a juhhei helyett *ej hajh-t* vagy *ujjut* vagy *hejehuját* kiáltanának, azonnal megcsömörleném. Ott helyén van a juhhei, helyén a gyönyörűség szép jemini. De uraim, színész urak, magyar nemzeti Thalia papjai, kiknek tiszta beszédre kellene a közönséget példákkal tanítani, mit akartok ti magyar színházban ezen förtelmes juhheivel, o jemini! Ily idegen szagú virágokkal akarjátok ti megnehézíteni az enélkül is gyakran elég nehéz szagú színházi légszeszes levegőt? Ezek valóságos blaszfémiák, melyeket ti meggondolatlanul be akartok lopni szép magyar nyelvünkbe, de fogadom Mátyás király szobrára, ha felállítja a derék N. úr, ha pedig fel nem állítja, fogadom annak márványtöredékeire, melyeket F. műcsarnokában fogtok örök időkhig láthatni, hogy belopni nem fogjátok. Oh Toldi, oh Kinizsi, hol vagytok, hogy le nem üt buzogánytok köztünk, mikor a nemzeti színházban juhézunk és jeminizünk. A juhhei a németnél örömrivalgás; éppen annyi, mint a magyar *ujju*, *uccu*, *ej hajh*, *huja*, *hejehuja* stb., a jemini pedig tréfaszó, melyet ezerfélekép lehetne visszaadni, például: oh Józsué! oh fúró és kalapács! oh Béla futása! oh szólásszabadság magamnak, de ne másnak! oh fész és pöff, mint megbukott a részvénytársasági bajuszpödrés! Ime ennyifélekép lehet kimondani e nálunk ocsmány jemini szót. Azért kérjük alázatosan mindazon magyar színészt, ki juhézni és jeminizni szeret, és kérjük Fánetsy urat, ha talán emberi gyarlóságból ő írta volna a fordításba e szavakat, név szerint pedig azon színészünket, ki ma velök különös virtuozitást bizonyított, ne méltóztassa-

nak máskor a magyar művészet templomában káromkodni, mert ez vétek is, szégyen is, és oly csömörletes, mit bizony nem emészthet meg a magyar gyomor.

Nestroy: Lumpáci vagabundus, vagy a három jómadár

MA A KARZAT ÉS MÁSODIK EMELET tömve volt nézőkkel, s a földszinti helyek is szép számmal telvék. Mi lehetett ennek oka? Új darabot adtak? Épen nem; egy régit, egy ezelőtt sokszor látottat, de most igen régen nem adottat; s épen az, hogy régen nem adatott, újság ingerével birt bevarázslani egy szépszámú közönséget. Így csinálhatnánk mi néha-néha okkal-móddal régi darabok által is egy kis jövedelmet, ami minden országosságunk mellett is ránkferne. — Az előadásról sok dicséreteset ugyan nem mondhatni, de megrovásra méltót sem találtunk volna, ha Bartha nem túlságoskodik annyira, hogy azt szó nélkül bajos hagyni. Ez a színészünk csak nem tudja azt megtanulni, hogy a valóság nem művészet, kivált a szennyes valóság nem az. Ő azt gondolja, hogy ha Lábszíz szerepében jó szurtosan öltözködik, torkát bőfögteti, — engedjenek meg kényesebb ízlésű olvasóink, a gyermeket nevén kell nevezni, különben senki sem ismer rá — valami nagy detectiót tett a művészet országában, s mivel ezt a karzat mind nagy tetszéssel, iszonyú kacajjal fogadja, hitében még inkább megerősítetik. De én azt vagyok bátor Bartha úrtól kérdeni, minek akkor színház, ha a meztelen, prózai valóság semmi idealitást nem vesz föl, hanem csak az marad, mi a színházon kívül volt, és oly szennyes és csömörletes itt is, mint amott volt. Akkor, ha ilyenben gyönyörűségemet találok, színház helyett egy paraszt csapszékbe ülök, és ott nézek meg egy szurtos csizmadiainast egész valóságában, ott élvezem toroka virtuozitásai mellett szennyesnél szennyesebb funkcióit. Sőt néha csapszékbe sem kell mennem; ilyen művészeteket úton-útfélen lelek. Íme Szerdahelyi a szerep karakteréhez híven, jellemzetesen, célszerűen tud öltözni, öltözete rongyos, szegény, furcsa, de nem mocskos, nincs szüksége csizmáit agyaggal vagy sárral befenni, nadrága térdeit és há-

tulját bemeszezni. Engedjen meg nekünk Bartha úr, egy hajszálnyit sem akarunk színészi érdemeiből elvenni, de kénytelenek vagyunk azt mondani, hogy ez nem művészet templomába, annál kevésbé nemzetibe, melynek más egyebeken kívül ízlés iskolájának is kell lenni, hanem csak deszkabódékba való öltözkedés. — Szerdahelyi, ki különben jól ad szerepét, *con amore juhézott!!!* csak rajta uraim, szépítsék önök a magyar nyelvet. Ez a *juhhei* és *jemini*, mint már egyszer mondók, gyönyörűséges találmánya a magyar színészeknek, s ebben felette sok fekszik, ki ezt önök közül nem mondaná, talán elhullanának művészi babérjának levelei.

Dumas: Korona és vérpád

NÉZŐK NAGYOBB SZÁMMAL VOLTAK, mint közönségesen, mert e mű rég nem adatott, és azért is, mert a francia romantika iskola műveit szereti a magyar színi közönség, s nem ok nélkül. A franciák nemcsak tudós értekezéseket, mint a németek, tudnak tartani arról, mi drámai, hanem azt színpadra hozni is. Nekik sok részben sikerült kitisztogatni a drámát minden idegen elemektől. Ők embereket állítanak színpadra, nem pedig ideálokat, s ezen embereknek, lírai ömlengések és érzelő nyögdelés helyett valódi érzelmet és indulatot kifejező beszédet adnak szájokba. Oly reflexiók helyett, melyekben csak a költő maga tart prédikációkat személyei jellemének rovására, helyzetből, körülményből önként folyó és karakterrel teljesen egyező gondolatokat mondatnak egyéneikkel; üres pátosz és rétori szavalások helyett az élet egyszerű nyelvén szólnak. Rövidék, szabatosak, nem úntatják a hallgatót végnélküli tirádákkal; *quae desperant tractata nitescere posse, relinquunt*, mint Horác mondá. Szóval, a franciák ki vannak a németek drámaírói betegségéből nagyobb részint gyógyulva. Az ő színműveikben több erkölcsi irány és poétai igazságtétel is van, mint a németekében, ámbár a német kritikusok leginkább ez oldalról szeretik őket megtámadni. A színpadilag legnépszerűbb német színműíró, Kotzebue, nem tartózkodik erkölcstelen, vétkes jellemet is szánakozás és rész-

vét tárgyaivá tenni, mit a franciák jobbjai nem tesznek. A francia kiállítja ugyan a vétet egész mezítelenségében szemünk elébe, — s ez az, mit igen felrónak neki — de a vétet aztán meg is utállatja a nézőkkel, miben, véleményem szerint, hatalmas tanulság rejtezik. Ezekben s még több ezúttal elő nem számláltakban van az ok, hogy a francia művek nálunk és a németeknél is — kivévén néhány hypertudós kritikust, ki Becker nyomorú rajnai dalából meríti a bírálói lelkesedést — nagy mértékben kedveltetnek.

MAGYAR JÁTEKSZÍNI KRÓNIKA

1842

Kisfaludy Károly: Három egyszerre — Kérők

ÖRVENDÜNK a közönséget tudósíthatni, hogy valahára ismét Kisfaludy Károlyra is rákerült a sor nemzeti színpadunkon. Nem tudom, ki ötletének köszönhetjük e ritka szerencsét. Szinte jólesik az embernek, ha a nemzeti színpadon nemzeti alakokat és a színi cédulán némelykor a lefolyt évtizedek kedvenc írójának nevét is olvashatja. Voltak néhányan fiatalabb íróink között, kik professziót kezdtek csinálni Kisfaludy Károly drámairói hitelének csökkentéséből. Humorizáltak, vagy sajátabban mondva, vizenyős elménckedéseket koholtak, és magok által sem értett gáncsoló értekezéseket tartottak az elhunyt derék író emlékezetének elkészerítésére. Ki kételkednék szavaim valósága felől, forgassa meg Munkácsy Rajzolatait s még egypár rövidéletű tudományos és szépirodalmi lapot, s meg fog győződni. De az idő megcáfolandja, s nagyrészből máris megcáfola az alaptalan véleményeket. Az elménckedők, az irigyek — kiknek száma nálunk, magyaroknál sohasem kicsiny, hol honfitársaink érdeméről, dicsőségéről van kérdés — meg bírták ugyan szempillantatig ingatni a közvéleményt Kisfaludy Károly iránt, de megdönteni őt a nemzet szeretetében nem. Az irigyeket szegény humoraikkal együtt temetgeti lassanként a feledés, míg Kisfaludy iránt újra ébred az részvét. Munkáinak legújabb kiadása várakozást haladólag jól kel, és a mai, szokottnál nagyobb színházi közönség több ízben bizonyított tetszése tanúsítja, hogy ő még most is kedvencei közé tartozik a magyar népnek. Külföldies-

kedő uracskáink és azok, kik bár magyarok, tán írók is, és — ő szégyen! — mégsem ismerik a magyar szépirodalmat, nem gondolkodnak önerejűleg, csak utáncsevegői idegen ítéleteknek, szoktak még ma is, itt-ott, tudós arckifejezéssel, szána-kodó mosollyal róla megemlékezni. De ezek kevés figyelmet érdemlenek, mint általában kevés figyelmet az okatlan ítélet. Kisfaludy Károlyból, meg vagyok győződve, még azon baráti is, kik eszközlői valának, hogy a nemzet buzgóbbjai neki emléket emeljenek, nem akarnak semmi rendkívülit csinálni. Nem állíták soha, hogy ő Shakespeare vagy Goethe a drámában, lord Byron vagy Schiller a lírában, Washington Irving a novellában, de hogy nálunk, magyaroknál egyike a szépirodalmi jeles elméknek, kinek hatása a maga korában nagy volt, kinek nyelvünk és nemzetiségünk körüli érdemei tagadhatlanok, azok, kik a legközelebb lefolyt évtizedeket ismerik, szíves hálával fogják megvallani. 1822-től 1831-ig hatott leginkább Aurorája, és 1819-től egy évtizeden keresztül víg és komoly színművei által. Neve ez időkben ünnepelt név volt a színpadokon, zsebkönyvéből évenként annyi példány kelt el, mennyinek elkeltével mai zsebkönyveink nem dicsekedhetnek. A vígjáték halála óta intenzíve egy lépést sem tett előre, a zsebkönyv-irodalom, mondhatni, belbecsre nézve talán még hátrább is lépett a legújabb időkben. Az Aurora jobban kielégíté a maga korának kívánatait, mint az 1842-iki Nemzeti Almanach vagy Emlény. Tisztelet az ily író nevének, áldás emlékezetének! mert »ki korának élt, az élt minden időknek«, az egyik alkotója vala azon roppant épületnek is, melynek elkészültén egy baladó nemzetnek csak későbbi unokái fognak talán örvendhetni. — A mai előadásban Megyeri (Perföldi) és Laborfalvi Róza (Lidi), Bartháné (Lorányiné) és Telepi tünettek ki; a többi részint hanyagság, részint szerepök kicsinyisége miatt alulmaradtak a középszerűsége. Laborfalvi és Bartháné új oldalakról mutatták magokat. Amaz egy pajkos leányt, ez egy éltés matrónt jellemzőleg, sok ügyességgel adtak.

SIKERÜLT JELENÉSEK, egy-két érdekes, nem ügyetlenül rajzolt jellem ajánlják e művet; de vannak helyei, beteg érzélgéssel teljesek, melyek elvitázhatlanul bizonyítanák, ha különben nem tudnók is, hogy az, bár nem ügyetlen elmének, de német elmének terméke, mely e vétkes sajátságát ritkán szokta megtagadni. Az érzelmek legvalódibb, legszerencsésebb tolmácsolója, valamennyi magyar nő és férfi színészek közt, a derék Lendvayné — ki hosszas betegsége után ma lépett fel ismét a közönség zajos tapsai közt — egészen a maga eleme- s levegőjében mozgott és élt. Klára szerepe érzélgő és betegségig kényes jellem ugyan, de olyan, melyben színésznő kitüntetheti magát, s így ebben föllépni Lendvaynének nem volt szerencsétlen választás. Játéka sikerültnek mondathatik; több megható s egy pár megrázó pillanat volt benne. Az a hang, mely tragikai szerepekben éles fájdalommal metszi át a szívet, vígakban kedvességével tölti el a kedélyt, ismét csengett egész hajdani erejében és tisztaságában füleinkben. E hangban van Lendvaynének fő ereje; hallottam szinpadokról még nőibb, még csengőbb hangokat, de ennyi érzelm kifejezőt keveset. Ő nem beszél elég értelmesen, hadar, elnyeli a végszótagokat, ezek neki pályája kezdete óta hibái, melyektől, fájdalom, alig fog már megszabadulni; de nála gyakran egy *ah*, egy *soha*, egy *örökké* stb. szó kiejtésében annyi érzetmélység, annyi lélek-ábrázolat van kifejezve, hogy a kebel megdöbben reá. Ilyeket ma is lehet tapasztalni. Örömkítőrésnek, kétségbeesésnek, a minden menekvést kizáró, le-sújtó gyásznak ő ismeri hangjait, és tudja hasznát venni. Tag- és szemjátéka igen kifejező, és sokszor igen jellemzetes. Panaszai, összerogyása, elfásultsága mai szerepében igen is élénk tanúi valának azon lélekkínak, mely belsejében dült és met-szett. Főleg azon jelenésben, midőn Klára elámíttatik nagybátyja által, hogy Sápíné neki nem édesanyja, az örömkítőrés igen szerencsésen volt adva, és zajos tapsra is ragadná a közönséget. Adjon a magyar színészet jó nemtője folytonos egészséget e derék színésznőnek, kit nélkülözni egyike volna a legnagyobb csapásoknak, mi a magyar színművészetet jelenleg érhetné, mert abban, hol Lendvaynének ereje van, még nem

láttunk semmi sarjadékot feltűnni. Dícsérettel említendőek még Laborfalvi Róza, ki ma egy anya szerepét (Sápiné) ismét nagy ügyességgel adá; és az örökké szinpadon lakó Hubenayné (Matild), Szentpéteri (Sápi sógora). Kifogásunk csak az egy Egressy Benjámint (b. Regényesi) játéka ellen van, ki a különben is beteg érzelgésű szerepet még betegebbé tette. Semmi nagy dolgokat nem követelünk Egressy Benjámintól, ki — ámbar már jó rég tapodja a szinpadot — még mindig a kezdők sorába tartozik, és nem is tartjuk iránta helyesnek az ítéleti szigorúságot, ugyanazért éles boncolgatás helyett inkább jóakáró tanáccsal szólunk hozzá. Vállaljon szerepeket, mennyiben ez tőle függ, kevésbbé kitűnőket, azokat tanulja meg szorgalma egész nagyságával. Tanuljon derék bátyjától, kinek tanácsaival élnie sokban igen üdves lesz, állni, járni és főképp kezeivel bánni, és tanuljon főleg a szónak értelmet és kifejezést adni, mert járni, ülni, állni, mozgani szinpadon és szinpadon kívül különböző dolgok; s általában ne akarjon egyszerre kitűnő színész lenni, mert ha valami, a színészi pálya az, mely megkívánja, hogy benne nyomról nyomra haladjunk, s a szökné akarót keményen megbünteti Thalía.

Shakespeare: Coriolan

EGYIKE A NAGY BRIT ÖRÖK MŰVEINEK. A gondolkodó bámulattal telik el, mint tudja e nagy geniusz mindennek hasznát venni, mit neki a história nyújt. Mennyi hűség jellemekhez és eseményekhez, és mégis mi költői termék! — Valóban Shakespeare-nek e tekintetben is alig van vetélytársa. Mi kevés van e műben, ami ne volna históriai, és e kevés is mennyire az akkori idők és emberek szellemében van költve! Olvastátok Liviust és Halikarnassi Dionysioszt vagy Plutarchot? mindaz, mit ők Coriolanról megírtak, mi híven van e drámában visszatükrözve. A néppel dacoló, azt megvető és maga rendkívüli testi és szellemi erejében büszke és dicszomjas patricius Coriolan; a nagyszerű római hölgy Veturia, a bosszúálló, de mégis főlemelkedett lelkű Tullus, a hatalomszomjas tribunusok stb., maga a forrongó nép, előttünk élnek

és mozganak. Shakespeare, e mindenható bűvös, elhiteti veled, hogy ha volt Coriolan, ki Rómában azon zavargásokat okozta, melyeket a história feljegye, az nem lehetett más jellemű ember, mint ilyen, minőt Shakespeare előnkbe állít; ha volt Volumnia, ki ez irtóztató fejességű patriciust meghajtani bírta, az nem lehetett más, mint épen ez asszony, kit Shakespeare ily magasszerűen rajzol. Angolok mondják, hogy Shakespeare műveiből az angol históriának egy részét legjobban lehet megtanulni. A históriai személyek lélektörténetét ő csodálatra méltó hihetőséggel tudja előállítani, s e lélektörténetben vannak megmutatva az okok és rúgók, melyek az eseményeket előhozák, és ezekből lehet a történetet mintegy pragmaticce felfogni. Shakespeare, ha történetíróvá képezi magát, épen úgy vált volna legnagyobb történetíróvá, mint ahogyan legnagyobb drámairóvá lőn. — A mű a magyar közönség által tetszéssel fogadtatott, ami igen örvendetes jelenet, habár a tetszésnek egy részét azon politikai szellemnek kell is tulajdonítani, mely e drámát keresztüllengi. Az előadás ahhoz képest, hogy színészeinknek itt nehezebb feladata volt, túrhetőleg ment. Egressy Gábor játékában itt-ott erő és kifejezés volt, de az a méltóság, melyet Shakespeare e személynek ad, nem mindenhol vala visszaadva. A megkérlelési jelenetben pedig a játék nem eléggé motiválta az eseményt; az beszélőbb és jelentőbb mimikát kíván, és a hangban több érzetmélység, több megindulás kifejezését. A szerepnek némely helyei meglepőleg jól sikerültek; de az nem volt kerekded egész. Lendvaynak (Tullus) a jelenés, midőn Coriolant házába fogadja, sikerült, s benső öröm és szívesség vala játékában kifejezve. Laborfalvi Róza is dicséretes szorgalommal adá Volumnia szerepét. Említést érdemel még Szentpéteri, ki a jókedvű, gúnyos öreg (Menenius Agrippa) jellemét sok helyt jól kiemelé. A menetek és harcokban sok ügyetlenség jelei mutatkoztak, és általában el lehet mondani, hogy a *comparseria* rossz volt. A mű ugyan sok rövidségekkel adatott, de közönségünknek a jót is csak így lehet éldelhetővé tenni. Felületesség időszakát éljük; mély dolgokat általában nem szeretünk, s ha a mély még hosszú is, akkor épen nem kell. Bár Hamlet, bár Lear is célszerű rövidítésekkel adatnának.

*Raupach: Királyleány mint koldusnő,
vagy az élet iskolája*

GYÖNYÖRŰ ÉLET ISKOLÁJA, melyben Raupach professzor úr azt tanítja, hogy ha apák vagyunk, s feles leányunk van, ki nem akar mindenkihez férjhez menni, hanem kicsit válogató, már csak azért is, mert királyleány, s szép és műveltebb ízlésű, ezen leányunkat úgyszólván ártatlanul — mert minden vétke egy kis fejesség szerelmi dolgokban, hol talán más akaratával dacolni, ha még apa volna is ezen más, van egy kis joga a gyermeknek; mert nem apám uram megyen férjhez, hanem ő, s neki kellend majd, ha rosszul üt ki a dolog, a házassági keserű labdacokat egy életen át nyelni — hogy leányunkat, mondom, egész az irtóztatóságig kínozzuk, vagy — részletesebben szólva — arra tanít Raupach úr, hogy fogadott gazembert rejtünk leányunk hálószobájába, azt ott lepjük, és ráfogjuk vétlen leányunkra, hogy ő közönséges kéjhölgy, hogy e gazemberrel tiltott szerelemben él, s ez oka, hogy kívánságunk szerint nem választ mátkát, s e szép dicséretet kihirdetvén leányunk és házunk gyalázatára, leányunkat e koholt vétkeért tömlőcbe hurcoltassuk, megégettetéssel fenyegezzük, aztán — mert megégetni tréfából, atyai szeretetünk bebizonyítására, mégis erős gyógymód volna — magunk bérlett ember által elszőktessük, a gyengéd királyi hölgyet országúton hagyjuk sehonnaiként kórászni, kocsmárosné szolgálójává lenni, itt ismét gyaláztatni, aztán kóborlása közben ismét elijesztve, hogy elfogatván, dühös apjához hurcoltatan-dik, ijedtében összeeskessük egy ál aranymívessel, ez ál aranymíves házánál a jó menyecskét egy zsémbes napamasszony által naponként gyötörtessük, végre ráfogjuk férjére, az aranymívesre, hogy hamis ékszereket árult, azt befogassuk, minden vagyonát elkoboztatván, szeméit kitolassuk, s nejét, kedves leányunkat, azon ínségbe taszítuk, hogy úton-útfélen kolduljon, és mindezt csupa atyai szeretetből: szeretett egyetlen leányunkat boldoggá tehetnünk, s ily szelíd eszközökkel szerelnünk neki oly férjet, minőt mi apai csalhatlan bölcseségünkkel legjobbnak hiszünk! Vajjon, ha az orvos egy kis náthát, mely magától is el szokott múlni, úgy gyógyítana, mint allopathiánk a lues universalist, hol a testet a legkegyetlenebb

salivatión viszik keresztül, nem azt mondanók-e, hogy doktor urat bolondok házába kellene zárni? Íme itt van e győgmód, itt a nagy bölcsesség; a raupachi életfilozófia, mi *életiskola* cím alatt árultatik, s itt van a második Griseldis, mely még Halm úrénál is képtelenebb és nevetségesebb, mert itt egy se-reg nép, egy egész királyi udvar egyesül egy szegény leány gyötrésére és ámtására, anélkül, hogy csak egy is találkoznék, ki keresztényileg könyörülvén rajta, megsúgná, hogy mindaz, ami vele történik, csak játék és ámtás. De ha az ember német poéta és Raupach is azonfelül, akkor mindent szabad tennie. Merne csak ily dolgot a francia, a német kritikus urak két évig egyebet nem tennének, mint tudósnál tudósabb foliánsokat írának tele agyonzúzására. Mert tudnotok kell, magyar atyámiai, hogy e *Griseldisek*, e raupachi *életiskolák* a németeknek nagyon tetszenek; valahányszor adatnak, megtelik a színház és van sírás-rívás; Raupach pedig és Halm Friderik nagy hírben állanak mint drámaköltők. Ilyen dolgok történnek a német drámai literatúrában. Ha e nagyon tudós nép a maga Goetheét és Lessingét istenítene színpadain, s így ütne zajt a franciák ellen, tudnám e dolgokat összeegyeztetni; de ilyen *Griseldiseket* és *Koldusnőket* dicsérvén, kedvelvén, hogyan mernek a francia színművek ellen csak moccanni is, azt csakugyan bátor vagyok csodálni. Az, mi ezen *Koldusnőben* történik, fölér minden francia színpadi ráfogott és való mé-szárlásokkal, és íme, kritikus uraimék mennyit értekeznek a hóhér-bádról, mely a francia művekben megjelenik, mennyit a »*stylus patibularius*«-ról! holott a józan eszű francia vét-keseket végez ki egyszerre, a német poeták ellenben minden asszonyi erénnyel ékes, ártatlan nőket feszítenek kintpadra, és őt felvonáson keresztül a lelki tortúra minden nemein át-gyötrik. Csodálom, hogy a német tudós kritikusok a nagy tudománytól ki bírták találni, hogy Shakespeare többet ér, mint Iffland vagy Raupach. E szerencsés történetet alkalma-sint Lessingnek lehet köszönni, kinek nagy tekintete volt és van ma is, és Shakespeare mellett emelt szava sokat nyomott. De e Lessingnek több esze és való tudománya is volt ám, mint van napjainkban száz gallophagus bírálgatónak együttvéve.

E NYOMORÚ MŰVE KOTZEBUENAK ötvenkét évvel ezelőtt nagy tetszést nyert, és az akkor huszonnyolc éves írónak nagy hírt szerzett Németországban, mit az akkori idők körülményeiből lehet megmagyarázni; de ki hinné? az még most is gyakran adatik, és pedig tetszéssel a német közönség előtt. Jele, hogy drámai izlés tekintetében a német nagyközönségtől nem igen van mit irigylenünk. Ők még mindig szeretik a természetlent, a betegest, kivált ha az érzelgéssel van párosulva. E színművében Kotzebue mindennel kénye szerint bánik: étellel, világgal, emberekkel. Itt már nincsenek titkos ajtók, kulcsok, álomital, gyilok s több efféle, mit a németek a francia művekben neheztelnek; de azért nincs belső szükségűtől is valami föltételezve, hacsak a kotzebuei stat pro ratione voluntas belső szükségnek nem vétetik. Itt egy feleség és anya, lehet mondani, ok nélkül szökik el férje házából, elszökését megbánja ugyan, de vissza nem megyen, csakhogy érdekes bűnbánó Magdalénát csinálhasson belőle a drámaíró, és egy különös találkozás s még különösebb párbeszéd által összebékéltethesse férjével. Ezek különben lehető dolgok volnának; de úgy motiválva, mint e műben, egészséges eszű nézőnek nevetségesek. Van e darabban organikus hibáin kívül ok nélküli jövés-menés, beszéd, végetlen és unodalmas, reflexió, időn és helyen kívüli, és pityergő ömledezés több az elégnél. Egyetlenegy egészséges, ép lélekkel s gondolkozással termett alakot nehéz volna e mű személyei közül kijelelni, vagy ha van ilyen, annak is jellemzése silány, következetlen. Még legérdekesebb a többek közt Eulália s íme ez épen a bűnös, s ez iránt ügyekszik Kotzebue, rossz szokása szerint, részvétet gerjeszteni... Színészeink meglehetősen ügyekeztek ez iszonyú sivatagságú prózát érdekessé tenni, de az nekik nem sikerült, mert az ilyen természetlen világban nem is lehet magát színésznek tájékozni.

VALAMI A MAGYAR DRÁMA FELŐL

AZ UNGAR 210. SZÁMÁBÓL azt tanuljuk: hogy az egész drámai magyar literatura nem ér annyit, mint gróf Teleki László *Kegyence*. Vajjon azon jámbor úr, ki ezt írja — kinek neve, mellesleg legyen mondva, paradox-vadászatról és különködésről eléggé ismeretes lehet az Ungar olvasói előtt — tud-e annyit magyarul, hogy magyar színműveket olvasson, vagy ha igen, olvasta-e a magyar jobb színműveket, hogy ilyen merész állításokkal előlépni bátorkodik? — Én kétlem.

Tisztelet, becsület gróf Teleki Lászlónak, senki sem készebb nálam elismerni, hogy *Kegyence* hivatást bizonyít; de hogy az hibás mű, s nem lehet többnek, mint fiatal író első próbájának tekinteni, ez, gondolom, most már, miután színpadon is megfordult, és olvasás által is eléggé ismeretes lön, nem kérdés többé, és egyébnek talentumot bizonyító próbánál azok sem fogják már tartani, kik eleintén talán némi előszeretettből hajlandók voltak e művel oly nagy zajt ütni. A drámai irodalom, igaz, nem áll még magas ponton, ha valami nagy tökélyeket keresve bíráljuk azt, de ott mégis áll, hogy kezdő író egyetlenegy próbáját, ha kétszer oly jó volna is, mint a *Kegyenc*, elébe nem tehetjük.

Egyébiránt ne csodálja senki a magyar drámai irodalom középszerű állását, mert az alig huszonöt-harminc éves korú, s minden hatalmasabb pártoltatás nélkül emeltetett oda, hol áll. Vajjon melyik színműírónk adott el művéből csak ezer példányt, hogy buzdítást kaphatott volna? Mert az írónak nemcsak pénz kell, hanem részvét is a közönségben, sőt valódi költőknek, quorum ex meliori luto finxit praecordia Titan, a részvét még nagyobb buzdítás, mint a pénz. Nálunk a magyar akadémia alapításáig sem pénz, sem részvét nem kecsegtette a drámaírókat; most az akadémia jutalommal ke-

csegteti, de részvét a közönségben talán még kisebb van, mint volt, s ezért a jutalmaknak mindeddig nincs is fényes eredménye. Azonban ha más nemzetekre tekintünk, kiknél a drámai irodalom igen régen műveltetik, nincs okunk oly igen pirulni. Az óriási német birodalom például, magoknak a németeknek nyilatkozása szerint is, nem nagy számmal mutathat műveket, melyek az alapos és józan, nem túlságosan akadémikus kritikát kielégítsék; mert bátor vagyok tagadni, például, hogy színmű, mely előadásra nem való, melynek színpadon hatása nincs, omnibus numeris absolutum legyen. Színműnek előadás fő célja, s enélkül az nem felel meg rendeltetésének, e tekintetben pedig a különben nagy Goethe sem igen erős. Minek tehát épen csak a magyar drámánál túlságos követeléseket tenni, minek leszólni a magyar drámát, mely csak tegnap született, oly lapban kivált, mely magyar érdekek képviselője akar lenni. Kisfaludy Károly maga nem mindennapi erejű színműíró — volt, s ha németül ír vala, nagyobb hírben áll a nagy német irodalomban, s színpadról jobban fog ismertetni, mint nálunk, kik hajlandóbbak vagyunk egymást gáncsolni, mint egymás érdemét elismerni, kik teljességgel nem akarjuk és nem tudjuk becsülni, ami miénk, s örökké külföldiskedünk, és — ami legöregebb hiba — kiknél veszedő fiatal criticasterek mindig vannak, kik kalandoznak az irodalomban: querentes quem devorent; pedig Kisfaludy Károlynál nekünk több drámairóink is vannak, drámánk pedig nem egy, mely sokkal hibátlanabb az általam mind személyesen, mind pedig sokat ígérő talentumánál fogva igen tisztelt gr. Teleki Kegyencénél.

Némely embereink — s ezen gyarlóság kivált a hazánkban élő vagy rövid ideig itt tartózkodó német literátor urakon szokott megadni — bekukkantanak egy kicsit a magyar dolgokba, hallanak valahol harangozni, s azonnal készek, mint valami dodonai oraculum triposról, nagyhangú alaptalan ítéletmondásokkal. Esztétikával foglalkodó íróink egyike — kit én egyébiránt becsülök studiumáiért, ámbár meg kell vallanom, hogy ő a külöknödéseknek nagy barátja — minap azt mondá, hogy *drámánkban nincs egy valódi jellem is, csak kísérletek*, s ennek okát a francia színművek befolyásának tulajdonítván, a kísérletek közt csak Kisfaludy Mokányát, Gaal Pelseskei notáriusát és Baczur Gázsiját tartja méltóknak emlí-

tésre. Én azt hiszem, ezen úr csak azon magyar színműveket ismeri, melyeket színpadon látott, pedig itt igen kevés fordul meg. Ha szorgalmasan átolvasná a magyar drámai irodalom jobb műveit, alkalmasint *jellemeket* is találna, vagy legalább *több kísérletet*, s akkor másként fogna nyilatkozni. Lehet azonban, hogy nekem a jellemekről más fogalmam van, mint neki, s ez esetben gyökeres oka van véleményeink különbözőségének; de miután és Shakespeare azon jellemeit, melyeket ő idéz, szinte sikerült jellemeknek tartom, okom van hinni, hogy szava a magyar drámai jellemekről elhirtelenkedett, nem pedig olvasás utáni ítélet. Egyébiránt azt is meg kell jegyeznem, hogy az általa idézett Kisfaludy Károlyra a francia drámáknak nem volt s nem lehetett befolyása, mert ő drámái nagyobb részét megírta, mielőtt a francia regényes dráma-iskola Hugo Viktorral 1827-ben elkezdődött.

1842

MEGYERI KÁROLY SZÍNÉSZ

A MAGYAR SZÍNÉSZETET egy nem könnyen pótolható veszteség érte. Megyeri Károly e hónap 12-én eltűnt az élők sorából, színészi pályája huszonhatodik, korának még csak negyvennegyedik évében.

Ki ne ismerné a Megyeri nevet e hazában? Kinek ne volna élénk emlékezetében e sokadományú, e nagyerejű színész? Előttünk lebegnek az alakok, mintha tegnap láttuk volna, melyekkel ő oly jellemzetes, oly élethű másolatban népesíté meg a színpadi világot; előttünk a vidor Múza avatottja utánoszhatlan eredetisége s kifogyhatlan szeszélyei egész gazdagságában; előttünk a kisdud zömök alak, ezer változatú proteusi arcával, mozgásai- s öltözetével, melyek mindannyi jellemfestő, szerepmagyarázó jel és betű valának e színész játékában; előttünk áll az elhunyt maga amint élt és mozgott, de fájdalom, már csak élénk emlékezetben áll előttünk, élő szemünknek a valóságban nem lesz többé látható; nem lesz látható a művészet termeiben, hol annyi szerencsével, a magyar nép annyi tapsai közt járdalt; nem lesz hallható száz meg száz víg történetecskéivel, melyeket magánkörökben egyszer és másszor a társaság felvidítésára oly plasztikai kifejezésekben tuda elmondani, hogy rá és történetére hosszas idő után sem lehet emlékezni anélkül, hogy a lélek komorabb, borongóbb állapotjában is azonnal felderüljön. Mindezeknek vége. Ajak, mely bennünket elragada, hideg és megmerevült; arcizmok kifejezésben gazdag játéka, mint márvány, mozdulatlan, s melyekben lélek s annyi erő, annyi beszéd élt, a szemek vilámai elhamvadának. Vannak jeles színészeink, s fog bizonyosan feltűnni elme az újabb nemzedékből több is, de azon szakban, hol Megyerinek fő ereje volt, nincs vele mérkőzhető tehetség, s nem oly hamar lesz ismét.

S íme mindannak, mi e nevezetes magyar színészt kitűnővé tette, egyetlenegy perc véget szakasztja. Volt és nincs...! Mert az, mit színész lángesze teremt, feltalál, előállít, csak addig létezik, míg a lángész maga; sem vászonra nem rajzolható, sem szavakba nem önthető, sem márványba nem véshető. Sokszor fogjuk elmondani mi, kik Megyerit mint színészt ismertük, az utánunk jövőknek, kik őt nem ismerék, mi jeles tehetség volt ő, de műveiből semmit sem mutathatunk fel, mi magasztaló szózatinkat igazolhatná, mert a színművészetnek semmi maradandósága nincs, olyan az, mint a felhők megett borongó nap, fel-feltűnik, e percben elragad bennünket szépségével, s a másokban már elenyészett, s ha egyszer a nagy éj bekövetkezik, láthatlanná lőn ragyogásának egész dicsősége. De kötelességünk élőknek, kik őt láttuk, szerettük, műveiben gyönyörködénk, tehetségeit gyakran csodálók, hála-ból íránta és buzdításul fennmaradt pályatársainak. őt megemlegetni, mert megérdemlik a jelesek, kik műveikben magok többé nem beszélhetnek, hogy kortársaik szóljanak rólok, és szólni fogunk rola, és fájdalmasan megemlékezni a nemzeti színház falai közt, valahányszor a művek adatni fognak, melyekben ő jeles volt, és érezni sokszor, és ki tudja mely sokáig, mennyit vesztenk ez egy emberben! És vajha találkoznék pályatársai között egy, őt és életét közelebbről ismerő, ki kifejlése történetét elbeszelné az elhúnythoz méltó szavakban, hogy midőn mi, vele egykorúak, sem adhatunk majd választ, s a nemzeti színészetnek egy utánunk jövő barátja sirkövéhez tévedvén kérdeni fogja, ki volt ő, legalább holt betűkben találhasson feleletet, legalább árnyékrajzát beír-hassa annak, ki egyik lelkes hirdetője volt a magyar igének, ki ébren vala már, mikor még sokan aluvának, ki küzdött sok fáradsággal a nyelv dicsőségeért, s ki önérzettel mondhatná el, ha szólnia még szabad volna: *nem minden szerencse nélkül.*

LAPSZEMLE

Honderű 1—3. szám

EZ ÚJ DIVATLAP igen díszes alakban jelent meg. Papirosa betűi s a tiszta nyomtatás igen ajánlják, s ez utóbbi nagy dicséretére válik a kir. egyetem könyvnyomó-intézetének. Alig volt még szebb magyar lap kiadva. Szép és díszes az egész a pazarlásig, s e részben csak két észrevételünk vagy inkább kérdésünk lehet. Első: miután a kiadó oly költségesen állítja ki e lapot, miért nem kért meg valakit, e részben jártast, hogy ízléssel és csinnal rendezze el a cikkek kezdetét és végét, és valami rendszert és szabályt hozzon a lapba betűszedői tekintetben? A címbetűk hol nagyok, hol kicsinyek, hol cifrák, hol egyszerűek, s e részben semmi rend nincs tartva, s egészen a betűszedő önkényétől függenek, sőt mintegy keresve van a tarkaság és rendetlenség. Második: hogy vajjon ily felette költséges lapot ki bír-e fizetni az olvasóközönség, és lehet-e remény fennmaradásához? Pedig fennmaradhatás az, mire új lap alapításakor fő figyelemmel kell lenni. Ily lap költségeinek fedezésére roppant pénzösszeg és nagyszámú olvasóközönség kívántatik.

E lap két és féli éves füzetekben jelenik meg minden szombaton. Minden füzetben egy komolyabb tartalmú cikk áll legelől, melyet a szerkesztő egy helyt *iránycikk*nek nevez a *vezércikk* hasonlatosságára. Tárgyai ezen cikkeknek fontosak, de írva az eddigiek igen fölületesen vannak; beszélnek csak a tárgy körül, de alig világítanak fel valamit, és többnyire tudott dolgokat ismétlenek.

Az 1. számot *»Vezérhang«* nyitja meg. Ránk e beszéd, mellyel itt a magyar nyelvet a szerkesztő úr a hölgyeknek ajánlja, igen kellemetlen benyomást tőn, és azonfölül kissé

szerényebbnek is óhajtanók magafelőli nyilatkozásait. »Mit értelmiség, szellem és áldozatkészség csak adni bír, az adva lesz«, úgy mond. Értelmiség és szellem sokat, rendkívüli becsű dolgokat adhatnak, ha valamely író nagy mértékben bír velök, de hogy mindazt, mit bármi nagy mennyiségű értelmiség és szellem adhat, a szerkesztő úr is adni képes legyen, azt még annak is bajos volna mondani, ki a szerkesztő úr tehetségei iránt nagy véleménnyel van, annál kevésbbé lehet a szerkesztőnek ilyesmit önmagáról mondani. Egyébiránt e »Vezérhang«-ban minket az a hunyászkodó és rimányos beszéd bánt, melylyel a szerkesztő, kezén fogva a hideg miatt remegő magyar nyelvet, neki magas hölgyek aranyozott ajtain bebocsáttatást »isten szent nevére« koldul. E koldulásban van valami megalacsonyító és leverő, s az ember akarata ellen is felkiált: ennyire jutál, boldogtalan magyar nyelv, hogy magas hölgyeid küszöbénél a részvétlenség hidegétől félfagyottan kell irgalmas bebocsáttatásért esedezned? Hála az égnek, ennyire mégsem vagyunk. Ha magas hölgyeink teljesen elidegenedve maradandnak is nyelvünk iránt, e nyelv nem fog megfagyni részvétlenség hidegében, az csak lassúbbá teheti előmenetelét, de nem gátolhatja. Ha a magyar nyelv létele magasabb hölgyeink részvététől függene, rég elenyészett volna a földtekéről, de annak fenntartója, ápolója, terjesztő és művelője mindedig a kisebb arisztokrácia volt, és ebben ma is a legforróbb részvét van iránta, ezen osztálynak hölgyei is kedvelik azt, s ma inkább, mint egypár tized előtt. A magyar nyelv törvényes, országos állást nyert, s bizony nincs szükség többé koldulnia senki fia előtt, s aki iránta ezentúl nem lesz részvéttel, azt a nemzet jobb részének jó véleménye fogja elhagyni, s az lassanként száműzötté teendi önmagát e honban. Ajánljuk e nyelvet magas hölgyeinknek, ügyekezünk azt velök megkedveltetni, főleg saját javokért, de ne kolduljunk számára irgalmat, mert erre nem szorult, mert ez megalacsonyító és sértő. Világért sem óhajtanám, hogy ily cikkek idegen nyelvre fordíttassanak, pirulnunk kellene érettök, ha ilyet többet is mutathatna irodalmunk, s csak az vigasztal, hogy ez a Honderű szerkesztőjének individuális véleménye, melyben igen kevesen vagy tán senki sem fog osztozni.

Az »Írói emancipáció« című cikkben, véleményünk szerint, fogalomzavar van. Örvendetes, hogy mágnásaink írni

kezdenek többen, mint valaha, de én ebben még nem látok írói emancipációt. Régebben is voltak magyar író-mágnások, kik közül elég legyen az *Orczy*, *Ráday*, *Teleki* neveket említeni, de azért az írói osztály mégsem vala kellőleg becsülve és tisztelve, valamint meg ma sincs. Mostani mágnásaink nem azért irnak, mintha az írói rangra oly igen sokat tartanának, hanem azért, mert egyéb érdekek izgatják őket, s mert a saját hatalmas eszköznek látják bizonyos célokra, és ez úton hiszik eszméiket forgásba hozhatni, melyeket egynél önzés, másnál közjó iránti buzgalom sugall. Az írói emancipáció, ha szabad e szóval élni— mert íróink eddig sem voltak mancipiumok — vagy nem történt még meg nálunk, vagy ha igen, ezt inkább az akadémia eszközlé, mely egy kis rangot adott az írói osztálynak, mint az, hogy mágnások irnak magyarul. Míddőn az írói pályán a legfelsőbb rangokra fog megnyílni az út, mint Angol- és Franciaországokban, akkor lesz az írók iránt kellő tisztelet, méltánylás és elismerés, addig nem lehet ilyenről szó.

A »*Magyar irodalom*« című cikk (a 3. számban) igen kúszált értekezéseske, benne jó rosszal, igaz hamissal vegyes. Igaz, fonák nevelési rendszerünk fő oka, hogy az irodalom iránt nincs részvét, hogy könyveink nem kelnek; igaz, a politika legújabb időben mindent »összefojt, mi nem az ő rengeteg ölébe tartozik«; de hogy a kaszinók és olvasó-társaságok ritkítanak az olvasók számát, ez már csak egy részben igaz, azaz ritkítják jelenleg, de jövőre inkább szaporítják. Ezen társaságok fognak nekünk olvasókat nevelni jövőre, ezekben fogják sokan megkedvelni az olvasást, kikkel azt fonák és elhanyaglott nevelésünk meg nem kedveltette. Ezen egyesületek által lesz az olvasás, a magyar irodalom és írók ismerete divattá, és ezen divat eszközölné, hogy irodalmi dolgainkat nem tudni szégyennek fog nézetni, s így tovább, míg odáig nem jutunk, hogy minden, egy kis műveltséget igénylő, szűkeséges és elkerülhetlen kelléknek tekintendi egy kis kézi könyvtárral bírni, s mikor már itt leszünk, akkor ezerek és ezerekre menend az olvasók száma, és nem lesz ok többé a panaszra. Azon ösztöntől, mely »felülről jó le és kifelé«, mint mondatik, én nem várok oly igen sokat; ha mágnásaink magyarul fognak olvasni, ez gyorsítani fogja ugyan az olvasás divattá válását, de az olvasók száma ezáltal alig szaporodik egypár százzal.

Anglia minden lordja együtt, és Franciaország marquis-jai együtt, ha egyetlenegy sem maradt közölök, ki könyvet ne venne, még pusztá vétellel nem volnának képesek az irodalmi roppant költségeket fedezni. Ezt a nagy tömeg teheti csak, akkor, ha benne az olvasás szeretete és szüksége fölébredt... Szükség e cikkben egypár hibát is megigazítanunk. A szerkesztő úr 1811-iki Tudományos Gyűjteményről beszél, holott ekkor még híre sem volt a Tud. Gyűjteménynek, s az csak 1817-ben indult meg. Továbbá azt mondja, hogy a *Fóti dal* és *Szózat* éneklőjének »nem volt annyi lelke, hogy munkái kiadására tett költségeit födözve láthassa«. Ez kissé ügyetlenül van elmondva. A *Szózat* éneklőjének volt és van lelke ilyesmit láthatni, de az olvasóközönségnek nincs lelke azt eszközölni, hogy ő ilyesmit láthasson. Ügyetlen beszéd továbbá, hogy »a nemzet életéből *fonódik* ki a hidra« hogyan fonódhatik a hidra? Szereti a szerkesztő úr használni a korcs *franchon*, *angolhon* szavakat, melyek felett egypárszor már vitatkozás is volt, s ezeket a Pesti Hírlapban Kossuth is akarta igazolni, de nem bírta; és szereti a képtelensége miatt fertelmes *külhont*, mely hajszállal sem jobb az *arany vasmacskánál*, és a *fából csinált vaskarikánál*. Azonban ilyesekről máskor bővebben.

»*Mária Terézia*« című cikk igen középszerű jellemkép. Ha történet- vagy életíró új nézeteket nem tud felállítani, legalább előadás bája által tegye újjá s érdekessé iratait. Itt tudott dolgok vannak mindennapi alakban.

»*Puck levele Arielhez*« érdekes cikk. Jól van gondolva és szeszélyes modorban jól írva. Bárki legyen e cikk írója, csak szerencsét kívánhatunk a Honderűnek hozzá. Előadása élénk és elejétől végig figyelem-lekötő.

»*A két elítélt*« című beszély új bizonyossága Kuthy Lajos találékony eszének és beszélyírói hivatásának. Némi lesekedések, titkos kulcsok, szobábai belopakodások nem fognak ugyan tetszeni az új francia regényes iskola ellenségeinek, kik igen bölcs kritikuskok, minden nemlényeges csekélységnek is motivációját követelni, ha francia íróról van szó, de ki fog hallgatni ilyen kritikuskokra, kik magok sem értik, mit akarnak. A beszélynek fényoldala bizonyos bűnvádlati eljárás leábrázolása, mely a szerzőnek igen sikerült. Méltó megolvasni azoknak, kik nem tudják vagy tagadják a divatos criminalis procedura tökélytelenségét. Kevésbé sikerült a beszélynek azon

része, hol az elítélt, de ártatlan férfiú a halálos büntetések ellen okoskodik. E tézist erősebben is lehet támogatni, valamint az itt előadottakat is nem minden siker nélkül ostromolni. A beszély, azt hiszem, nyerni fogna, ha ez belőle kihagyatnék. mert nagyon is érzik rajta a didaxis, és bizonyos preceptorai szag, mi költői műnek nem használ. A szerző igen dicséretes, igen szent célja: reform t. i. criminalis codexünkben, eléggé kitűnik enélkül is a felebb magasztaltam vallatási jelenésekből, melyek nagy ügyességgel vannak adva, s cáfolhatlanul meggyőznek mindenkit, hogy a mostani bűnvádi eljárás igazságtalanságok örvénye. A beszély alkotása ellen sem igen lehet kifogás, és a motiváció, bár az nem volt épen könnyű, meglehetősen kielégítő, legalább nem emlékezzünk semmi lényegesre, mit a kissé gondolkodó magának megfejteni nem tudna. De lehetetlen elhallgatnunk és nem gáncsolnunk Kuthy előadását és nyelvét, mely már nála valószínűs modorra fajult. Ily nehéz olvasatú, keresett és mesterkelt nyelv nem sok van a magyar irodalomban, s talán csak Döbrentei Gáborét lehetne hozzá tenni, de az aztán — meg kell vallanunk — felülmúlja igen sok fokozattal Kuthyt, és valódi lelki tortúrát okoz az olvasónak. Ki ezt nem hiszi, olvassa el próbául a Berzsenyi verseihez írt magyarázatokot, jcgyzeteket, mikben különben sok jó van elmondva. Többeket ismerek, kik ez előadás miatt épen nem akarják Kuthy iratát olvasni, ámbár elismerik tehetségeit. S valóban e messziről, mintegy hajnál fogva odarángatott hasonlatok, képek, e nagy különködés kifejezésekben és sajátlan szólásokban élvezhetlenné teszi Kuthy különben érdekes beszélyeit. És ez nem másnak, mint a tömörség és szabatoság utáni szertelen vadászatnak eredménye. Micsoda beszédek ezek, például: »És e férfias feszültség, vegyülve szenvedt szem egykedvű tévébe, mondhatlan vonzóvá tevő tekintetét, mely szívható hangjának minden részvéthez utat nyit« (lap 3.). — »Tehát nem tekintetem úgy, mint hideg tervezőt, kinek szívében lassú készüllettel jegednek a bűneszmék. Elesett lényül bíraltam őt, ki ostor helyett megváltást igényel, s kinek lelkére balkörülmények kockáztak« (lap 45.). — »Megnyugszik-e a védíraton, melynek összeőrölt szerkezete sem bíróilag nem rostáltatik, sem nyilvános vélemény elé nem jöend, sem a vádlottal idomzás végett közölve nincs? a védíraton, mely többször napszá-

mos közönnyel íratik, meddő asztal és agy foltjai között, s egy meleg gondolat nélkül az életre, melyet kezel, besárgul az irathalmok közé, mint egy bolti lap, melyre hajdankelt ostornyél és tűzkő ára jegyzeték?» — És ily gót cifrákkal tömve a beszély, melyek mind az olvasást nehezítik, darabossá és dőcögve tevén a stilust, mind pedig a megérthetést. S kivált ott, hol szerző nem maga beszél, hanem személyeit beszelteti, stílusa egész a nevetségig jellemszerűtlen leszen, mert oly nyelven, mint az ő személyei, csakugyan nem beszélt még soha senki Árpád nyelvén. Ha szerző figyelne, és tudná, mennyi e részben a panasz ellene, elirtóznék ezen írásmódtól. Miért nem ír legalább úgy, mint mikor első beszélyei az Athenaeumban megjelentek?... E külöködési viszketeg szükségtelen szavakat is koholtat szerzővel, például: *szeny-nyelem* (szenny), *isme* (ismeret), *imázni* (imádkozni), *zivar* (zivatár) stb.

1843

NYELVÜNK MIVELTETÉSÉRŐL

NAGY ÉLETNEK, nagy mozgalomnak bizonyosága az, mi nyelvünkkel legújabb időben történik. Új szó és szólás-mód, szokatlan beszédfordulat annyi jelenik meg nyomtatványainkban, hogy annak, ki még ma is veszélyt hisz a nyelv-újításban, kétségbe kell esnie e tünemény felett. De hála sorsunknak, a neologizmus teljesen kivitta a diadalt, kivitta anynyira, hogy azok is, kik ellenző véleményen vannak, észrevétlen, öntudatlanul elsodorvák az özöntől, mert ha gúnyolódnak, ha még vitatkoznak, — szóval természetesen, mert írásban megszűnt minden vita — új szók segedelmével vitatkoznak, azaz: magok eszközül tényleg használják azt, mi ellen elvileg buzgának, minek helyességét tagadják. Kell-e ennél erősebb bizonyítvány, hogy a nyelvújítás feletti pör, a kezdetben oly élesen, annyi elkeseredéssel forrongott irodalmi csata, már bevezett és kivívott csata, és ha isten korunkig élni engedé ez elvnek első, legcsüggedetlenebb, legbuzgóbb bajnokát és zászlóvivőjét, a mindekkorig nem eléggé méltatott Kazinczy Ferencet, ki egykor ez ügyért sokat szenvedett, üldöztetéseket árt, most örömmel kiálthatna diadalt. Fájdalom, a sors nem engedte neki e homloka veritékével megérdemlett elégtételt. A diadal örömét fiatalabb társainak hagyta, kik nem mérhetik ugyan össze magokat vele ez ügy iránti érdem tekintetében, de kiknek a keserű pohár néhány cseppjeit, melyek az ősz nyelvbajnok csaknem fenekiglen kiüríte, szinte izlelniök kellett. Mert vannak többen még élő írónk között, kik a nyelv-újítási elv miatt gúnyt és rágalmat szinte túrtenek...

Hála sorsunknak, nyelvújítás miatt egy író sem fog többé torzképpen gúnyoltatni, senki sem fog megpörltetni, mint volt egykor szándékban. Az elv, mint mondtam, ki van viva, közönségesen elfogadva, s a visszalépés többé lehetetlen. Tény ez, és saját szemeink láttára kifejlett esemény, mi erős

buzdításul szolgálhat mindazoknak, kik valamely új eszmével tűnnek fel a szellem birodalmában. Ha gondolataik a szépnak és igaznak örök forrásaiból keletkeztek, maradandóság magvait hordják magokban, s nem enyeszendének el az idők tömkelegében, hanem felvirulandanak és megérnek, s gyümölcsseit, ha szerzőik nem is, élvezendi a maradék. De kitartás kell és nem csüggedő lélek a dolgok kiviteléhez, mint volt évek hosszú során át, jó és balszerencse forgásai közt, Kazinczy Ferencben. Mert embernek a sors ingyen nem oszt díjakat. Vagyont vagy tudományt, szabadságot vagy jólét fáradtsággal kell szerzeni, s maga a dicsőség izzadásnak bere, mert meg vagyon írva: veritékkel keresened kenyeredet. Küzdeni kell az elvekért is, üldöztetést kiállani tudni, mint Galilei, és meghalni, mint a vértanúk.

Jelenleg már csak a kivívott s elfogadott elv alkalmazására nézve lehet szó nyelvünk műveléséről; de ez iránt még sok szó lehet, mint általában nyelvünk művelési ügye még sok egymással értekezést teszen szükségessé, és annál sürgetőbbben, annál komolyabb figyelemmel, mert tapasztalhatni, hogy mostani írónk nagyobb része — s ide sok jelesbeker sorolhatnék — nem viseltetnek elég lelkiismeretes gonddal, elég szeretettel a nyelv iránt; legalább nem annyival, mint kellene, s mennyivel irodalmunk néhány kidőlt jelesei, kik közt Virág Benedeket, korának egyik leggondosabb íróját, az elfelejtett s nevezetn ritkán szokott szent őreget, főképe pedig Kazinczyt és Kölcseyt legyen szabad neveznem, viseltetnek. E két utóbb idéztem írók példakép világíthattak kötött, de főleg kötetlen beszédű irataikkal, mint valódi nyelv művészei a legközelebb lefolyt évtizedeknek. Irodalmunk akkori állásához képest nyelvtani hibátlan és stílusú csin, beszédű és kerekdedség bélyegzi a két férfiú iratait, mert ők hő szeretettel csüggtének a nyelven, melyen írtak.

Nem így mostani jeleseink nagyobb része. Mellőzve azon sok hiba említését, melyekkel nyelvtani tekintetben újabb irataink telvők, mellőzve azon részint készületlenséget e tekintetben, részint keveset-gondolást szabatosság- és csinnyal nagyobb hírnő írónknál is, sőt a nyelv előmenetele, terjesztése felől legtöbbet szónokló, zajgó hírlapjaink nagyobb részében, csak azt érintem röviden, mi az új szók alkotására s új szólásmódok használatára nézve napjainkban történik.

A szóalkotás korunkban annyi lelkiösmeretlenséggel, mennyivel tán még soha, s épen annyi nyelvtani tudatlansággal űzetik, mint midőn még nyelvtani megalapított szabályokról alig volt irodalmunkban szó, midőn istenben elnyugodott Barczafalvi Szabó Dávid szók esztergályozására adta magát. Most boldog-boldogtalan, az, ki egy megyei rövid tudósítást ír valamely hirlapba, vagy ki egy boltcimert fordít, egy árverést hirdet, új szókat kohol, egész bátorsággal, mintha e mesterséghez semmi több nem kellene, csak egy kis akarat. Ha nemzetünk egyik legnagyobb és leglelkiösmeretesebb nyelvűvé, Révai, halottaiból föltámadna, azt kellene hinnie, hogy e vérről szerzett hon buzogányos fiai egy grammatikai nemzetlé változtak át, melynek minden tollfogható tagja nyelvtudós. De legyen isten irgalmas-kegyelmes nekünk, és mentse meg nyelvünket ily tudósoktól, s közöttük kivált azon osztálytól, mely idegen nyelvből magyarra fordítgat. E fordítgató urakra lehet legtöbb panasz, ezek nyakig vannak a nyelvtudósítás bűnébe merülve. Ők a legkönnyebb, legkényelmesebb módhoz nyúlnak: ha a meglevő szó nem gördül egyszerre tőlük alá, nem vesznek időt, hogy azt kifürkésszék, nem arra, hogy kissé emlékezetüket megerőtessék, hanem szót csinálnak; vagy szolgálilag lefordítják az idegen összetételt, szólásformát, és újítanak legkisebb aggodalom nélkül, újítanak számot nem vetve magokkal, vajjon tanulták-e valaha a szóképzés szabályait, nem ügyelve a nyelv meglevő kincseire: származat, hasonlat vagy hangzati szépségre, s mi fő dolog volna, a nyelv szellemére. Így készül aztán a szám nélküli badar szó, a szabálytalanul alkotott, rút hangzású, így csúsznak be magyarul kifejezések, melyeknek nagy része jó is lehet, de szűkségtelen, felesleges, nagy része pedig képtelen és rossz, s így is, amúgy is kiveszi nyelvünket eredetiségéből, mely régi írókat olvasva annyira meglepi az értőt szépség és erő és kifejezési rövidség által. S legyenek az ilyenek aztán bármi fattyú kinövések, hírlapjaink útján rohanó sebességgel terjednek el, és jó divatba minden új faragvány hónapok, hetek, sőt napok alatt, mert mindenki eléggé önhitt nyelvmívelő, gazdagító szerepet vállalni: szóval amily meggondolatlanul készíttetnek, oly lelkiösmeretlenül el is fogadtatnak e korcsok.

Kettőre vagyok bátor figyelmeztetni e nyelvmívelő és gazdagító urakat. Egyikre, hogy szavak készítéséhez tartózo-

kodva, sőt jobb volna, ha nyelvszabályok ismerete nélkül épen nem fognának; másakra, hogy szók, kivált műszók alkotásához még nyelvszabályok ismerete sem elégséges, ahhoz dologismeret is kell. Nyelvtudós dologismeret nélkül nyelvtanilag jó szót fog alkotni, de mindig azon veszélynek leendő kitéve, hogy nem bírván tiszta fogalmával a kifejezni kellett dolognak, szava nem lesz bélyegző, eléggé megkülönböztető, eszmét vagy gondolatot helyesen kifejező, s fogalomzavarra adand alkalmat. A dologismerő viszont, a szakember, de nem nyelvtudós is egyszersmind, rosszul alkotott, szabályokkal ellenkező szóval fejezendi ki a különben általa jól értett dolgot. E lapok 1842. II. 46. számában megrótt bányászati műszavak is, például, alkalmasint oly nyelvtudós által készítettetek, ki bányászati ismeretekkel nem bírt. Így képzelhető csak, hogy a »Markscheider: bányamérnök«, *anyagválasztó s ércválasztónak* fordítottatott, nem hibásan nyelvtanilag, de felette hibásan dologismeret tekintetében. S így kell ennek lennie mindig, midőn természettudományi munkát fordít, ki maga csak nyelvértő. de nem természettudós, vagy törvénytudományit a nem törvénytudós, aminő gyári fordítmány elég készül könyvárosi parányi zsoldért napjainkban, midőn iskolai magyar könyvek mindinkább szükséges árucikkek kezdenek lenni.

Azokat, kik dologismerők levén, de nem nyelvtudósok egyszersmind, szabálytalanul koholt új szavaik miatt minden tétova nélkül nyelvrontóknak nevezhetjük. Mert ha valaki, az méltán érdemli a rontó nevet, ki rendszert és szerkezetet bont, azaz: bizonytalaná, kétessé és ingataggá törekszik tenni a szabályt, mit eddig a nyelv követett, bizonytalaná teszi pedig azáltal, ha képzőkkel úgy alkot szavakat, ahogyan eddig alkotva nem voltak, ha igékkel köt össze képzőket, mik nem igékhez valók, vagy viszont, ha szólásmódokkal él, melyek a magyar nyelv szókötési szabályaival meg nem egyeztethetők, mindezek által csak a nyelvszabályoktól kivételek száma sokasíttatik, s nehezítettvén a nyelvtanító tiszte, nehezítettik egyszersmind a nyelvtanulás is, ami végtére oly szövevényessé, oly tömkelegivé teheti nyelvünket, miből sem tanító, sem tanuló tömérdek nehézségek nélkül ki nem lábolyhat. Komolyan inthet ez mindenkit, hogy avatlan kezekkel szócsináláshoz s általában nyelvgazdagításhoz nyúlni nem kell, mert avatlan kezek inkább szegényülést eszközölnének, sze-

gényülést szilárd, kivételek által nem gyengített szabályokra nézve. Való, hogy őseink grammatikai ismeretek nélkül alkotak szavakat ösztönszerűleg, de mi a művelődés által elvesztők ezen természeti ösztönszerűséget, nekünk tanulnunk kell kölcsönös értesülés útján: egyik embernek a másik, egyik kornak a másik vállain kell tova és mindig magosabbra emelkednie, hogy biztosan haladhassunk, s miket nyelvbúváraink hosszas kutatás és elmélkedések útján szabályul alapítottak meg, azt nem tudnunk nem szabad, könnyelműleg összegázolnunk pedig ellenkezik nemcsak a józan ésszel, hanem azon szent érzelemmel is, mellyel ez egyetlen és legbecsesebb nemzeti kincsünkhöz viseltetnünk illik.

Kell ez alkalommal még egy tárgyat érintenem csak röviden, mi nyelvünk művelésére nézve akadályozó befolyást gyakorol.

Nem tagadhatni, hogy íróink a legutóbbi évtizedben stilisztikai tekintetben haladást tanúsítanak, s ha tán egyes kitűnő jelenések gyérebbek is mint óhajtanunk kellene, s a megelőzött idők után igényelni lehetne, de haladásunk egész tömegben történt. Egyes írók nem igen emelkedtek ugyan stilisztikai tekintetben kitűnőleg Kazinczy és Kölcsey vagy a szinte korrekt és kényes nyelvű Szemere Pál fölébe, de a tömeg szembetűnő magasságban áll a régibb tömeg felett. A sokaság ügyesebben és nagyobb szabatosággal fejezi ki gondolatait ma, mint ezelőtt, s az a végnélküli szélesség, laposság a beszédben, mely oly igen divatos vala mind irodalomban, mind hivatalos nyelvben, felette sokat változott újabb időben, s a legszebb reményeket ígéri jövődre: de nem haladtunk hasonló buzgalommal nyelvtani hibátlanág tekintetében. Itt a gondatlanság folyvást nagy, s mint fölebb érintém, nemcsak a tömegben, hanem egyes íróknál is, kiket a legjobbak, a legkitűnőbbek közé lehet sorolnunk, s e gondatlanság naponként jobban kezd harapózni, s ami leggonoszabb, az ez iránti ellenszerevételek némelyekor igen makacs és egyszersmind nevetéséges ellenszegülést idéznek elő. Egy esetet, mely igen jellemző, tanulságos leszen megemlítenem.

E lapokban egyik magyar szerkesztő nyelvhibák miatt rovatott meg. Nemsokára lapjában védelmi cikk jelent meg a megrovásra, hol az mondatik, hogy nyelvhibák miatti korholások még most igen koraiak, mert nincs elhatározva, mi

jobb; egyik így vélekedik, másik amúgy. A magyar tudós társaság nyelvszabályai ellen is — úgy mond — törtétek felszólalások, tehát azok sem lehetnek követendő példány, és általában nyelvünk dolgában semmi sincs még megalapítva, elhatározva. En ezt fölötte helytelen és fölötte káros okoskodásnak tartom. Véleményre ellenvélemény, állításra ellenállítás mindig lesz, míg világ, míg emberek. De azért csak kell mégis valami véleményhez csatlakoznunk, s kell magunkat valamire eltökélnünk. Némi dolgokat már kifejtettek nyelvbúváraink, miket ma igazaknak ismerünk el; a jövődő kor, meglehet, megcáfolandja, s nem fogja igazaknak ismerni, de meddig ez nem történik, meddig senki sem bírja feldönteni, addig csak el kell fogadnunk. Ha azon okból, mivel valamit cáfolhatónak sejtünk, ámbár megcáfolni magunk sem tudunk, elvetnénk, akkor sohasem lehetne magunkat valamire eltökélnünk, mert igen kevés van oly örök, oly változhatlan igaz, mint kétszer kettő négy. Nem az a kérdés, mi fog történni nyelvünkkel jövődőben, hanem az, mi történt eddig s hogyan áll az a jelenben. Ki maga lábain akar és tud járni, ám csináljon magának rendszert, meggyőződése előtt jobbat, mint a fennálló, alkosson szabályokat, és legyen hozzájuk következetes, csak istenért, ne csapongjon ide is, oda is, mert két ellenkezőből vagy egy, vagy egy sem, de mindkettő nem lehet igaz. Aki pedig nem tud, vagy rest, vagy nem ér rá nyelvtani tárgyakban búvárkodni, annak legtanácsosabb a magyar tudós társaság nyelvszabályait elfogadni, melyeket az írók többsége, csekélyégeket kivéve, már eddig is követ, mert leghihetőbb, hogy az idő erre nyomandja majd a maradandóság bélyegét. Sem így, sem amúgy, vagy így is, amúgy is és mindenkép, azért mert semmi sincs megalapítva, ez csak restség vagy tudatlanság vagy tanulni nem akarás ügyetlen palástolója.

Az akadémia »szabadjára hagyá az írókat írni, amint tesszik«, így vigasztalja magát az említettem lap védelmi cikkjének írója. Igenis, mert az akadémia nem törvényhatóság, hogy valakit kényszerítsen, és a tudományok országában nem is lehet rendőri parancsokkal kormányozni; itt a józan ész a politia és hatósági erő. Józan ész parancsolja embernek, hogy tetteiben okosság, következetesség legyen vezére, s hogy azon véleményhez csatolja magát, mit legalaposabbnak lát. Egy

az akadémia által kiadandó nagy grammatikától vár e cikk írója és várnak sokan üdvöt, s hiszik, hogy ez majd elhatározand mindent, addig pedig, míg ez el nem készült, nincs, véleményök szerint, semmi elhatározva. Szabad legyen erre nézve megjegyezni, hogy akik ily reményt táplálnak, igen fognak csalatkozni. Az akadémia által készítendő grammatika ellen is lehetnek és bizonyosan lesznek észrevételek, mert ez is csak emberek munkája lesz, min ember mindig egész a végtelenig igazíthat, változtathat; s úgy elhatározni nyelvkérdéseinket, hogy azokhoz többé soha kétség ne férhessen, mint talán sokan vélik, ez sem és végtére semmi sem fogja. Azért a dolgokat úgy kell venni, mint a jelenben vannak; miket ma vizsgálat után alaposaknak ismerünk el, el kell fogadnunk, s mindaddig szilárdan követnünk, meddig meg nem cáfoltatván, akár általunk, akár mások által, jobbal föl nem cseréltetnek, de megcáfolni nem tudva el nem fogadnunk s egy jövődőre várnunk, mely szinte nem biztosíthat örök igazságok felől, oly cselekedet leend, mint azé, ki a patak lefolyását várja, mely ömlik és ömledezni fog végtelenig.

E gondolatokat nem azért írom itt le, mintha a nyelvújítás egykori megszelídíthetlen ellenségeihez hasonlólag én is rettegésben volnék, hogy a rosszul alkotott új szók, helytelen fordítmányok s néhány író nyelvtani gondatlansága tönkretendik nyelvünket. Nem, én ilyesmitől nem félek. A nemzet nagy tömegében van ilyesek iránt jó tapintat és érzék, mely a helytelenségeket, ha kis időre elfogadta is, később elveti, csak a jónak ad maradandóságot. Szólok csak azért, mert hibáinkra egymást figyelmeztetnünk mindig hasznos, és azért főképp, mert e forrongási időszakban kivált, midőn nem azon egyetlen józan önállás- és függetlenségre látszik hajlandóság, mely senkit vakon követni nem akar, hanem azon fonák önhittségre, hogy egymás szavára ne figyelmezzünk, igen üdvös, habár ismételve többször is, elmondani, miként nyelvünk ügyetlenül kezelt művelése lassítja, akadályozza az előmenetelt, és károsít bennünket az időben; pedig az időnyerés általában egyike a legbecsesebb sorshúzásoknak, kétszerte becses nekünk, kik a század nagy mozgásaitól csaknem mindenben oly messze elmaradának, s perceinkkel gazdálkodnunk oly dícséretes fősvényiség volna.

MAGYAR JÁTEKSZÍNI KRÓNIKA

1843

Shakespeare: III. Richárd király

HOGY SHAKESPEARE-T a magyar közönség megkedvelje, hogy műve színpadainkon meghonosodjanak, szívből óhajtja minden, ki a nagy költő lángesze teremtményeivel ismeretes. Ennek töménytelen haszna volna színműiróink és színészeinkre nézve egyképen. De meg kell vallanom, mi nem elég óvatosan, nem eléggé meggondoltan haladunk szándékunk ez üdvös ósvényén. Előszedjük Shakespeare műveit minden rend és válogatás nélkül, nem tekintve körülményeinkre, nem közönségünk izlésére. Én nem tartom azt szerencsés ötletnek, hogy például Othello és III. Richárd még most színpadunkra hozattak, mert ezek nem kedveltetőleg, hanem idegenítőleg hatnak színházi közönségünkre. Adatnak egyszer jutalomjátéku, becsődítnek kissé nagyobb közönséget, s aztán vége mindennek. többszöri adatás alkalmakor üres a ház, mint ma Richard másodszeri előadatásán. Nekünk válogatva s a legnagyobb vigyázattal kellene Shakespeare műveit színpadunkra hoznunk. előbb a kedvesbeket, a vonzóbbakat, s aztán ezen hajborzasztólag sötét és irtózatossábrázolatokat, milyenek Othello, Richárd, talán Macbeth is, mert akármit beszélünk, de annyi igaz, hogy ezekben a mi nagyközönségünknek, mely más világban él, mint az angol, sok a bántó és botrányos, és kevés a vonzó, a kedveltető. Nekünk ügyekezniük kellene a közönséget gyöngeségeinél fogva megragadni, és magasabb művészi éldeletekhez szoktatni; erőszakolás, rádísputálás által semmire sem fogunk menni, s bármennyit korholjuk érte, hogy Shakespeare-t nem szereti, s

ha művei adatnak, üresen hagyja a színházat, nem térítjük meg, hanem talán még inkább elmakacsítjuk, kivált ha korholásainkat oly nyerseséggel fejezzük ki, mint a Regélő egy ízben, midőn nőolvasóit azon bókkaal tisztelé meg, hogy az Othellóban előforduló szemérmetlen kifejezésekbeni megbotránkozás bennök nem vala egyéb, mint *álszemérem*. Szidalmakkal és pirongatásokkal nem fogunk embereket az ügyhöz édesgetni. — Shakespeare Richárdja a leggeniálisabb vakmerőség, mit valaha költő megkísértett. Benne olyanok vannak merve, melyeket csak vagy örült merhet, vagy józan ésszel az, ki, mint Shakespeare, érzi szertelen erejét. Csodálatunkat nem tagadhatjuk meg e színműtől. Rendkívüli dolgok rendkívüli eszközökkel végrehajtva; a valószínűség a legszélsőbb határokig, a hihetelenség mezejéig tolva, oda, hol nagy vitatkozásoknak nyílik tér, vajjon még a shakespeare-i szellem is bírta-e mindazokat motiválni, amiket itt megkísérteni eléggé bátor volt. Vegyük csak a koporsó melletti jelenést, vagy azt, midőn Richárd Erzsébet királynétől leányát kéri nejlül. és az neki leányát odaadja, s általában a Richárd egész jelleme oly valami, mihez nincs semmi hasonló a világ irodalmában. E mű sötét és iszonyú: hajborzasztó irtózatosságok. szörnyűség szörnyűsége torlasztva, csupa gyilkolási tervek, és a színlés minden mesterségei leábrázolva: minden háttérben, s egyedül Richárd által mozgatóvák a személyek, mint bábok. Igazságtétel kevés, legalább nem megnyugtató a hallgatóra nézve. Az álmjelenés mesteri kép ugyan, és lélekkínokat mutat: de a harcban halál, mely dicsőségesnek szokott tartatni, még némi dics-sugárt is von ez emberi szörnyeteg feje körül. A címszerep Lendvaytól általában nem rosszul volt játszva, sőt némely helyek meglepésig jól. Szavalva változatosan, érthetőleg, kifejezőleg és sok meg gondolt jellemzéssel. A koporsó melletti jelenésben a színlett olvadozás és szerelmi esengés színei igen szerencsésen találva, s az álm utáni borzasztó képek mennyi erővel és igazsággal és mégis mennyi öntudatos mérséklettel!!! Ez Lendvaynak egyik nevezetes szerepe, s ha közönségtől pártoltatás és részvét e mű iránt megengednék, hogy bővebb tanulmány tárgyává tegye, valami igen jeleset bírna belőle csinálni, ám-bár így is, azt hisszük, hogy alig van magyar színész, ki e szerepben el fogja ragadhatni tőle az elsőséget. Lendvayné

(Margit) kissé bágyadt és monoton volt; hasonlólag monoton, mitől neki különösen ajánljuk az óvakodást, Hubayné (lady Anna), ámbár szerepének egyik jellemző részét, az ünnepélyességet, eléggé sikerülten tudta megadni. Laborfalvy R. (Erzsébet) meglehetősen, de neki kevés dolga. Fánecsy (Buckingham), Szentpéteri (Hastings) kisebb körű szerepeiket jól kiemelik. A többi részint készületlenség, részint szerep kicsiny-sége miatt nem tűntethetjük ki. De általában az előadás, mint-hogy a címszerep, mely körül forog minden, nagy készültséggel adatott, a jobbak közé számítható.

A LAPSZEMLE ÜGYÉBEN

TISZTELT SZERKESZTŐ ÚR! Előre nem láthatott véletlen körülményeim pár hónapig akadályozni fognak, hogy az általam félévig szakadatlanul folytatott Lapszemlével nyomról nyomra kísérjem a két magyar divatlapot. Eddig is már szembeötlőleg elkéstem, ezentúl pedig igen hátul kellene megettök járnom, azért tanácsosabbnak tartom vele ezúttal végkép felhagyni. Bevégezve e szerint az Athenaeum mult számában félévi szemlémet, ezennel búcsút veszek bíráló tisztemtől, kérve önt, hogy e befejező sorokat legyen szives közzétenni lapjában.

Visszatekintve félévi szemlélem hatására, azt tapasztalám, hogy igénytelen szavaim nem hangzottak el egészen a pusztában. Fiatal írók figyelemmel olvasák észrevételeimet s gondolkodásra ébredtek általa. E gondolkodás kétségkívül megtermendi gyümölcsét. Ki jó korán észreveszi, hogy a dolgokat több oldalról lehet és kell tekinteni, ki egy tárgyról többféle vélemények lehetőségét kezdi sejteni, az megmentendi magát a félszegségtől; nagyobb meggondolással, több számvetéssel fog nyilvánosság elébe lépni. S ki tagadhatná, hogy ebben nyereség van? Egyoldalúság- és félszegségben legkönynyebben ver gyökeret az önhittség, mi az előmenetelnek nagy akadálya, mert az nem halad s nincs oka rá, ki magát igen elül képzei. E részről tehát megnyugtató volna rám nézve szemleírásom eredménye: de nem ily megnyugtató más részről. Lapszemlémmel álnevemnek, sőt még inkább önnek szerkesztő úr, ellenségeket szerzettem, ámbár, megvallom, igen ügyekeztem azt kikerülni. Hiába, ki kell itt mondanom, hogy íróink legnagyobb része a bók nélküli kritikára nincsen megérve; nem bírják megszokni az ítéletet, habár nyilvános is az, egyes ember véleményének venni. Nem elég erősek számot

vetni magokkal: vajjon nem lehet-e öbennök is hiány? hajlandók örökké csak bírálójukban keresni a tévedést, nem soha magokban, sőt mit mondok? nem csupán tévedést, ami nagy hagyján, hanem azonnal *kajánkodást*, mihelyt az ítélet nem vala kedvező. Meg vagyok győződve, többen az általam megbírált vers vagy beszély szerzői közül azon hitben vannak, hogy műveikről azért nem szóltam kedvezőleg, mert koszorúkat irigylem. Kritikai pályára lépni kis irodalmunkban annyit tesz, mint magadat szemközt állítani egy sereg bizonyosan támadandó ellenséggel; minek igazságát, ha valaki irodalmunkban, ön tapasztalható leginkább, mert önnek kritikai munkálkodása annyi személyes ellenséget szerze, mennyi nehezen van valakinek az irodalomban.* Tudom, hogy ennek okát sokan a kritika szigorúságában keresik, de könnyen bebizonyítható, hogy az leginkább az ő erőtlenségökben fenekül. S nemcsak az számolhat nálunk ellenségekre, ki kritikát ír, hanem mindaz, ki kritikai dolgokkal foglalkodik, azaz ítéel mások műve felett. Legyen valaki lapszerkesztő vagy valamely bíráló választmány tagja, ha egy betűnyi bírálatot nem ír is, már mint ilyen magát gyűlölségnek tette ki. Élő példa van közöttünk, hogy egy versíró, kinek költeményeit az Aurora szerkesztője el nem fogadá, még a koporsó sem tudta megengesztelni, s gonosz együgyűséggel kérdé azokat, kik Kisfaludy Károlynak emléket terveztek: vajjon Kisfaludynak a hadnagyocskának akarnak-e emléket állítani, midőn még Hunyadi Jánosnak sincs? Azért csak nyugodjék meg ön, Aurora, Kritikai Lapok stb. egykori és jelenleg Athenaeum szerkesztője, hogy annyi ellenségei vannak, s hogy ezeknek számát a Lapszemlével még én is neveltem. Ez nálunk más-kép nem lehet, ily jutalom és nem más várja a kritikust hazánkban. És ily körülmények közt csodálhatni-e, hogy a magyar kritika semmiképen meg nem erősödhetik? Hogy lapunk nincs, mely az irodalom mozgásait kritikai figyelemmel tartsa? Kevés emberben van elszántság és kitartás magát gyűlölködés tárgyává, melyek a kritikával elválhatlanul járnak, folytonosan kitenni. Azért, ki önmagát igen szereti, ki békében

* Szerencse, hogy midőn kritikai dolgokkal kezdünk foglalkodni, számot vetettünk magunkkal s a körülményekkel, s a számolásból ki nem feledők az ellenségeket, s így azok árthatnak ugyan eleget, de legalább nem tehetnek boldogtalanokká, s lelkünk csendétől nem foszthatnak meg. — A szerk.

óhajt élni ki szerencsétlennek hiszi magát, ha ellenségei vannak, ne takargasson föl írói gyarlóságokat, hanem hízzelegjen vagy hallgasson. És ily hizelgő és hallgató írója elég volt és elég van a magyar irodalomnak. Ők, csakhogy magoknak jól legyen dolguk, kivonják magokat minden kritikai foglalkodásból, s távolról nézik egy-két elszántabbnak küzködését, ki azon hitben élve, hogy kritika az irodalom előhaladásának eszközlője, nem tartózkodik szembeszállani és megvívni a kritika elleni százfejtű hidrával.

Egy porszemet akartam én is tenni a magyar kritika fölépítéséhez, midőn szépirodalmi Lapszemlémet megkezdtem; hogy hamarabb fel kell hagynom e vállalattal, mint akartam, igen fájlalom, de körülményeim közt nem tehetek mást. Szándekom egyébiránt, dacára a bajoknak, melyekkel egybekötve van, a magyar kritika megalapításában ezentúl is csekély erőmmel munkálni, habár az eddiginél más alakban is, e munkálkodásnak tért. reményilem, ön, ki oly rég fáradoz e háládatlan, de igen szükseges és hasznos pályán, becses lapjaiban ezentúl is fog nekem engedni. Adjon az ég önnek kitartást és nem csüggedő türodelmet. ellenségeinek pedig, kiknek számát nehánnyal én is szaporítám. jövendőre több erőt, mint amennyit eddig bizonyítanak, nem kedvező ítéletek kihallgatásában. Ha folytonosan verjük, meghajlik a legkeményebb vas is, talán a kritika elleni gyűlölség is megszűnik egykor, ha ki nem fáradunk fiatalabb íróink már is türodelmesbek elődeiknél, és én az újabb nemzedektől e részben is sokat várok.*

1843

*E sorok igen élénk színnel és valóan festik a magyar kritika állapotját, s mi sajnálkozásunkat jelenthetjük, hogy a Lapszemle megszűntével is kevesbűlnek irodalmunk kritikai cikkei. — A szerk.

NEMZETI SZÍNHÁZUNK ÜGYÉBEN

GYAKORTA HALLUNK ÉS OLVASUNK nyilatkozatokat, látunk tényeket, színházi ügyünket illetőket, melyek azt tanúsítják, hogy e tárgynak több oldalai iránt még koránsem vagyunk eligazodva. A színházi közönség nem egyszer méltatlankodásokra téved el, és — ami még sajnosabb — magok hirlap-kezelőink, meglehet, talán ügy iránti túlbuzgalomból, oly nyilatkozásokra engedik magokat ragadtatni, melyek nemcsak nem használnak semmit, hanem inkább ártanak színészetünk ügyének. Legújabban az „Obsitos« nevű színmű sorsa idézett elő ismét némiéket, mik bennem aggodalmat gerjesztének, hogy ha ily úton haladunk, színi ügyünket oly tömkelegbe bonyolítjuk, melyből nehéz lesz a kivergődhetés. Szabad légyen ez aggodalom-szülte egypár gondolatot e helyt közlenem, nekem, ki magamat e pillanatban teljes elfogulatlannak hiszem, kit semmi más nem ösztönöz szólnom, mint egyedül azon óhajlás, hogy bármi kis részben is segéljem az eligazodást oly ügyben, mely nemzeti művelődésünk továbbfejlésének egyik szinte nem megvetendő tényezője.

Az Obsitost, miként eléggé tudva van, a megkért bírálók általános többsége ötven arannyal jutalmazá, színpadon ellenben nemcsak megbukott, hanem ki is füttyöltetett, és ami a dologban leggonoszabb, a füttyülők serege a szónak legkomolyabb értelmében dühösködött, és szebbnél szebb címekeket szórt a mű szerzője, bírálói és maga az országgyűlés által megbízott főfelügyelő ellen, ki jelenleg az igazgatást viszi. Jöttek aztán pár nap múlva a hírlapok, és az elősoroltak mindhárma újra kikapta a magáét. Az ötven aranyat elítélő választmányának magam is egyik csekély tagja valék, de ezúttal szerencsémre kisebbségben maradtam, s így a dühösködő sereg megtisztelő címeinek egyikére sem szerzettem ma-

gannak igényt; de épen azért, hogy nem szerzettem, annál bátrabban szólhatok ez ügyben, anélkül, hogy valaki szemrehányást tehetne, miszerint pro domo tartok beszédet.

Hogy az Obsitos megbukott, azt én, ki tiszta meggyőződésből (mert a tizennégy pályamű egyikének sem tudhattam szerzőjét) a választmányban »semmi figyelemre nem méltónak« ítélem, természetesnek vélem, hogy kifütyöltetett, azt sajnálom, hogy végre haragot, indulatos kitöréseket idézett elő a szerző, bírálók és a színházi főfelügyelő ellen, ezt helytelennek, méltatlannak és azonfölül nevetségesnek is tartom. Azért jöni dühbe és szitkokat szórni, hogy valaki gyenge színművet irt, és az — anélkül, hogy szerzője tudatnék, tehát teljes elfogulatlansággal — jutalomra méltónak ítéltetett, általán véve a fonákságok egyik legnagyobbika, és annál feltűnőbb, mivel ez éretlen harag már nem első esetben mutatkozik; mert emlékezzünk csak kissé vissza, hiszen nem rég történt, hogy egyik különben kedvelt színiköltőnk nevét, egy megbukott művéért, a színházból hazatérő hallgatóság egy része ocsmányul szidalmazá, és — ha jól értesültem — utóbb meg is macskazenézte. Lehet-e ennél vajjon nagyobb otrombaság! Annyi mulatságos estvét, annyi élvezet köszöntek már ezen macskazenés urak ez írónak, s íme ő mindavval még csak egy kis kíméletet sem birt magának kiérdemelni személye iránt. Azt gondolják talán az ily idétlen indulatoskodók, hogy a színműírás oly valami könnyű és mindennapi dolog, hogy kinek az nem sikerül, meggyalázásra és szidalmakra is méltó. Ám tekintsenek csak ki a világ legmíveltebb nemzeteihez, a német, angol, franciához, kik roppant terjedő irodalmakkal dicsekszenek, — hány nagy drámairót mutathatnak fel, és még a nagyok közt is hanyadik az, kinek minden műve sikerült? Pedig ezek másként buzdítják íróikat, és más kegyelettel viseltetnek a nagy elmék iránt, mint mi. Valóban kíváncsi volnék hallani, mi jognál fogva teszünk épen mi magyarok oly nagy követeléseket drámaíróink ellenében, mi, kik úgyszólván semmit nem tettünk mindeddig arra, hogy nagy íróink akármi nemben támadjanak. Vesszük-e az elmetermékeket ezerenként, jutalmazzuk-e az írókat ezerekkel, mint a francia vagy angol? Birtunk-e csak egyetlenegy színműirót meggazdagítani, részesítettük-e valamely nagy kitüntetésben? Epen nem! Köszönjük meg tehát, és adjunk hálát az egeknek, hogy

csak oly színműíróink is támadhattak minden pártolás nélkül, minőt egy-kettőt mutathatunk. Sohasem voltam védője silányságnak sem irodalomban, sem máshol, s most sem azért szólok, hogy emlékbeszédeket tartsak akár a *Rüpdök*, akár az *Obsitos* sírja felett; legyen a kritika irántok szigorú és igazságos, buktatassék meg a közönség által, míg arra méltó, ne ferdítse el rossz mű az egészséges ítéletet, ne rontsa botrányos és aljas az ízlést, öntsük ki haragunkat — ha már ilyesmi sem mehet végbe harag nélkül — a bukott műre, de szerzőjét, istenért! ne bántsuk, mert avval saját színi ügyünket rongáljuk. Ha mégis jeles színműtőinket nagy dicsőséggel vagy fényes anyagi haszonnal bírnók kecsegtetni, akkor lehetne követelésekkel föllépnünk, de mikor könyveket nem veszünk, legfelebb jutalmakat — és ezeket is csak tegnap óta — bírnak kitenni, melyeknek megnyerhetése sem bizonyos, többekkel kellvén érette versenyezni, akkor tűrjük a középszerűséget is, s legyen nyugalomunk bevárni, míg színirodalmunk zsenge korából felserdül, és szívet s lelket gyönyörködtető termékeket fog felmutatni; a megcsuszamodók vagy elesettek felett pedig ne üssünk vad zajt, kárörvendő hahotát, mert ezekkel csupán azt eszközöndjük, hogy íróink elvonulnak a pályáról, hol a koszorú oly kétes, a bukás pedig még személyes meggyalázásokat is von a küzdőnek fejére.

Mi oly igen készek vagyunk azonnal kimondani, hogy egyikünk vagy másikunk hagyjon fel a színműírással, miként kimondatott az *Obsitos* írójának is, egy épen olyan úr által, kiről azt sem tudjuk: vannak-e helyes fogalmai drámáról, kinek nem motivált beszéde még csak tekintélyi súllyal sem bírhat; s kimondatott egy megbukott műve miatt, mintha volna sok drámaíró, még a legjelesebbek közt, kinek minden sikerült. Én több férfiasságot teszek fel az *Obsitos* különben derék írójáról, mint hogy az ily elutasítások által magát megzavartatni engedné, és remélem, hogy szerencsétlenül járt művét nemsokára egy sikerülttel fogja feledékbe sülyeszteni.

Nagy figyelmet érdemlő dolog az is, hogy mi épen csak eredeti színműveink iránt vagyunk oly túlszigorúak. Már több eredeti műveket részesítettünk a kifütyöltetés és megbuktatás keserű dicsőségében, arra azonban még nem emlékezik senki, hogy fordított színmű hasonlólag járt volna, ho-

lott ezek közt sokkal több a silány, az izetlen, sőt még erkölcsrontó is, minő például az egykor oly nagyon kedvelt Kotzebue sok műve. És ez eredeti művek iránt annyira megy az ellenszenv, hogy oly szindarabokra is, melyekben elejétől végig jól mulat a közönség, tapsol, szerzőjét éljenzi, s a tetszésnek több jeleit nyilvánítja, de mivel a tetszés nem elég ordítózó, a zaj nem elég karzatrongáló, magunk ráfogjuk (s ebben színészeink is bűnősek), hogy megbukott, hírlap-kezelőink elmondják fölötte a halotti éneket, és az soha többé nem adatik, mint rá újabban is van példa, hanem adunk helyet-tök fordított silányságokat, a közönség által rég megúntakat, melyek nagy tetszésben talán sohasem is részesültek. Gyönyörű kilátás színműiróinkra nézve! Így valóban szépen buzdítjuk őket arra, hogy kioltanak kebleikből minden legvégső szikrát, — s hagyassék színészetünk, miként egykor volt, pusztá fordításokból tengő intézetté, hol egy eszmét sem hallhatunk többé, mely magyar vérből lángolt volna fel.

Mi a drámabírálok működését illeti, ez iránt is folyvást a legvisszásabb nézetek uralkodnak; s nemcsak a közönségben, hanem magok a lapok kezelőiben is. Nem is említem ama régóta folytatott oktalanságot, melyből némelyek nem bírnak kigyógyulni, miszerint ha százszor hirdettetnék is, hogy ez vagy amaz színmű jutalmazása *relatív* becs szerint történt, miből aztán következik, hogy rossz mű is nyerhet jutalmat, ha versenyző társainál kevésbé volt rossz, mégis a jutalmat eszerint elítélők örökké szidalmaztatnak, értetlen, izléstelen, részrehajló es pártos címeikkel tiszteltetnek meg, holott egy hajszálnyi vétkök sem volt, hanem a szidalmazók voltak megfontolatlanok, azt híven, hogy ami jutalmat nyert, annak, minden feltétel nélkül, tökéletesnek kell lenni. Azonban, mint mondtam, ez már régibb dolog, s leginkább a magyar akadémiai pálya-színművekre vonatkozott, s én most csak újabb eseményekről akarok emlékezni.

Nem veszem kétségbe, sőt magam meggyőződése is az, hogy a megbukott színművek szégyenének legnagyobb súlya nem a szerzőre, hanem a bírálókra nehezől. A szerzők önmagoknak rendszerint elfogult bírálók; önmagzatát mindenki legjobbnak vagy legalább jónak tartja, azért kell műveiket idegen szemmel megvizsgáltatni. A vizsgálóknak kötelességében áll részrehajlás nélkül, elfogulatlanul bírálni és tisztökben a

legnagyobb lelkiismeretességgel eljárni, hogy egyrészt a gyakori bukások által a magyar színműírást és eredeti műveknek hitele le ne rontassék, másfelől pedig túlságos szigor által a színműköltők el ne rettentessenek a pályáról. Nekik tehát a színi ügyben igen kényes és nehéz, de egyszersmind igen fontos szerepök van, mely nagy felelősséggel is jár, mert a színháznak és az egész drámai irodalomnak úgyszólván sorsa van kezökben letéve. Nagy lelkiismeretesség, jó tapintat és ízlés s éles belátás kell hozzá, hogy tisztókat dícséretesen végezzék. S mindezek mellett, ha tudniillik a bírálóknak megvoltak mind az elősorolt tulajdonok, ha legnagyobb becsületességgel és vigyázattal végezték kötelességöket, hányszor történt, hogy az általok kimondott ítélettel dacolt a színpad, s a mű, melynek ők hatást ígértek, megbukott, vagy viszont hatása volt annak, mit ők megbukandónak jósoltak. Miért? Mert általában emberi ítéletben nincs csalhatatlanság, azon elveknek pedig, melyek szerint a dráma színpadi hatását elítélni lehet, alkalmazása felette nehéz, és nem is oly bizonyos, mint kétszer kettő négy. A bírációnak, egyedüli vagy akár többek körében olvasás alatt, örökké a színpadot kell maga elébe képzelni, azon ezer apró körülményeivel együtt, melyek gátló vagy elősegelő eszközökül szolgálnak, hogy egyes jelentést, gondolatot, szót, mozdulatot, azaz játékot stb. a hatásban jó vagy balszerencse kövesse. Igen élénk képzelőtehetség kell hozzá, hogy valaki mind a művet, mind magát úgyszólván átvarázsolni bírja lelkében a színpadra. És ha bírta is, mennyi függ a minden kiszámíthatáson túl álló véletlenségektől, például. jól vagy rosszul voltak-e a szerepek osztva, mi a művek szerencséjére nézve felette nagyfontosságú és általában a színgazgatás legnevezetesebb része; minő hangulatban voltak a főszerepvivők, felfogták és vissza bírták-e mindazt adni, mit a költő művében kifejezett? Kicsiny vagy nagy volt-e a nézők száma (mert a tapasztalás azt mutatja, hogy ennek is nagy befolyása van az előadás jó vagy rossz eredményére), s végtére nevezetes tekintet az is, milyen fokán áll a nézőközönség az értelmi műveltségnek; sok tetszik Pesten, ami Kolozsvárt nem, vagy megfordítva. Íme ennyi, sőt még több, elő sem számlálható körülmények jönnek tekintetbe a színmű hatásának megítélésében, ennyi nehézségek gördülnek az elébe, ki róla ítélni akar, s innen van, hogy a

világ minden színpadain, Párizsban úgy mint Londonban, Bécsben úgy mint Berlinben, a legnagyobb vigyázat, a legrendszeresebb bírálat mellett is, gyakoriak a bukások, kifütyölések. És mégis, mi csodálatos! nálunk magyaroknál a drámabíráloktól csalhatatlanság követeltetik, s ha valamely mű megbukott, közönség és hírlapok egymással versenyezve ütnek zajt, mint valami rendkívüli esemény felett, amikor aztán mindig ugyancsak kijut a bíráló választmányoknak! — Mi engem magamat illet, én sokszor valek kénytelen — mert bizony kedvem sohasem volt hozzá igen nagy — drámabíráló választmányok tagja lenni, és pedig azon szerencsésebbek egyike voltam, kiknek bukás és siker iránti jóslataik kevés ízben nem teljesedtek, ki most is, mint mondám, az »Obsitos«-nak szerencsét nem ígértem, de mindemellett a színi hatásnak megítélhetését oly bizonytalannak, oly annyira csak sejtetőnek tartom, hogy többbizbeni helyes tapintatomat csak pusztá szerencsének, nem valami mélyebb belátásomnak vagyok hajlandó tulajdonítani. Azért teljességgel ne rovassék fel érdememül, hogy az »Obsitos«-ra nem szavaztam, mert ki tudja, a »Két gyám« című pályamű, mindamellett, hogy én, organikus hibái dacára is, színi hatást ígérőnek nyilvánítám, nem fogott volna-e bukni? Azokat, kik e részbeni ítéleti csalhatatlanságot követelnek a bíráloktól, szeretném csak egy évig is bírálókká tenni, hadd tanítaná meg őket a tapasztalás, miként csalja meg és játssza ki a színpad a legvigyázatosabb számolásokat is. Azért, uraim, több meggondolással és kímélettel keljetek ki a bírálok ellen, mert hiszen az ő foglalkodások különben sem jár sok gyönyörrel, és ezenfölül egy kis áldozat is, mely semmi egyébbel nincs jutalmazva annak pusztá öntudatánál, hogy a színi ügy előmeneteléhez ők is, tehetségök szerint, segédkezeket nyújtának.

1845

NEMZETISÉG ÉS NYELV

AZ EMBERI KEBELBE egy hatalmas érzés van oltva, egy ösztönszerű vonzódás azon föld és tájhoz, melyen születünk és nevedtünk. Megszokásnak állítják mások, én velünk szült sajtáságnak hiszem. Legyen bár egyik vagy másik, de tagadhatlan. Mint a madár fészkéhez, mint az állat azon bércéhez, hol táplálékot lel, s melynek sziklaüregében megvonulhat, hű marad, úgy a még kevés öntudatra ébredt ember is fejletlen eszméletével azon göröngyön függ, melyen született, élelmet és menedéket lelt. És e vonzalom nemcsak megmarad benne, midőn értelme szélesebb kört, fogalmai tisztultabb világot nyertek, hanem ekkor szilárdul meg és válik magasabb szenvedéllyé, mint ama puszta menedék és táphely iránti volt: a hazaszeretet nagy és nemes szenvedélyévé. Történetírás tanúsítja, hogy minden időben és minden népeknél, melyek a művelődésnek némi fokára emelkedtek, a haza neve szent volt, s még a mélyen elfajult nemzetek sem tagadták azt meg. Nincs is ember, ki magában a szív e szép érzelmét egyszer-másszor fellobogni ne tapasztalta volna. Az apai hajlék, melyben bölcsőnk rengett, hol első hangjait rebegénk az örökre kedves anyanyelvnek, a patak, melynek virág-partjain játszadozánk, az erdő, melynek árnyában gyakran pihentünk, a honi föld határát koszorúzó halmok, melyeken szemeink sokszor édes sejtések közt andalgának, rokonaink, játszótársaink, szóval gyermek és ifjúkorunk kis országa, egész életen át szívünk kedvenc tárgyai maradnak. Még a kopár sivatag is, ha honunk volt, olthatatlan vággyal vonz magához, és a távolbóli visszaemlékezés a fiatal kor gyönyörű álmainak fátyolán lát minden tárgyat a haza földén. És nincs okunk csodálni, ha a regényes Svájc lakosa, elválasztatván hegyeitől, meghal bánatában, midőn még a grönlandi ember is komor jégfazáját és a néger égő homoksivatagjait oly mond-

hatlanul szereti. A szegény német vándor, kit balszerencse, üldözés vagy éhség az óceánon túl Amerika földére űzött, gyarmatát hazája édes nevének nevezi el. Oly kedves még a hálátlan hazának emlékezetére is! Isten oltá a szívbe e mély érzelmet, mely a míveletlen emberben csak ösztönszerű, de a polgárilag kifejtettben hatalmas meggyőződésé szilárdul. Ez érzés, mely mindenkit saját fészkehez, rokonaihoz, a vele egyértelmű, gondolkodású és szokású emberekhez von, leszen aztán szülő oka azon elváltságoknak, melyekből családok, népek és nemzetek alakulnak, miket isten azért akart így, hogy általok az emberi fejlődés forrásait nyissa meg. Mert az emberszellem végetlen gazdagságát a többoldalú élet, különböző módok és sajátságok által fejleszti ki. Ezért alkotta a természet változatosságot, különböző országokat és éghajlatokat, különböző jótékonyságokkal hozván létre; ezért képezé az embert különböző alakokkal és természettel, ösztönnel és hajlammal, tehetséggel és erkölcsökkel. Tengereket és folyókat, hegyeket és mélységeket rakott a népek közé, egyszersmind törekvést oltva keblökbe, hogy elvált állapotjukban is közös célokban, az egész emberiség céljaiban, egyesülni ügyekezzenek. Mert az ember, noha magában véve is egész, része mégis az emberiségnek és tagja annak, s így rokon s egy a többi emberekkel. Az egy tájra szorított embercsoport könnyen szövethetkezik egymással. Az érzéki világ különböző környezete, kölcsönös szükségek s azok kielégítése, közös munkák és élvezek, egymás sorsábani részvét, hasonló örömeik s fájdalmak, egy ily külön élő családcsoportot egy magában vett egészszé és más társaságtól idegenné képez, s így támad a nép itt és amott. Ezen különvált népben aztán természet szerint egy s ugyanazon élet van: mindnyája emberekből áll, s minden ember tagja az emberiségnek. A szellem, mely nyilatkozni törekszik itt és ott, ugyanaz; mindenütt emberi, mindenikben a miveltség és emberiség iránti vágy és benn lakozó erők teljes kifejlése az, mi őket vonja és ösztönzi. De ezen szellem, ezen általános élet minden népben módosul és sajátlag mutatkozik, és oly elhatározott egyéni jellemet nyer, mi csak egyik népben van meg, s csakis ebben kell meglennie. A jellemeknek ezen több- és különféleségében leplezi föl magát az élet gazdagsága. A szellemnek minden nyilatkozásai, melyek ezen egy népben valódiak kifejlenek, sajátságos bé-

lyeggel bírnak, melyek semmi más népnél nincsenek és nem lehetnek meg. Valamint az egyetemi nyelv, mint legközvetlenebb tüneténye az észnek, mint egyetemes értelem, minden külön népnél nemzeti nyelvvé leszen, mivel az egyetemes ész is nemzeti ésszé vált, azaz meghatározott sajátságot nyert, úgy az alkotmány és jog, erkölcsiség és vallástudomány és művészet saját bélyeget hord magán, habár nem mindenki által felfoghatót is, mely eme népnek tulajdona. Minek nincs ily bélyege, mi a nép közé kívülről hozatik, csak akkor nyer erőt és életet, ha a népnek táplálékul szolgál, ha máskép alakul és ennek sajátságaiba olvad át. Ily felolvadás nélkül csak a nép elenyészttével tarthatja fenn létét.

Ezért minden népnek első törekvése, és kell, hogy első törekvése legyen, önállását fenntartani, szabad és független maradni minden más nép uralmától, hogy lehetőleg megőrizze a sajátságos jellemébeni szabad kifejlést, és ne tűrje, hogy rá idegen nép idegen élet érzelmeit erőszakolja. Mert minden élet szereti önmagát, óhajt és törekszik terjeszkedni, mindent hatalma alá vetni, hogy maga teljesen szabad lehessen. Innen van minden népben az ösztön más népek közt és felett kitűnni, érvényességre emelkedni, másoknak parancsolni épen úgy, miként egyesek egymás közt és ellenében. A népeknek, valamint egyes embereknek, van szegyenök és becsületök. A legnagyobb becsület és legnagyobb szerencse szabadon állni, saját erőben és függetlenül, s ha túlnyomó nem, legalább hasonló lenni más népek irányában, és dacolni bírva és merve minden bárhonnán keletkezett megtámadással. A legnagyobb szegyen és balszerencse ellenben más népnek alávetve lenni, idegennek szolgálni, másnak sajátságait elfogadni, táplálni és magáéi gyanánt előmozdítani. A szabad függetlenség nem a legfőbb cél ugyan, mire törekedni kell, hanem a legszükségesebb eszköz, mi nélkül a nép, mint nép, semmi üdvös célját nem érheti el. Mert a nép meg van semmitve, ha sajátsága megsemmített, a sajátságának pedig meg kell vagy legalább meg lehet semmisülnie, ha idegen uralomnak van alávetve.

Egyes ember láncszeme a népnek és emberiségnek; szükségképen tartozik mindkettőhöz, és szükségképen ered abból. Az emberiségre nézve azon rendeltetése van, hogy mindent, mi benne szellem és erő, szabadon és teljesen kifejtessen és ki-

éljen. Ami pedig a szellemből és erőből, műveltség és embe-
riességből övé, vagy övé leendő, az benne nyilatkozik, népe
sajátságában jut hozzá, és ezért csupán ezen sajátságban fej-
lődhetik ki. Következik ebből, hogy az ő törekvésének egybe
kell találkoznia népe törekvésével, melynek ő része, és kell,
hogy népének becsülete az ő becsülete, szégyene az ő szé-
gyene legyen. Neki kell akarnia népe függetlenségét, mert
annak sajátságait is kell akarnia, és ezeket ismét azért kell,
mert élteinek rendeltetése szerint csak így élhet, s csak így
fejtheti ki szellemét és erőit teljesen és szabadon. Azért az
értelmes ember, vagy ki emberi kedéllyel bír, szereti népét,
mint önmagát, mert a nép benne van, miként viszont ő a
népben, azért leszen a föld, melyen atyáitól öröklött saját-
ságai élnek és honosak, hazájává, melyhez élete tartozik, mi-
ből következik aztán, hogy ki hazáját elhagyja, magát hagyja
el, és önromlására törekszik, s önromlásában mindazokéra,
kik népéhez tartoznak.

Ama vágy a nép sajátságait, miként azokat atyáinktól
öröklöttük, fenntartani, előmozdítani és az unokákra hagyni,
hogy azok is tökéletesítsék: a törekvés amaz örököt és szent-
tet, mi minden népekkel és időkkel közös, egyénileg, miként
egyedül lehetséges, megismerni, fenntartani és képezni, és a
maradéknak akként átadni: amaz öröm a jó, és fájdalom a
balsiker felett, ama készség e cél miatti minden áldozatra
egész az életnek vidám kedvvel odaadásaig, személyünk és
legdrágább birtokaink alárendelése a közjónak: ez egyedül a
hazaszeretet. Nem hazaszeretet ellenben, vagy csupán ösz-
tönszerű, ama szokásérzelem, mely magát a hagyománykép
nyert formáktól el nem szakaszthatja, mivel azokban kényel-
meket lel, sem amaz állati pusztá ragaszkodás a földhöz és
göröngyhöz, melyre önkaratunk és tettünk nélkül, vakeset-
leg jutánk. Hol szabad vagyok, ott van Róma, úgy mond Bru-
tus, mi azt teszi, hogy nem a hét halom, nem a Tiberis vagy
ama falak teszik hazámat, hanem a római lelkek sajátságos
szabad érzelve. Hol rómaiak vannak, ott van Róma, hol né-
pem sajátságai élnek, ott van hazám.

A népsajátságok ezer jelekben mutatkoznak. Tett és szen-
vedés, vallás és erkölcs, tudomány és művészet, jog és tör-
vény, az indulatok és szenvedélyek nyilatkozásai mindannyi
bizonyítványai annak, de semmi annyira vissza nem tükrözi

azokat, mint a nép nyelve és története. Azért a népeknek nincs szentebb ereklyéjük és féltetőbb kincsök, mint nyelvek és híven jegyzett történetök. Szó és tett jellemzik az embert, szó és tett a népet. A nép ajkán élő nyelvből és az eseményeket ábrázoló történetből leginkább megismerhetni a nemzeteket. Mi fontos minden népnek saját története, arról más alkalommal akarok szólni, most csupán a nemzeti nyelvre kívánom hallgatóim figyelmét fordítani

Méltán mondták már a legrégebb idők bölcsei, hogy a beszéd és ész egy, s hogy az ember beszéd által különbözik az állattól, mely csupán hangokat ad. A beszédtehetség és annak eredete megoldhatlan talány, és megfoghatlan tünelemény. Ezért sokan mindennek felettinek tartván azt, mit az ember önerejéből feltalálni képes, nem képzelhették egyébként isten közvetlen ihleténél. S valóban, ha a nyelvek szellemének vizsgálatába bocsátkozunk, oly tömkelegbe bonyolítjuk magunkat, melyből végre csak azon vallomással menekszünk, miképen azt megfogni nem vagyunk képesek. Annyi igaz, és tagadhatlan tény, hogy csaknem minden nyelvben nyomai vannak egy közös eredeti nyelvnek, az emberi közös érzelmeknek és nézeteknek, melyek szerint mindazt, mi az emberekben végbement, mit észrevettek, kifejezték. Számos különböző népek nyelvében sok tárgy ugyanazon szavakkal neveztetik. Valamint a test átlátszó leple a léleknek, úgy a nyelv teste az ember belsejében munkáló szellem-erőknek, mennyiben azok külsőleg is alakulni akarnak; szóval az a szellem nyilatkozása, kitörése. És amint a nyelv a szellemnek külsőképen alakulandó hangja és kitörése, vagy maga a beszélő ész, úgy az egyes nyelv az egyes nép szellemének hangja és nyilatkozása, például a francia és angol nyelv a francia és angol népé. Benne ki van és szükségkép ki kell fejezve lenni azon bélyegnek, mi azon nép sok saját-ságaival megismertet, melyeket az beszélvén kifejez. A nép nyelve által tehát sokat megtanulok a nép felől, ha annak soha egy tagját sem láttam is. Például, ha görögül és latinul értek, sok magyarázatot nyertem a görög és római nép gondolkodásmódja, érzelme, nézete, kedélye és jelleme felől. A nyelv tükre azon népnek, mely beszéli. Belőle megláthatom, mit akar, hová törekszik, mily hajlama van, mit szeret és gyakorol leginkább, szóval, miben áll sajátképi élete és vágya.

Amint a nyelv különböző időkben változik, visszatükrözi a nép elő- vagy hátramenetelét, erejét vagy lankadását, egyszerű vagy mesterkéltséget, élénkségét vagy dermedt állapotát. A beszéd külső képe a kedélynek. Ez levén azon alak, melybe az egész ember, ki valamely nyelvet beszélt, gyermekkora óta mintegy beleolvadt és tapadt, mi legerősebben elfoglalja, ez aztán mind szellemére, mind lelkére oly bélyeget nyoma, mi szerint érzeni, gondolkodnia, szeretni és élnie kell. A nyelv az elhúnyt nemzedékek megmerevült szelleme, melyet az újak éleszt föl, midőn szavakat mond; a nép egész életének és lényének mozgékony betűbe nyomott és olvasható története.

Ha igazak, miket imént mondtam, s mikről a gondolkodó hamar meggyőzheti magát, hogy a nyelv a népnek legbensőbb kedélyét, elrejtett történetét, legrégebb fejlődését, szóval egész érzése, gondolkodása, képzelete és élete módját magában foglalja, következik, hogy változván a nyelv, változnia kell vele és általa a népnek is. Mi a nyelvet összezagyválja és keveri, idegenszerűvel és rokontalannal vegyíti, s annak tiszta folyamát és derűtségét bármi módon zavarja, mindannak szinte befolyása van a nép megzavarására és önmagából fejlődése gátlására. Mert az életnek szellemibb és bensőbb eleme a beszédnél semmi nincs. Önként foly ebből, hogy ha a nép nem akarja elveszíteni azt, ami által nép, ha minden sajátosságait meg akarja őrizni úgy semmire sem kell annyira ügyelnie, mint arra, hogy nyelve ki ne vesszen és el ne korcsosuljon, hanem eredeti tisztségét és bélyegét megtartsa.

A nyelv kiveszése és elfajulása sokképen történhetik. Idegen népek özönlik el mint győztesek az országot, vagy ellankad, puhul és fajul maga a nép, mi aztán belsejének tükrét, a nyelvet is, szükségkép romlásba dönti. Leggonoszabb pedig és mindennél szégyenletesebb azon állapot, ha a nép, sajátját megvetve, idegennel és külföldivel kacérkodik, s ezáltal kétnemű korcsná leszen, és semmiségbe hanyatlik, miért aztán a nyelvnek is keserűen kell lakolnia. Ha valamely nép oly botor, hogy egyik vagy másik idegen nyelvet előkelő s mintegy úri nyelvvé teszi, és mindenhol avval él, azt használja, az nem tudja többé miben rejlik nemzeti életének szelleme, hol vannak azon nagyszerű szentségei, melyekben ereje,

uradalmának, tettei- és parancsainak hatalma alapodik, az elenyészni és idegen járom alá hajolni indult.

Mondottam, miképen a nyelv tükre a népnek, külső nyomata belső élete- és története-, hajlamai- és tehetségei-, szeretete- és gyűlöletének, szóval, mely mindent visszatünet. Ha ez való, akkor elkerülhetlen, hogy magát és kifejezett jellemét annak kedélyébe ne vesse, és mintegy bélyegül rá ne nyomja, ki azon nyelvvvel legkorábbi évei óta szakadatlanul él. Ha például a magyar gyermek harmadik-negyedik évtől kezdve kiválólólag franciául beszél, olvas és ír, következőleg ezen nyelven gondolkodik, belé mindinkább a francia kedélynek bélyege nyomja magát, a francia iránt előszeretete támad, mert ez az első szellemi élelem, mellyel gyermekora tápláltatik. És a gyermek lelke, miként viasz, minden bele nyomott formákat fölvesz, és meg is tartja mindaddig, míg azok megmerevülvén, többé meg nem változtathatók. Az ily gyermeknek csaknem lehetetlen, aztán, hogy magát saját népének nyelvébe többé tökéletesen beleélhesse és gondolhassa; lehetetlen, hogy népe kedélyéből, történetéből, művészetéből és legbensőbb ösztöneiből sok örökre homályos, érthetetlen ne maradjon előtte; lehetetlen, hogy a magyar élet, magyar szokások, melyek az egész néppel egyetértés és érzésből támadhatnak, valaha szeretete tárgyai lehessenek, vagy legalább azon mértékben lehessenek, mint lettek volna, ha képzésének eszköze a magyar nyelv leendett. Minden rokon- és ellenszenvei idegenszerűek lesznek, mert neki elejétől fogva elforgatott azon kulcs, mely népének legbensőbb megértését nyitotta volna fel előtte. Az így nevelt ember egyike azon örökre szerencsétleneknek, ki semmi nép közt nem érezheti magát honosnak, nem léphet bátran és szilárdul, mert mindenütt idegen, hacsak istentől nagyobb és megronthatlan szellemerővel nincs megáldva, mely sokat megbír, és sokat képes fölemészteni, mi alatt a középszerű leroskadna. De még az ilyen gazdag szellem is jövendőben különyszerű, nem hasonlító hajlamok és ösztönök és munkálatbani kapkodások miatt lakolni fog balga neveltetéseért. Az ekként felserdült magyar gyermekeken legjobb akarata mellett is sokszor leszen az idegenszerű, sőt még nemzetellenes is, észrevehető. Sokkal veszélyesebb és jellemferdítőbb még ennél is, ha a gyermek zsengekorában, mielőtt lelkébe a nemzeti nyelv beleedződött, két-

három nyelvet egyszerre tanul és gyakorol. Ilyenből lesz aztán a valódi nem magyar, nem angol, francia vagy német, hanem egész világ embere, sokszínű és sokoldalú kaméleon; minden színt és jellemet játszik, de semmi állandó és meghatározottal nem bír. Ha valódi embert akarunk nevelni, ki népét ismerje és értse, szeresse és becsülje, tápláljuk a gyermek lelkét gyenge korában egy eledellel, saját népének nyelvével és történetével, mint legfőbb tényezőivel a nemzeti életnek. Midőn ezekben erős, midőn az, ami nemzeti, csonttá és velővé szilárdult és vérebe hatott, akkor tanítsuk először holt nyelvekre, melyekben egy elmúlt és kitisztult életnek alakjai az örök emberiség szilárd képei gyanánt állanak, és semmi csábítót és kedélyzavarót nem foglalnak magokban, kivált ha akkor állítatnak a gyermek lelke elébe, midőn abban már a nemzetiség erős gyökeret vert. Később lehet új nyelveket tanulni és a megértésig gyakorolni, mert beszélni azokat kevésnek leszen szüksége, és zsenge korban veszélyes is, midőn a kedély könnyen fogad magába idegenszerűségeket. A gyermeknevelés és tanításban nem minden szabad és tanácsos a gyenge korban, mi a felserdültnek és fejlettebbnek nem árt. Ezt lelkiösmertes nevelőnőknek a nyelvtanításnál is meg kellene gondolniok. A francia és angol másképp neveli gyermekeit, mint a német, és másként, mint mi, a német utánzói, azért nevel valódi francia és angol polgárokat, míg a német hontalan kozmopolitákat, a magyar pedig német-magyarokat, azaz kétfajú korcsokat.

Ki az idegent használja, az meg nem tanulhatja, vagy ha igen, utóbb feledi el sajátját. Kedélye a hasonlatlan és különböző által megzavartatik, és idegenhez csábítottatik, idegen szokást, szeretet- és gyűlöletet szív magába, és saját népiességét nem foghatja fel lelke teljességéből. Idegen alakot öltvén magára, az élet magas erejét és dicsőségét, mellyel saját népe között erősen állhatott és hathatott volna, elvesztette. Egyszerű sarjadékból nevekszik minden, ami nagy és hatalmas. Ha a mi majmolásink, míveltségünk tarkasága, ezerféle cikornyáink, sok nyelvünk, sok mesterkélésünk valami emberies és természetszerű volna, látnunk kellene azon jeles embereket, kik általa támadtak. De azokat nem látjuk. Nekünk, kivéve kevés kiveendőket, kiknek száma nem gyengíti az általános állítást, szilárdabb és jellemesebb férfiaink voltak

azon időkben, mikor nemzeti nyelven kívül egyebet nem beszéltünk, szilárdabbak még akkor is, midőn tanodáinkban latin nyelvvel gyötörtettünk. Én nem akarom, hogy oda menjünk vissza, de óhajtom, hogy hosszú tévedés, roppant károk után átlássuk, hol van a dolgok mértéke, hol azon határ, melynél a szerfelett sok és szerfelett kevés végződnek. Minden kelleténél nagyobb vegyülés közönyösséget, ingatagságot és jellemtelenséget szül, oly közép lényeket teremt, kik sem szeretni, sem gyűlölni nem tudnak, milyeneknek száma úgynevezett miveltebb osztályainkban végetlen.

Ha már, mint az imént láttuk, az idegen utáni kapkodás, kivált pedig az idegen nyelvvel kora élés egyesekre oly kártékony, mennyivel kártékonyabb az egész nemzetre nézve, melynek elfajulása nagyobb következesű, mint egyeseké. Ha valamely nép eléggé szerencsétlen egyik vagy másik idegen nyelvbe szerelmesedni, az önmagát és sajátságait készül elveszíteni és más idegenné átalakulni. Legyen aztán a megszeretett nyelv szomszéd nép nyelve, úgy önként megyen azon veszélynek, hogy a nemzet, mely nyelvével meghódítá, alkalom mutatkozván, fegyverrel is uralma alá hajtsa. Ily balga nép nem gondolta meg, miképen isten a nyelvkülönbségeket nem pusztá jókedvéből, hanem azért teremté, hogy különböző népek létezzenek, és mindenik saját módja szerint fejlődvén, kölcsönös egymásra hatás és verseny által segéljék elő az egész emberiség ügyét. Neki a változatosság és sokszerűség tetszett; élénk, gazdag világot teremté, és bele szabad versenyküzdését oltá a különböző erőknek. És így, ki egy állodalom- és vallás-, egy uralkodó nép- és nyelvről beszél, az természet-ellenit beszél, isten örök akarata ellen szegül, és az ő rendét törekszik megzavarni, szegénnyé, egyhangúvá tenni az ő változatosnak és sokszerűnek teremtett világát. Az ilyen egy célra dolgozik a hódítóval és zsarnokkal, ki a népeket összeigázni és a szellem szabad mozgalmait bilincseivel fékezni akarja. Azért minden népnek, mely sajátságait és ön nemzetiségét szereti, törvénné kell tennie, hogy szomszéd élő népnek nyelvét ne beszélje, különben lerombolja azon sarampókat, melyekkel isten a népeket egymástól oly mély bölcseséggel választotta el.

Az eddig mondottakból könnyen észrevehetni, hová célozok. Én a külföldi nyelvekeni beszéd kártékony divatát aka-

rom magyarjaink közül kiküszöbölve látni. Eszméljünk föl valahára, és lássuk át, hogy bennünket ezen divat romlás felé visz, és kivált a közénk berontott német nyelv meghozza ránk a végpusztulást. Mennyit ártott nemzetiségünknek a német nyelv, beszélik történeteink, és láthatjuk mai nap, midőn egész levegőnk meg van telve németességgel, s ellene minden óvószereket megkísértünk, de többnyire sikertelenül, mert épen arra gondolunk leghanyagabban, mi legerősebb terjesztője a ragálynak: a *beszédre*. A német nyelven csevegés szeretete bennünket az elnemzetlenedés örvényéig vitt. Van, kik azt gondolják, hogy újabb időbeni fölébredésünk alatt mindent megtettünk a magyarosodás emelésére, és nincs többé mitől félni; de én más véleményben vagyok, s azt hiszem, hogy míg társalgásainkból a német nyelvet ki nem irtjuk, még oly sokan lesznek, kik magyar létökre oly örömet beszélnek egymás közt német nyelven, és e nyelv szükség nélküli használatát nemzet elleni bűnnek nem érzendik, addig sok ok van aggódni a magyar nemzet fennmaradásáért.

A német nép, mellyel még Géza vezér és szent István király korában összesógorosodánk, s melyet hajdan fegyvereinkkel tudtunk féken tartani, míveltségével és míveltsége által nyelvével hódította meg bennünket, annyira, hogy szinte magunkról is megfeledkezünk. Hajdanában sok állott ellent az elnémetülésnek. Nagyobb számmal valánk, és minden szorosabb politikai egybeköttetés nélkül a némettel; népünk közelebb az eredeti, el nem korcsult s Európában egészen idegen és különálló magyar sajátságokhoz; fejedelmeink magyarok voltak, az udvari, kormány- és hadi nyelv magyar. Később mindez változott. Kormány-nyelvünk állandóan latin lön; német, szláv, olasz befolyás váltogatták egymást ügyeinkben, utóbb pedig fejedelmeink szakadatlanul németek lévén, háromszáz év óta gyakorolják ránk német befolyásukat; Zápolya óta Magyarországon nincs magyar udvar, melynek fényében az előkelőbbek csilogni szeretnek, s melyhez szokásokban és nyelvben oly könnyen alkalmazkodnak. Bécs városa szívott magához mindent, ami közöttünk születés, gazdagság és hivatal által kitűnik. Német kormányunk az elnémetítés elvét századok óta rendszeresen folytatja, és ha II. József korszaka, melyben e fejedelem egy csapással akarta végrehajtani, mi hosszú idők óta előkészítették, fel nem rázza

e nemzetet, és az 1823-i erőszakos katonaiállítást és adószedés oly viharossá nem teszi az 1825-i országgyűlést, hol egy-két lángszellemű férfiú az újra elaludni készülöket fel nem riasztja, s figyelmessé nem tesz bennünket, miképen a nemzetiség sokkal féltetőbb kincse a népeknek az alkotmányoknál, azóta talán vége volna minden reményeinknek a magyar nemzetiség jövő felvirágzása iránt. Az utolsó száz év alatt nagy lépésekkel sietett nyelvünk az életből enyészni. Alig volt fejdeimünk, kinek országlása alatt oly nagyot súlylyedt volna nemzetiségünk, mint Mária Terezia németiséghez édesgető és Bacsba csábító, szoktatató szelid kormánya idejében. Altató hatású volt nemzetiség tekintetében I. Ferenc hosszú országlása is, kivált 1812-től 1825-ig. Hasznos ellenben II. József viilanyozó időszaka, mely fölkelte az ellenhatást, és hasznos jelenleg uralkodó V. Ferdinánd országlása, mely alatt nyelvünk visszahelyezettett törvényes uradalmába. E derék fejdelem csaknem mindent megtett, mi tőle függ, s uralkodása alatt ki van mutatva az ösvény, melyen haladnunk kell, ha nemzet, ha magyarok akarunk maradni. És ezért áldás Ferdinánd király életére, és örök fény nevére! Ő az idegen nemzetiségek bár jogtalan és mégis erőszakos követelése dacára, nem tartózkodék a magyarodás zászlóját kezébe venni, és mintegy hallgatag kimondani, hogy ezen jében győzni fogunk. Dicső pálya áll előttünk, a nemzeti újulás és a magyarság megszilárdításának nagy pályája! Azonban azt célravezetőleg más módokkal fogjuk megfuthatni, mint amelyeket Mária Terézia idejében és azóta nagyobb résznél használtunk, és még ma is igen észrevehetőleg használunk.

Ma már sokan vagyunk szigorúak abban, hogy hivatalos ügyeink nemzeti nyelven folyjanak. Szép és a legnagyobb méltánylást érdemlő lelkesülés! De fájdalom, e hivatalos magyarság még koránsem minden, amit tennünk kell, s a nemzeti becsület tennünk parancsol. Nekünk a magyar nyelvet élet nyelvvévé kell tennünk, azaz oly nyelvvévé, mely társalgásunknak, egymás közti legbizalmasabb eszmecseréinknek, szívünk legbensőbb érzelmeinek, legmelegebb ömledéseinek egyedüli tolmácsa legyen. Hivatalos nyelvünk századokon át latin volt, de azért társalgási nyelvünk, élet nyelvvévé nem tudott lenni, nemcsak azért, mert holt nyelv volt és hölgyeink

nem beszéltek, de azért is, mert általában a meghatározott formákhoz tapadó hivatalos feszesesség maga nem bír nyelvnek oly hajlékonyságot és ennél fogva oly varázserőt adni, hogy azt a könnyű társalgás és a szabadabb élet is örömet fogadjon érzelmei és eszméi magokat korlátoztatni nem szerető közlésére. Pedig a társalgás s általában az élet az, hol a nyelv csodatékony hatást gyakorolhat a nemzetre. Nyelvünknek élet nyelvivé kell lennie, azaz minden szóbeli foglalkodásaink közt, és kivált a két nem közötti társalgásban, használtatnia, ha vele és általa magyarságunk megszilárdulását óhajtjuk. De fájdalom, épen e tekintetben kétségbeesztően szomorúan állunk.

Neveltetésünk nemzetiség tekintetében szegényítőleg fonák. A felsőbb osztályokban régóta nagyobb gond van arra, hogy a gyermekek mindenek legyenek inkább, mint magyarok. Nem tagadhatni, hogy újabb időben a magyarság iránt némi figyelem ébredt a felsőbb körökben is. A csecsemőt magyar dajka környezi, és pár évig nem beszél s alig hall egyebet magyar szónál. De mikor kinőtt a dajkaölből, nevelő kezeibe jut, s ezentúl háttérbe tolatik a magyarság, s a gyermek nemzetietlen gondolatok és érzemények körébe lép. Tanul németül, franciául, angolul. Ezen nyelveken csevegő játszótársak veszik körül, minden ismeretet idegen nyelven szerez meg. Magyar állapotról, a nemzet múlt és jelen viszonyairól, magyar irodalomról alig hall valamit. Silányul előadott rövid magyar történet, s a nevelés vége felé egy kis magyar törvény, mindaz, mit a haza érdekeiről tudnia szabad. Legtöbb idő a külső műveltség megszerzésében vész el: lovaglás, úszás, tánc s több ilyenemű hasznos, sőt mondhatnám mindinkább gyámuló és férfiatlanodó korunkban szükséges, de nem legszükségesebb és főbb dolgok, miket az előkelők gyermeke tanul. Ezt követi egy kis futólagos külföldi utazás, melyből megtérvén a főrangú úrfi, megnyílnak előtte a szóban, gondolatban, érzésben teljesen nem-magyar vagy épen magyarelles társalgási teremek, s ott keresi rendeltetésének mintegy végcélját. Az így nevelt és ily körülmények közt élő ifjú férfi aztán törvényhozó lesz, és családi pártfogások által ez arisztokráciai országban nagy hivatalokra emelkedik, és tartja az ország kormányrúdját. Ha pedig leánygyermek, kinővén a német és francia nevelőnek kezeiből, kik valóságos

öldöklő angyalai a magyar életnek, férjhez megy, anyává lesz, polgárokat nevel a hazának, fénye és csillaga a társalgási köröknek, anélkül, hogy lelkében csak szikrája is élne a nemzetiségnek. Ily egyének vezetik aztán az ország kormányzását és teremtik a fentebb körökbeni társalgást. Sok ekként elhibázott nevelésű férfi és hölgy újabb időkben öntudatra ébredve, vagy egy-kettő szükség által is kényszerítve, igyekszik kipótolni az elmulasztottat, 24—30-ik éve körül tanulja szorgalmasan a magyar nyelvet, és ügykezetében sokszor nincs hiány, bámulandó sokra viszi, amit magában föltett, de hiába, mit a gyermek e tekintetben elmulasztta, az a felserdült vagy megállapodott korban visszaszerezhetetlen, vagy csak századiknak, ki nagyobb szellemerőkkel született, sikerül. A nemzeti sajátságokat érzésben és gondolkodásban, vágyban és reményben, melyeknek alapja a gyermek fogékony keblébe nyomulhat csak, a felserdült kedély nem képes többé úgy elfogadni, hogy vele vérenek minden cseppje elteljék. Azon idegenszerűséget, mit a gyermek gyenge korában magába szívott, legtöbb egyénnel semmi emberi eszközökkel ki nem lehet többé törölni. A nemzetietlenség jelei kiütik magokat az ilyenek rokon és ellenszenvein, vágyain és érzésein. Akik pedig még később sem ébredtek öntudatra, hanem maradtak, miket belőlök az elferdített nevelés csinált, azok egyrésztől a legszánandóbb lények, másrésztől pedig valószínű csapásai a magyar nemzetnek. Az ilyen aztán magyar épen nem, de nem is német, francia vagy angol, hanem keverék mindenből; minden csak félig, semmi egészen. Az ilyeneknek hazafiság, nemzetiség nem érzett, nem értett eszmék. Közönyösesek a hon legszentebb ügyei iránt, és a nemzet nyer bennök egy nagy jellemtelen tábor nemcsak a nemzetiség, hanem még a magyar alkotmányosság romlására is. Oly tábor, melynek emberei csak önhasznokat, jólétüket és hiúságokat tartják szemek előtt, kényelmeket, gyönyöröket vadásznak, s hivatalért, nem hogy általa használjanak, hanem hogy benne csilloghassanak, feláldoznak mindent, mit más szentnek tart: erényt és férfiúi becsületet. És íme, e táborból kerül ki politikai hitszegőink, címvadászaink, rangéhezőinknek ha nem mindnyája, de nagyobb része. Mi gondja annak Magyarországot felvirágoztatására és jólétére, ki maga nem magyar? Csak őt érje fény és jólét, megnyerte az életnek leg-

főbb kincseit, melyeket magának képzelni tudott. Azon szent érzelem, mely a hazafi keblén keresztülremeg, midőn a köz virágzatot látva magának azt mondhatja: e nemzeti emelkedésnek egyik parányi előmozdítója én is voltam, én is vetetem el egypár magvat, melyet az idő kikeleszte, virulásra hozott, és most isten oly szép áldása van rajta, — e mondhatlan édes érzelem nem lakja az ő kebelét; hazafiúi erény, a népe boldogsága és dicsősége feletti kék és öröm, mindezek neki ismeretlen dolgok.

E sötét kép, melyet az élet után ábrázoltam, nemcsak a felsőbb, hanem némi módosítással a középrendűekre is illik. Annyira meg van még a nemesi osztály is e részben mételeyezve, hogy egész megyéink vannak, melyekben a német társalgás tartozik egyedül a jó hanghoz, és tartatik műveltségnek. Ennek oka itt már nem annyira a nevelésben fekszik, ámbár ez is, kivált a nőnemé, nagyobb részben fonák, hanem inkább azon gyarlóságban, miszerint a középrendűek a főbb rendűekhez ügyekszenek alkalmazkodni, és gyakorta a nevetségig utánozzák ezek módját, szokásait és divatát, mely külföldi jellemű levén, a külföldieskedés, úriság és műveltség bélyegének vétetik. Mivelhogy uraink magyartalanok, az alantabb rendűek is magyartalankodás által ügyekszenek úri létüket bizonyítani. E törekvés száz apró dolgokban nyilvánítja magát, de amelyek mind nem oly kártékonyak, mint az idegen s ezek közt a német nyelvvel élés. Ezen német nyelv honossá tette magát még szegényebb nemesi házainkban is, és mintegy vérünkbe olvadt, annyira, hogy sok nevezetesebb íróink, szónokainknak nagyobb része, ha bizalmasabban akar egymással szólni, német nyelven beszél. A baráti szív e nyelven nyílik meg a barátinak, a szerelmes pár e nyelven magyarázza egymásnak keble legforróbb érzelmeit. Tehát oly mélyen sülyedtünk, hogy magyarjainknál a bizalom, barátság és szerelem nyelve sem magyar többé, annyira, hogy éppen szivnyelvünk lett idegen! Azt hiszem, ennél nincs sem kiáltóbb, sem szégyenletesebb jele elfajulásunknak. Nekem legalább sok évek óta valódi gyászharangszózat ez, mely népem haldoklására emlékeztet. Mert gondoljuk csak át e nemzet jövődjét, melynek fiai ennyire el tudták feledni, hanyagolni és megvetni azt, mi a nemzeti lét föltétele. Az apa fiába, egyik nemzedék a másikba oltja át az elnemzetlenülés vétkét; el-

enyésznek lassanként a nép sajátosságai, a nemzeti emlékezősek, szokások, egész gondolkodásmód; utóbb senki nem ismeri azokat többé, és észrevétlen egy egészen más természetű, jellemű és nyelvű nép áll a kidőltek helyén. Vajjon nem megdöbbenő-e azon tünemény, hogy nálunk a történeti ritkaságok, a régi magyar emlékek iránt nincs e nemzetben kitűnő figyelem? hogy történetírásunk nagyobb részint parlagon hever, hogy, mint Kölcsey mondá, »nem viseltettünk tisztelettel valamely emlék iránt, mely a régiségből reánk általjöött, s a nemzet hagyományai kebelünk bűnös elhülésében letek sírjokat«; sokan közöttünk, kiket nagy hazafiaknak kiált a hír, nem eszmélnek a nagy veszélyre, mely bennünket az idegen nyelv által fenyeget, nem látnak elhatalmazásában legkisebb bajt vagy kárt, s elégnék hiszik tudni a hazai nyelvet, ha nem beszélnek is, sőt eléggé őszinték meg is vallani, hogy nekik természetesebben jó és jobban esik, ámbár született magyarok, német nyelven társalogni baráti és kivált hölgyek körében. A németiség ezen megfoghatatlan pártolói és önmagokról vétkeken megfélelkező terjesztői előtt én bizonyosan nem leszek próféta, kinek ígéit figyelembe vegyék, azért az általok bálványozott népnek, a német nemzetnek egy nagy íróját beszéltetem itt számokra. Hallják meg ennek szavait és okuljanak, ha még képesek. »Az anyanyelv iránti tisztelet abból tetszik meg, — így szól a nagy történetíró Heeren — ha azt a nemzet mindenütt használja, hol csak használnia lehet. Az idegen nyelvnek önkényes és szükség nélküli használata mindannyi megvetése a nemzeti nyelvnek. Azon német, ki franciául, angolul beszél, beszéde alatt megszűnik német lenni. Neki franciául, angolul kell gondolkodnia, ha csak iskolásgyermekileg nem akar beszélni. Ha ilyenek csak szempillantatig történnek is, a sokszor visszatérő pillanatok utóbb szokássá válnak. A nemzeti nyelv becsületével annak művelődése, mely fennmaradás egyik főszköze, szoros kapcsolatban áll. Lehetetlen, hogy valamely nyelv alább szálljon, vagy kihaljjon, meddig a nemzet színe használja, meddig művelésében a nemzet elsőrendű elméi fáradoznak.« Ezeket íme német mondá, kinek nincs oka nyelvét féltetni, mert kiterjed az a világ minden részeire. Ellenben mit mondhatunk mi magyarok, kik bár legtöbbször vagyunk hazánk idegen nyelvet beszélő lakosi között, de a némethez képest csak maroknyi nép,

körüláradozva idegen elemektől, s azonfölül oly nép, mely idegen formákba könnyen átolvadó, idegen szokásnak, külföld majmolásának könnyen engedő volt mindig.

Voltam nem egyszer tanúja ország és vármegyegyűlésen oly jelenségnek, hogy a szónok a szív és ész minden fegyverével, az ajak elragadó, elcsábító hatalmával tartott beszédet a nemzetiség és nyelv ügyében, és a másik percben, beszéde végeztével, midőn leült, szomszédival a szőnvegen forgó tárgy felett német nyelven folytatta társalgását. Mindennapi tünemény közöttünk férfiakat és hölgyeket együtt németül társalogva látni, kik jól, gyakran jobban beszélnek a magyar nyelvet a németnél, sőt nem egyszer, falusi körökben kivált, tapasztalhatjuk, hogy a magyarul jól beszélők rosszul beszéltek német nyelven társalognak. E tekintetben egész vérünk és gondolkodásunk meg van romolva, és még eszmélőbb embe-reink, még íróink nagyobb része sem érzi többé az idegen nyelvvel élés kártékonyosságát és ferdeségét. Német nőt hozunk a házhoz annak reményében, hogy megmagyarosítjuk, és reményeink oly gonoszul megjártszanak, hogy nem hogy a német nő megmagyarosodnék, hanem mi magunk is elnémetesedünk mellette, és alapítói leszünk egy egész német családnak, szaporítván általok a hazának idegen érzelmű fiait, kik közügyeink és nemzetiségünk iránt örökké egykedvűek gyakran épen ellenséges indulatúak és kártékonyak lesznek. Semmi által nem törlesztetik el könnyebben a nemzetségi sajtáság, úgy mond Wachsmuth, mint idegenekkel házasság által. Ezáltal válik a kaukázai népfaj négerré, mongollá vagy viszont, mit különben sem éghajlat, sem életmód nem képes eszközoelni.

Ki hallotta a világ két legnagyobb népét, a szabad angolokat és franciákat valaha egymás közt más mint nemzeti nyelven beszélni? akár otthon, akár külföldön? Ezen nemzetek sem műveltséget, sem tudományt a nyelvek egyedüli tudásába nem helyeznek, mint mi, kik ezen képzelt műveltségért elvetjük nemzetiségünket.

Íme hazánk két jeles költője, a testvér Kisfaludyak, német nyelven leveleztek, és németül társalgának egymással. Egy nagy fia, szónoka és írója a hazának, ki sokszor szólalt fel a magyarság mellett, egy ízben figyelmessé tétetvén a helyen kívüli német beszédre, egyenesen kimondá, hogy ebben

semmit nem lát, s hogy aki jól tud magyarul, az aztán beszélhet bármi nyelven, azzal sem nemzetének, sem magának nem árt. Ha még ily férfiak sem bírják átlátni, mint változtatja meg magyar természetünket ezen idegen nyelveni gondolkodás és beszéd, s mint szoktat a veszélyhez, melytől irtóznunk kellene akkor valóban el kell csüggednünk. Mert hiába minden ügyekezettünk. hiába íratott meg a törvény, miszerint Magyarországon ezentúl magyar az országló nyelv, ez csak hivatalokadásainkban lesz némi erejű, az életben és a valóságban ezentúl is és mindig jobban a német nyelv fog uralkodni. Hiába bármi üdvös törvények, ha emberek nincsenek azokat megartani. Nemzetiségünknek sehol sincs védbástyája, csak ön kebleinkben. Meddig magyarjaink vérében annyi német elem forr, mint jelenleg, addig nincs semmi biztos jövődönk. Semmi hatalom meg nem ment, csupán önmagunk. És koránse biztassuk magunkat, hogy egypár évtized ótai fölébredésünk s úgynevezett újjászületésünk megvéd az enyészettől. A külfölddel, kivált a nekünk legveszélyesebb némettel, útaink, gőzhajóink által naponként nagyobb összeköttetésbe jövünk, mindig több német elem vegyül közénk. A gőzhajó-társasággal egy egész megkövesült német gyarmat települt közénk, mely mereven, inkább török, hogysem nemzetiségünkhöz simuljon. Épen ily gyarmatítás történik, ha nem vigyázunk, a vaspályai társulatok által. A gyárok szaporodása, a kereskedés emelkedése, s általában az ipar, mindannyi idegen elem csatornáit lesznek közöttünk, melynek özöne csalhatlanul elborítand, ha ébren nem leszünk. Már a derék *Hunfalvy Pál* figyelmeztetett bennünket, hogy az ipartól nagy ok van féltetni nemzetiségünket, és ügyekezünk elene felköltetni a nemzeti szellemet. Nagy vigyázattal kell lennünk a honosítandók- és azokra nézve is, kik hazánkban nagy birtokot vásárolnak, mert ez úton saját honföldünkről is kiszoríthatatunk.

A távol franciától vagy angoltól, kiknek nyelve szinte igen terjed köztünk, nem félttem nemzetemet, nem a köztünk élő tót, oláh nép nyelvétől. Ez utóbbiak nem haladják meg a magyar népet műveltségben, de félttem a némettől, mely mint nemzet is tőszomszédunk, mely legnagyobb városainkba fészkelte magát, s ott mindannyi bástyákat képez a magyar elem ellen, és félttem főleg azért, mert nagy műveltsége csáb-

erővel bír. Ezen német műveltség az, mely oly felette ragályos és vészhozó nemzetiségünknek. De félre ne értessem! Távolról sincs szándékomban a német ellen hazámfiában gyűlöletet gerjeszteni. Nem gyűlölnünk kell a németet, hanem óvakodnunk tőle, mert nála nincs veszélyesebb elem nemzetiségünknek. A német nép mint nép is tiszteletet érdemel, de még nagyobbat műveltségeért. Becsüljük őt, tanuljunk tőle, ügyekezünk ismerni kivált tudományos kincseit, de ne úgy, hogy miatta elhanyagoljuk nemzetiségünket. Barbár nem vagyok, hogy a műveltség ellen buzogjak, de véteknek tartom, ha valamely nép önléte árán szerez műveltséget, midőn a műveltség a nemzetiséggel nincs ellentétben, sőt, ha a nemzetiségben nem alapszik, nem is valódi, hanem álműveltség lesz és marad. Sokan tartják miveletlenségnek németül, akár beszélve, akár írva, egész a nyelvtani hibátlanságig nem tudni, és hányan vannak ezek közül, kik a hazai nyelv tudására kényesek volnának. Hallgassuk csak politikai szónokainkat, papjainkat és színészeinket, hogyan beszél ezek nagyobb része magyarul. Ha a művelt angol és francia ily hibásan vagy ily gyakran nyers kiejtéssel és vidéki szójárással beszélne, meg nem menekednék a hallgatóság gúnyaitól és a kinevettetéstől. És a magyar gróf vagy báró, szónok vagy pap stb. nem szégyenel úgy beszélni, mint cseléde. Mindent kell az embernek tanulni, ki műveltséget igényel, csak nyelvét nem akarja tanulni a született magyar, azt hívén, hogy az magától fog jöni. Hányan fáradszunk közöttünk évekig, hogy jó francia kiejtést és hibátlan beszédet tegyenek tulajdonukká, kik egy napot nem szántak e tekintetben a magyar nyelvre. Ez oka aztán annak is, hogy sokan hiszik és beszélnek, miképen a magyar nyelv szegény, hogy magokat rajta jól kifejezni nem tudják holott ők maradtak szegények, mert a becses kincset nem iparkodtak magoknak megszerezni. Ez utóbbi szavaimat ne értsék magokra azok, kiknek neveltetése szülőik vétke miatt fonák volt, és később önszorgalmuk által ügyekeztek nyelvünket megtanulni, de nem vihették tökéletességre. Ezek tiszteletre méltók, bármi hibásan szóljanak is nyelvünkön. Az ilyeneket a világ minden kincseért sem szabad gúnyolnunk, sőt a legnagyobb dicséretet és buzditást érdemlik magyarosodásukért. Magyartalan neveltetésök szüleiük vétke volt, nem övék. Az ilyenek csak bátran beszéljenek, ha

rosszul is, magyarul eleinte; hibás beszédöknek épen olyan nagy mértékben van okunk örvideni, mint nincs született magyarjaink durva szójárású és nyelvtani vétkekkel teljes beszédeiknek. Amazok a magyarság gyarapodásának, ezek ellenben hanyatlásának jelentői. Beszéd műveli magát a nyelvet is, és sokak használata által lesz az hajlékony, gazdag, könnyű. Egyes ember, bármi dús szellemével és kedélyével bírjon is népének, sem nem találja fel a nyelvet, sem nem csinálja. Csak a közös használat adja meg annak az életet és folyékonyt, csak az élet teszi eleve. A leírt szó halott, melyet csak az ajak támaszthat életre.

Magunk vagyunk okai elsüllyedésünknek, s magunk lehetünk csak visszaállítói a nemzet újjászületésének. Sem fejlődnek, sem kormányok nem kényszeríthetnek elfajulnunk, ha magunk nem akarunk, és szuronnal senki nem erőszakolhat ránk idegen nyelvet, mint Sopron egykori lángeszű köve mondá. Azért, istenért, ébredjünk fel valahára, és ne feledjük el, hogy magyarok vagyunk és azok akarunk maradni. Ne feledjük, hogy a magyar nemzet egy kis sziget a népek óceánján, melyet idegen elemek világtengere csapkod, s egy felzúdult vész könnyen eltemethet, de nem oly bizonyosan, mint a csendesen és észre is alig vehetőleg áradó özön, hacsak szívünk minden dobbanása, eszünk minden gondolata nemzeti irányt nem vesz, és összevetett vállakkal, a legnagyobb egyetértéssel sziklafalat nem ügyesünk rakni, mely dacoljon a fenyegető vészekkel, és ne engedje a csendesen harapózó kártékony elemet nemzetiségünk bástyáit aláásni. Fő figyelmünk legyen gyermekeink nevelésére. Távoztassunk tőlök minden idegent, kivált németet, mindaddig, míg a nemzeti szívök- s lelkekben kiirthatlanul meg nem gyökerezett. Isten a gyermekornak adá a legnagyobb fogékonyságot a nyelvtanulásra; ne vesztegessük e megbecsülhetlen adományt idegen nyelv tanulására, hanem őrizzük meg a hazai nyelv számára. Őrizzük gyermekeink szívében, mint Vesta szent tüzét, a nemzetiség szikráját. Magunkban pedig tegyük fel, hogy soha meg nem törendő fogadással, nyelvünkön szólni mindenütt, hol csak kikerülhetlen kényszer mást nem parancsol; őrizzük azt, mi magyar és nemzeti, minden jelekben, felírásokon, címereken, zászlókon, és soha egy percig se feledkezzünk meg vérünkről, nemzeti becsületünkről; ismerjük

múlhatlan kötelességnek mindazokat megtartani, és unokáinknak sértetlenül átadni, mit apáink a magyar faj virágzatára sok áldozattal szereztek, megőrizték, és nekünk örökségül hagytak. Becsüljük meg magunkat, legyünk büszkék, hogy magyarok vagyunk, tagjai isten egyetlen népének Európában, és egyetlennek talán a földtekén, eme testvértelen Phoenixnek, mely csak önmagából nyerhet életet, mely annyi balszerencse közt ezred éven át magát és szabadsága nagy részét fenn bírta tartani. oly nemzet, melynek tündöklő múltja volt, és nagy jövője lehet. Ily nemzetnek, melyben századok véseivel megküzdött és edzett erő volt és van, az emberiség ügyeért és érdekében is fenn kell maradni, és ily nemzet tagja lenni becsület. Nemzetiségünk álmos süllyedéséből újra fölébredvén, használjuk ez időpontot, mely kétségtelenül utolsó és eldöntő, mik maradjunk jövőre: magyar és független nép-e, vagy mind nyelvben és szokásokban, mind polgári szervezetben a németnek szolgája. Akarjunk lenni magyarok szívben és szóval és egészen, nem úgy, mint eddig, külföldieskedő korcsok, hanyagok, egykedvűek és elfeledkezők minden iránt, mi nemzeti. Győződjünk meg, hogy a külföldieskedés természet elleni bűn, és a nemzet fölségsértése.

Sokan nem fognak engem megérteni, feleslegesnek tartandják szavaimat, és késő figyelmeztetésnek, midőn a buzgalom a magyar nyelv iránt oly észrevehető. Ez engem nem fog meglepni, mert fájdalom, nem kevesen vannak köztünk, kik' érzelme és gondolkodása nemzetiség tekintetében gyökerestül meg van romolva. Az ilyenek hidegek a nemzetiség iránt, nem tudják érezni és megfogni azon szívszorongató, csillapulni nem tudó, örökké éber rettegést, mely jobbaink keblét aggasztja e nemzet jövője iránt. Általok megérteni oly hiú remény volna, mint vaktól színek megkülönböztetését várni. Figyelmeztető szavaimnak nem is tőlök reménylek sikert, hanem azoktól, kiket, születés, neveltetés, ajak által valódi magyarok levén, testvéreimnek nézek, kiket látnom, velök jobbot szorítanom oly jól esik, találkozzam velök bárhol e hazának földén, kiknek erében magyar vér lángol, de ámulatban élnek, mintha az utolsó országgyűlési törvény óta minden meg volna téve nemzetiségünk és nyelvünk megszilárdítására. Ezekhez emelem szavaimat, hogy ébren legyenek,

mert az utókor bíróséke előtt ők lesznek felelősek egy népfaj elenyészteért, melynek halálát a történeti Múza csak gyalázattal és rémképül fogja följegyezni a magokról bűnösen megfeledkező nemzetek számára.

1846

ELLENŐR

E ZSEBKÖNYV ESZMÉJE a Pesti Körben keletkezett, s miután a Pesti és Nemzeti Körök *Ellenzéki* cím alatt egyesültek, az Ellenzéki Kör is magáévá fogadta annak ügyét, mindazon határozatokkal együtt, melyek iránta már előbb a Pesti Körben hozattak. E határozatok egyikének következtében a szerkesztéssel én bízatom meg, teljes hatalommal, azon egyedüli kikötés mellett, hogy az ellenzéki szellemben legyen szerkesztve. E teljes felhatalmazásból önként következik, hogy ha ki e zsebkönyvben olyasmit találna, — mit azonban nem reményelek — mit a magyar ellenzék nézeteivel megegyeztetni nem tudna, azt ne az Ellenzéki Körnek, hanem egyedül nekem rója fel, ki, meglehet, gyarló valék egy vagy más itt elmondott állításnak e tekintetbeni kellő megítélésében. Akarat nem hiányzott bennem megbízatásom pontos teljesítése iránt, de hiányozhatott a tehetség, mi csak azt fogja tanúsítani, hogy megbízóim nem voltak szerencsések a választásban, midőn annyi ügyesebbek közül bizalmukkal engem tiszteltek meg, ki érezve erőm csekélységét, nem örömet foglaltam el a helyet, melyet sok más nagyobb ügyességgel fogott vala betölteni, mint én.

A nyomtatást külföldön kelle eszközölnem, mi mentségül szolgáland, hogyha e könyvben sajtóhibák lesznek. Itt, a szabad magyar hazában, jelen politikai viszonyainkról felette nehéz vagy épen nem is lehet őszinte és igaz szót írni. Csak mondatik a cenzoroknak adott utasításban, hogy higgadt politikai vitatkozások, ha mindjárt a kormány nézeteivel ellenkeznek is, nyomathatnak, de valósággal nem gyakoroltatik. Ha a kormányban legjobb akarat volna is a maga törvénytelenül ránk erőszakolt praesentiva cenzúráját szabadabb korlátok közt gyakorolni, tesznek róla a végrehajtók, a cenzorurak, hogy akarata semmivé legyen. A magyar cenzorok

zsarnoksága oly kiállhatatlanul nyomasztó, hogy lázadást fogna gerjeszteni, ha az írósereg valami nagy néptömegeből állana. Alig van egy-két egyén a kormány cenzorai közt, ki belátással bírná felfogni a körülményeket, megítélni a kezébe jutott munkát, s ki saját hivatalát és utasítását is érti, s ezen egy-kettő is csak állását kockáztatja, ha másképp viseli magát, mint tisztársainak többsége, melynek felügyelésére nem egy nemzet irodalmát, de egy elemi iskolát is alig lehetne bízni.

De máskülönben is politikai tartalmú irataink sorsáról eldöntőleg az újonnan felállított »collegium censorum« sem határozhat, azok a helytartó tanácshoz, innen pedig, mivel e részben a névleg dirigens dicasteriumnak sincs hatalma, Bécsbe, a minden ügyeket elnyelő s emiatt nemsokára semmit kellőleg végezni nem bíró kancelláriához küldetik, s mondják, van eset, hogy az alkotmányos magyar nemzet írójának elmeművét a bécsi abszolút kormány politikája cenzúrálta és vetette el. S mi balgák magyar függetlenségről álmodozunk! De hiszen vannak közöttünk olyanok, kik azt fogják mondani, hogy ez természetesen történik, mert a közbirodalmi viszonyok így kívánják! Mit nekik Magyarország függetlensége, csak a közbirodalmi viszonyok — istenért! — meg ne sértsenek. E közbirodalmi viszonyokat századok óta őrzi ugyan az osztrák hatalom árgus-szeme, de ez nem elég, a magyarok között is kellett támadni embereknek, kik nem tudnak aludni féltőkben, hogy a magyar függetlenség valamikép ártani talál ezen drága közbirodalmi viszonyoknak.

Ily szomorú körülmények tették szükségessé e könyv külföldöni nyomtatását. Tiltott — azaz alkotmány és törvény elleni — dolgokat, úgy hiszem, senki sem fog benne fölfedezhetni, hanem igen, őszinte, bátor és férfiasan nyílt beszédet, nyíltabbat, mint amilyenhez cenzoraink nyűgei közt sokan szokva vannak, mi bizonyítványul szolgálhatand a kormánynak, hogy nálunk a szabadabb sajtótól nincs mit rettegnie, s hogy mi, Bécsben oly fekete színekkel festett ellenzéki emberek, nem vagyunk oly rettenetesek, mint némely politikai aposztatáink hirdetni szeretik. Mi baráti vagyunk az őszinte, bátor, szabad szónak, minő alkotmányos emberekhez illik, de semmi lázító és forradalmi eszmék nem lobognak agyainkban. Semmi igazságos dolog felforgatására nem törekszünk, hanem csak a magyar függetlenséget és alkotmányos-

ságot akarjuk fenntartani és megőrzeni s a XIX. század emberibb szellemével összhangzásba hozni. S ez valamint egyrészről kötelességünk, úgy másrészről jogunk is van hozzá, oly jogunk, melyet nem kegyelem adott, hanem nagy természettől öröklénk, mint emberek, vagy igazságos úton szerzettünk magunknak, s így elvétetni sem könnyen engedjük hatalom erőszakja által, mely azt nem adta.

1847

SZERKESZTŐI JEGYZET A CENZÚRÁRÓL

LEHETETLEN FÖLTENNEM A KORMÁNYRÓL, hogy tudomása levén afelől, mint kompromittálják némely cenzorai, őket rendre ne utasítaná. Hiába adatnak a legokoszerűbb utasítások, azok, ha a lehető legjobbak volnának is, semmivé lesznek értetlenek kezei közt. A cenzorok nagy része magának azon hatalomnak érdekeit sem érti, melynek képviselője és őre gyanánt állíttatott fel. Ha egyéb száz ok nem volna a praesentiva cenzúra ellen, maga ez eléggé mutatja annak képtelenségét. Az, bármi körülményesen irassék körül szabályokkal, a végrehajtók által mindig csak egyénileg fog gyakoroltatni, és sohasem lesz fejedelem vagy kormány, hanem egyes emberek akaratának kifolyása, s lesz örökké csak egy nagy visszaélés. De amely kormány pártolja azt, s egyszersmind óhajtja polgárai nyugalmát, annak saját érdekében is állana legalább az embereket megválogatni e felette kényes és egyszersmind fontos hivatalra, mely már annyi viszálykodásoknak volt szülő oka népek és fejedelmek közt; megválogatni az embereket, kiknek elég belátásuk legyen a szükségtelen ingerültséget távoztatni s a kormány elleni gyűlölet okait ritkítani. Mert ne higgyék azt a kormány urai, hogy a cenzori törlésekkel minden elvégződik. Az író, kinek elmé- műve cenzor által megnyirbáltatott, elpanaszolja mindenütt a cenzúrának e kezelését, keserű szavai szájról szájra járnak, és a polgárok közt terjesztik a bizalmatlanságot a kormány ellen, táplálják a gyűlöletet és elkeseredést, kivált akkor, midőn valamely kitűnő és kedvelt író művét buta eszű cenzor roncsolja össze. Ami pedig kevés kivétellel mindig így van. A legnagyobb elmék termékeit, sok évi tudományos bűvárkodás fáradságát, mik talán az emberiség vagy legalább egy nemzet üdvére váltak volna, gyakran egy balga ember toll-

vonása egy perc alatt elkárhoztatja, ki távolról sem volt képes megítélni azoknak akár hasznos, akár kártékony oldalait. És az ily eljárás aztán nem azon egyes cenzornak, hanem a kormány félszeg intézkedéseinek rovatik fel vétkül. Nálunk a helytartótanácsnál egy ízben azon elv vétetett föl, miszerint *doctrinalis* cenzúra ne gyakoroltassék, mert az ily cenzúra valóságos megölkö betűje minden tudományos előmenetelnek. És mégis a cenzor urak nagy része *doctrinalis* cenzúrárt gyakorol. Erre mondok a sok közül egy szép példát. Kolbnak általam fordított »Emberi művelődés történeté«-ből a keresztény vallás első korszakáról szóló cikk azért töröltetett ki az egyházi cenzor által (világi história egyházi cenzúra vas pál-cája alatt!!!), mert a benne állított dolgok históriai igazságáról a tisztelendő cenzor úr más meggyőződésben méltóztatott lenni, holott ennek megbírálása nem cenzúra, hanem kritika dolga lett volna. A mi cenzoraink, kik némelyikének néha nincs annyi belátása, mint egy iskolás gyermeknek, kritikusai is egyszersmind a leggeniálisabb elmeműveknek. Sok tekintetben még az osztrák cenzúra alatt is szabadabban lehet írni, mint a szabad, alkotmányos Magyarországon! — És nagy figyelmet érdemel az, hogy maga a kormány ellen is többet szabad, mint a kasztok vagy bürokrácia ellen. Kormány tisztviselőiről papokról, katonákról legkisebb gáncsoló szót nem! Cenzoraink senkitől nem rettegnek annyira, mint a katolikus papoktól. Bármilyen kis gáncs írássék pap vagy papság ellen, az mindjárt vallás ellen írottak bérnáltatik. A papok magokat a vallással azonosítják, és e szent paizs alá menekszenek minden még oly igazságos és megérdemelt fegyver elől is. S az mindegy, aztán, régi papokról beszélsz-e vagy mostaniakról, elég, hogy papról beszélsz, ha csak föltétlenül nem magasztalod sáfárkodásaikat, nemcsak írásaidat üldözik, hanem magadat is, s ők, a szelidség, türelem, keresztényi szeretet apostolai, a legtürelmetlenebb és üldözöbb osztály ma is, mint volt hajdanában. Miattok magát a történetírást — mely igazmondás nélkül megszűnik történetírás lenni — el kell hallgattatni vagy elferdíteni és meghamisítani, mert ha papi visszaélésekről vagy rosszaságokról írsz, vallás nélküli, istentelen ember vagy. Mintha bizony a papok is nem volnának gyarló emberek, kik közt elég van jó és rossz, becsületes és jellemtelen,

szinte úgy, mint a mágnások, nemesek, polgárok és parasz-
tok, katolikusok és protestánsok közt, és mintha az szégye-
nére válnék az egész tiszteletre méltó papi rendnek, ha kö-
zötte egy-két semmirevaló találkozik, s mintha az, hogy ilyen
is ne vegyüljön belé, megóvható volna! Én a papságnak, mint
osztálynak és rendnek tisztelője vagyok, annak szép hiva-
tása van, kivált ha vallási körén túl nem csapong. de egyes
fanatikus, erkölcstelen tagjának nem. ki még most is azon
töri fejét, hogyan lehetne egy kis papuralmat — a középko-
rihoz hasonlót — alapítani a többi rendek felett, hogyan le-
hetne még egyszer oly sötétséget előidézni, mint a hajdani
volt, melyben csak papszemek lássanak. Az ily fanatikust,
mint ellenségét az emberi tökéletesedésnek, teljességgel nem
tartom becslésre méltónak. Vannak a papi osztálynak tag-
jai, kik előtt egész tisztelettel emelhetünk kalapot, de van-
nak aztán, kik semmi kíméletet nem érdemelnek. Ilyenek vol-
tak a cenzúrának is feltalálói, mely egy sötét kor ivadéka. A
históriai tudomány meghamisításának bűne még zsarnok feje-
delmeket sem terhel annyira, mint a fanatikus papokat, kik-
nek ármányain, pénzzeli vesztegetésén hajótörést szenved
minden igaz és szabad szó. Ilyenek miatt nem lehet sok orszá-
gokban a népeknek a história tiszta forrásához jutni. Kísértsd
csak meg Magyarországon papokról történeti igazsággal írni,
meglátod, hogyan jársz. Mindjárt találkozik pap, ki felad,
hogy érdemeket szerezzen magának a kanonokságra, mint
szerzett a magyar Kolb egyházi cenzora, ki, mint hallom, nem-
csak feladta a cenzúra által megnyirbált munkát, hanem azon-
fölül bírálta is a Religio és Nevelésben — melyet mint túl-
ságos és a protestánsokat keserítő lapot, el kellene tiltani a
kormánynak, ha saját cenzúrai elveihez hű akarna és tudna
lenni — és szórta ellenem nyilait, s ha szerencsémre általok
elérhetetlen nem volnák, rég purgatóriumba vagy még mé-
lyebben küldött volna. Írjatok aztán papokról ily cenzorok
mellett! Semmi sem lesz irodalmunkból, míg a sajtó ily oksze-
rűtlen korlátok közt áll. Sajtótörvények kellenek és független
bírák, hogy az elméket ne bilincselje butaság és rossz akarat.
Bírák büntessék a bűnöst, ne egyes cenzor. Korlátlanul sza-
bad írhatási jogot semmi józanészű nem kíván; de a korlá-

tozás törvényes formák szerint kezeltessék, és a bűnös csak istennek és saját lelkiösmeretének felelős, független bírák hatalma alatt álljon. Különben jaj annak, ki sajtóvétségért bíró elébe kerül!

1847

EGY KIS SZELÍD POLÉMIA

A PESTHER ZEITUNG 734. SZÁMÁNAK hirdetései közt bizonyos úriember, ki magát *Fürst Roman Auerspergnek* és *német birodalmi hercegnek* nevezi, egész erejéből neki-vágtat a Kossuth Hírlapja soproni levelezőjének, s miután elmondá, miképen az Kossuth Hírlapja júl. 18-i számában egy *örült s durvasága által az illedék minden határain túlhágó cikket írt*, őt egy német birodalmi herceg finomságával *örült Hanswurstnak és ehrloser Schurk-nak* nevezi, s mind őt, mind Kossuth Hírlapja szerkesztőjét pörbe idéztetéssel fenyegetvén, még pro superabundanti 100 pft. jutalmat is tesz föl annak, ki csak egyetlenegy politikai tartalmú sort vagy levélborítékot képes előmutatni, melyet ő (Fürst Roman Auersperg) valakihez valaha írt volna Illyriába vagy Croatiába vagy a fel-lázadt tartományok valamelyikébe.

Mi hozhatta ezen jó urat ily nagy elragadtatásba, nehéz megérteni. Haraggal teljes sorai átolvasása után azonnal meg-néztük lapunk eddig megjelent számait, de bennük Fürst Roman Auersperg ellen írottat egy betűt sem fedezhattünk fel, s ki ilyesmit fölfedezend, vagy a Fürst Roman Auersperg nevet valahol megmutatandja, annak viszont mi fizetendünk 200 pft. díjt.

A dolog így állván, most már mi szólítjuk fel ezennel Fürst Roman Auersperg urat, hogy tekintse erkölcsi kötelességének nyilatkozni, mi indította őt ama mérges kifakadásra s azon sértésekre, melyeket derék soproni levelezőnk irányában használni nem általl, s tudtára adjuk, hogy ha vissza nem vonja csupán tévedésből mondhatott sértő szavait, soproni levelezőnknek lesz joga őt mint rágalmazót pörbe idézni.

Mi magunkat illet, meg kell vallanunk: azt, hogy Fürst Roman Auersperg nevű ember is van a világon, csak a Pesther

Zeitung 734. számának olvasása után tudtuk meg, s így őt, ha akartuk volna is, nem sérthettük semmivel. Soproni levelezőnk lapunk 16. számában bizonyos illyr szellemű és nyílt reakcionális emberekről beszél, kik szemtelenül keltek ki a magyarok s a magyar minisztérium ellen, kik jogosnak nyilváníták az illyr lázadást, azon illyr lázadást, mely miatt őfelsége Jellasichot hivatalaitól megfosztván, pártütőnek ítélte. Ezen reakcionális urak magok-viseletére mi is azt mondók, hogy az nem egyéb, mint szövetkezés a lázadókkal s felségsértés, de lapunkban megnevezve senki nem volt, s mi nem is álmodtuk, kik legyenek ezen valóban bűnös emberek, s íme világ bámulatára a Pesther Zeitung 734. számában megjelenik bizonyos Fürst Roman Auersperg, és magára értvén az egészset, rettentően megharagszik.

Ki bántotta tehát Fürst Roman Auersperg urát? Mi nem, mert soha nem ismertük. A soproni levelező? Ez sem, mert nem nevezte őt. Hanem bántotta őt egyedül önmaga azon megfontolatlan lépés által, miszerint megnevezte magát. Szeretnők most már tudni, kit fog pörbe idézhetni mást, mint önmagát. Mi részünkről elvárjuk a pört, s kíváncsiak vagyunk, hol talál majd bírót eléggé együgyüt, ki azért, mert Fürst Roman Auersperg úrnak tetszett önmagát megsérteni, minket ítéljen el.

Még csak néhány szót. Fürst Roman Auersperg úr a maga haragos nyilatkozatában egy furcsa szót ejte, melyet szükség kissé illusztrálnunk. Azt mondja tudniillik, hogy *bohózatosan nevetséges* dolog, midőn magyar újságíró német birodalmi herceget fenyeget!! Vajjon? De tán mégsem oly nevetséges. Talán a német birodalmi hercegek sérthetlenség, és felülállnak a törvényeken? Részünkről kijelentjük, hogy nekünk, habár csak »magyar újságírók« vagyunk is, a német birodalmi Fürst, úgy is mint *Fürst*, úgy is mint *német* birodalmi, tökéletesen ignota quantitas, melynek a polgári jogok mérlegében mákszemnyi súlya sincs, és midőn így gondolkodunk, átláthatja mindenki, hogy azon kornak vagyunk fiai, melyben érdem ad elsőséget, nem születés. Hogy egyébiránt a magyar újságíró fenyegetése még a német birodalmi Fürstök irányában sem oly bohózatosan nevetséges, sőt igen is komoly, Fürst Roman Auersperg úr önmaga bizonyítá be leg-

világosabban, midőn a magyar újságíró egy cikkje miatt, melyben nem is volt megnevezve, vagy meglehet, *nem is ő értetett*, annyira komolyan megharagudott, hogy minden mérséklete elhagyá, s nem átalotta magát nyilvános figyelem tárgyává tenni a fennforgó igen kényes vádnál. Sajnálatos, hogy ezeknek a magasabb ágyban véletlenül született uraknak némelyike oly nehezen bírja megfogni, miképen azok is emberek, jogokkal bírók, kik nem születtek hozzájuk hasonló fényben. Pedig a mostani idők oly nagyon megfoghatólag tudnak tanítani! De ne essünk irántok kétségbe, lassanként majd megértik ők nem akarva is, mi az a jogegyenlőség, s megértik, hogy a sajtó kezelői, azok az úgynevezett *Zeitungschreiber* is lehetnek Fürstök a magok nemében, s néha hatalmasabbak, mint bármelyik uralkodó Fürst, valahányszor tudniillik a betűket, ezen fekete légiót, ész és igazság fegyverével fegyverzik fel, s hogy ilyenkor nemcsak birodalmi Fürstök, hanem birodalmi császárok is remegnek előttök, mint remegett egykor a mindenható Napoleon, midőn magát még ő is cenzúra bástyájával volt kénytelen ellenök körülvenni. Tisztelet, becsület, de igazság is, mi nem bántjuk Fürst Roman Auersperg urat, de ő se bántsa a *Zeitungschreiber*eket, kivált ha még nincs is igaza, mert ennek utóbb is csak ő adja meg árát.

1848

VÁLASZ ZERFFI GUSZTÁVNAK

AZ UNGAR-NAK NÉHÁNY NAP OTA felelettel vagyok adós. Nem értem rá előbb, íme most rovom le adósságomat.

Zerffi Gusztáv, az Ungar szerkesztője, lapja 58 számában kétszeri sürgetésem után végtére válaszolván, nagy szorultságában kénytelen megvallani, hogy *vádja, miszerint a Kossuth Hírlapja valamit a zsidók ellen közöltt volna, alaptalan, de nem okulván ez elég keserű példán, csakhogy minden áron neki legyen igaza, új bajba keveri magát, s engem illiberalizmussal és intoleranciával vádol, azt mondván, hogy én, mint a Kossuth Hírlapja szerkesztője, mégis megérdemlem az ő leckéjét (!), mert e lapok 108, 112, 126, és 130. számaiban botor megtámadásokat adtam ki a zsidók ellen.*

Zerffi Gusztáv vet nekem szememre illiberalizmust! Én a liberalizmus levegőjében élek, mióta eszmélni tudok, soha nem mondtam és írtam le egy illiberális eszmét, míg őt ez évi március hava mosdatta ki a rossz hírben álló Honderű és még rosszabb hírben álló P. Horvát Lázár feketesárgaságából, és most ő akar engem onnan, hol régóta honos vagyok kiszorítani.

Zerffi Gusztáv már sok balgaságokat írt össze német és magyar lapokban: írt engem személyesen illetőt is, dicsérve és korholva, aszerint, amint a szél fútt; én soha hozzá egy szót nem szóltam, mert vannak egyéniségek, kiknek irányában a hallgatást legnagyobb ékesszólásnak tartom. Ez elvemem nem szegném meg most sem, ha lapjában csak rólam szólt volna. Nekem sohasem csinált aggodalmat, így vagy amúgy vélekedik-e felőlem Zerffi Gusztáv, de most a Kossuth Hírlapját akarná ezen általam régóta csodált kapacitás zsidóellenes intoleranciával gyanusítani, s ez okból kénytelen vagyok mulat-

ságát most az egyszer elrontani, nehogy néhány a dolgokba be nem látó becsületes izraelita komolyan azt higgye, és elszomorodjék felette, miképen még a Kossuth Hírlapja sem emelkedett fel azon eszméhez, hogy a *zsidó is ember*, és azt csak most kell tanulnia a magyar liberalizmusnak márciusban született fáklyavivőjétől, Zerffi Gusztávtól.

Én Kossuth Hírlapjában megrovok s megengedek munkatársaimnak is rovatni minden helytelenséget és visszaélést, követte legyen azt el Luthert vagy Calvint követő vallású, katolikus vagy zsidó, magyar vagy német, rác vagy oláh. Soha a megrovásnál nem kérdem a vallást s népfajt. Ily megrovásokat találhat az olvasó e lapban mindennap. De megrovásokat, melyeknek akár vallás vagy nemzetiség, akár nyelv eleni intolerancia volna kútfeje, nem talál senki, mert én minden szabadelmű eszmének, s így az egyenlőségnek is, nemcsak polgári, hanem vallási jogokban is barátja vagyok, s barátja voltam már azon súlyosabb időkben, mikor a szabadelműség áldozattal járt, midőn sok március 15-e óta szájkaskodó vagy hallgatott, vagy hasznot húzva belőle, nyíltan pecsovicskodott.

De lássuk közelebbről, mi van Kossuth Hírlapja Zerffi Gusztáv által zsidóelleneseknek mondott fentebb idézet számaiban.

A 108. számban egy pozsonyi levél azt adja elő, miképen Pozsonyban a haza jelen vészes idejében valami száz 17—24 éves ifjú izraelita, kinek kétharmada fegyveres szolgálatra képes, ahelyett, hogy fegyvert fogna. — holott közölök többen a honvédek számát szaporítani kötelesek — magokat a rabbi vezérlete alatt a Talmud-beli kazuisztikában gyakorolják, mit magok a felvilágosult izraeliták sem helyeslenek. E levélhez meg kell jegyeznünk, hogy azt felvilágosult zsidók felszólítására írta Pozsonyból egy felvilágosult zsidó, mi igen jó bizonyítvány arra, hogy benne semmi zsidóellenes nem foglaltatik, mert hiszen senki önmaga ellen írni nem fog, ha esze helyén van. Vagy Zerffi talán zsidóbb e tekintetben még magoknál a zsidóknál is, és a zsidóságot a zsidók ellen védi? Mulatságos úriember ez a Zerffi!

A 112. számban Mandl Izidor izraelita az álmosdi zsidó község zsarnoksága ellen panaszkodik, kik megbízatásaikkal

visszaélve, bizonyos pénzösszeget vetnek ki hitsorsosaikra, és annál inkább zsarolják zsidó rokonaikat, minél szabadelműbek és felvilágosultabbak azok. Tehát megrovatik a *zsarnokskodás és megbízatással visszaélés* és ezenfölül a felvilágosultság üldözése, és a liberálisnak látszani akaró Zerffi Gusztáv mégis szépnek és jónak tartja ezen két vétek mellett prókátorkodni!

A 126. számban a fővárosi újdonságok közt írja Szatmári Károly, miképen a pesti sáncok ásásánál némely zsidók a felügyelői hivatalt arra használják, hogy tele rakván zsebeiket égettboros üvegekkel, a vizsgálódás ürügye alatt a munkások közt italt árulnak, és nem ügyelnek fel arra, mi rájuk bízott. Tehát megrovatik ismét a *megbízatással visszaélés* és a *státus csalása*, és Zerffi Gusztáv prókátorkodik a visszaélők és csalók mellett!

A 130. számban végre ismét Szatmári Károly a katonai öltönyök készítésének felügyelőjét rója meg, miképen az magát egy zsidó asszony által megvesztegettetni hagyá. Tehát megrovatik a *megvesztegetés*, és Zerffi Gusztáv prókátorkodik a megvesztegetés bűne mellett!

Hivatkozunk minden józaneszű emberre: talál-e ezekben egy szót, egy betűt, mi intoleranciára mutatna a zsidóságnak akár vallása, akár népfaja ellen? Sehol semmit! Hanem talál kikeléseket a hivatali visszaélés, zsarnokság, megvesztegetés és csalás ellen, s midőn Zerffi Gusztáv ezek védelmére kel, akkor valóban nem tudom, mit gondoljak felőle.

Én nem akarom róla a legrosszabbat gondolni, hanem azt vélem, hogy benne a zsidóság melletti buzgalom annyira megyen, miszerint óhajtaná, hogy még a vétek se rovassék meg akkor, midőn zsidó követte el. De nem képtelen kívánság-e ez épen most az egyenlőség korában? Ha keresztényeket vallás-és népfaj-különbség nélkül megrovogatunk, bizony akkor izraelita testvéreinknek sem adtunk e részben kiváltságot, ezt, gondolom, Zerffi Gusztáv is, ha van nyugalma csak két percig gondolkodni, át fogja látni. Ennyit Zerffi Gusztáv nevetéséges vádjaira, melyekkel ha mást nem, ítéletét legalább elvitázhatatlanul kompromittálta, mert a vétek megrovása ellen kikelni annyit tesz, mint a társasági életviszonyok felforgatá-

sára törekedni. Nincs állandalom és nem volt soha, mely vétkek pártolása mellett megállhatott volna.

Miután alaptalan vádját Zerffi elmondá, amolyan Spiegelberg-féle hetvenkedéssel nekem fordul, és azzal fenyeget, hogy engem, a mi *legnagyobb emberünk névpaizsa sem ment meg attól, hogy ő (Zerffi) mindig megmondja az igazságot*. Szegény ember! azt gondolja, hogy most engem ugyancsak megijesztett. Nagyon csalódott. Én üdvözlöm önt és mindenkit az igazmondás terén! Én az igazmondásnak a legőszintébb barátja voltam még a sajtó lenyűgözött korában is, bizony most, a szabadság korában nem fogok tőle remegni. Huszonhat év óta járom az irodalmi pályát, és a közönség úgy ismer, mint aki az igazat maga is ki meri mondani, valahányszor kell, de meghallani sem fél. Én hallottam már írói pályámon ellenfeleimtől elég *úgynevezett* igazságokat, anélkül, hogy csak egy esetet tudna valaki felmutatni, amikor másnak névpaizsára lett volna szükségem. Láttam már nagyobb hőseket is az ily úgynevezett igazmondásban, mint ön, Zerffi úr, és a magam védelmére mindig elég volt egy lúdtoll.

Csak elő az igazságokkal, ki a napfényre! Én üdvözlöm az igaz szót. Nincs az a bájos zene, amely oly kedvesen zengne füleimbe, mint a maga helyén mondott igazságok. Semmi kedvezést, semmi paizst nem kérek magamnak senkitől. Csupán azon egyet ajánlom mindenkinek és különösen Zerffi Gusztávnak, hogy amit mond, valósággal igaz legyen, ne oly koholmány és emellett vétkes prókátorkodás, mint amit most tanúsít, mert akkor semmi paizs sem menti meg Zerffi Gusztávot vagy más akárkit, hogy ellene a lúdtoll hatalmát minél élesebben ne használjam.

Ennyit azon becsületes izraeliták megnyugtatóására, kiket Zerffi Gusztáv el akar ámitani, mintha a Kossuth Hírlapja zsidóellenes dolgokat foglalna magában. Most tessék Zerffi Gusztávnak, szokása szerint végtelenig feleselni, az egy percnyi aggodalmat sem szerzend nekem.

HARMADIK, S REMÉNYLEM EZÜTTAL VÉGSŐ MOSDATÁSA EGY SZEGÉNY FEJNEK

SOKAIG KELLENE ILLUCZ OLÁH JÁNOS fejét mosdatni, míg róla lehámlanék a március előtt rátapadt pecso-vics-máz. Ez távolról sem szándékom; azért csak száraz-rövi-den mondok még néki némelyeket.

Az nincs érdekében a kormánynak, hogy a multakért pártviszályokat idézzon elő, és a hajdani konzervativokat vagy kormánypártiakat, vagy legjobb néven, pecsovicsokat, felin-gerelje. Ezt én nem is akarom, sőt e lapokban nem egyszer magam nyilvánítám, hogy bocsánat és örök feledés minden-kinek a március előtti politikai bűnökért, ha március után úgy viseli magát, mint őszinte, becsületes hazafihoz illik. De az igenis érdekében van a kormánynak, és minél nagyobb veszélyben forog a haza, annál inkább érdekében van, hogy a márciusi napokon innen netalán jelentkező pecsovicsoféle kacérkodásokat — milyen a Nemzeti című lapé — vagy ami még több, bujtogató, nyugtalanságot gerjeszthető inszINUÁCIÓ-kat, ahol csak találja, a sajtó fölfedezze, és nyilvánosság elébe hozza. Ez azért kell, hogy mihelyt ilyesmi fejét valahol felüti, azonnal a pecsovicso-körmökre lehessen koppantani, mielőtt a baj tovább harapózzék, és kárt tehessen. Ezt tette Illucz Oláh Jánossal Szeberényi társunk, és az dicséretére vá-lik. Ilyesmit jövendőre is tenni fogunk, anélkül, hogy aggód-nánk, miképen Illucz Oláh János mosdatása miatt *ezerek kes-e-redjenek el*, miként ő hízelkedik magának 188. számú lapjá-ban. Senki sem keseredik el önön kívül, Illucz Oláh János úr. Önt pedig elkeseríteni, midőn rossz fát rak a tűzre, nagyon is akarjuk, és meg is tesszük, valahányszor csak alkalmat nyújt rá. Le kell tépni az ön álorcáját, melyet fölvelt, s me-lyet látszik, hogy ugyancsak akar viselni, mert még dicsek-

szik is, és érdemül hozza fel, hogy lapjának egy számát a mult kormány letiltotta, és hogy ön elrontotta a konzervatív és pecsovics párt hitelét, és ön az az Alvinczi, ki kieszközlé, miszerint e pártnak a mult országgyűlésen nem lett többsége. Hohó, uram, megálljunk egy kissé! Önnek alkalmasint nem azért tiltották el lapját, — ha csakugyan eltiltották — mert nagyon liberális volt, hanem mert valami balgaságot követett el a pecsovics pártnak — mely egy volt a kormánypárttal — kompromissziójára. Amint én önt egypár iratából ismerem, — mert isten látja lelkemet, sokat nem olvastam ön áldatlan kézzel írt cikkeiből — amint én önt és fejét ismerem, föl lehet ön felől tenni, egész biztossággal, azon klasszikus együgyűséget, — nem mondom, rosszaságot, isten ments meg, ehhez talentum kell! — hogy ön saját pártját a legjobb akarrattal kompromittálja. Ily zseniális bárgyúság öntől kitelnék minden percben.

A másokra nézve, miszerint önnek is volt része benne, hogy az országgyűlésen a konzervatív-pecsovics párt majoritása dugába dőljön, a gólya jut eszembe a mesében, mely egy lábón állván, kérdeztetett, miért teszi ezt, s azt válaszolá: »Félek, hogy ha másik lábamat is leteszem, a földteke meg fog rendülni.« Ön, Illucz Oláh János úr, a nagy dolgok kivitelében annyira ártatlan, hogy nem egész politikai pártot megbuktatni, de sokkal parányibb dolgot sem volna képes emberül végrehajtani. Ezen vértől ön kezei ártatlanok. Ich kenne dich, Spiegelberg! Nem lett földrengés azért, hogy ön mindkét lábát a földre tette. Hogy saját pártjának buktatása szándékában volt, azt könnyen elhiszem, és ez aztán szép bizonyítványa újra ön politikai multjának, mellyel dicsekszik, mely, mint mondám, örök köpenyforgatásban állott. Ma konzervatív és pecsovics, holnap pedig ezek buktatni akarója, ha elég tehetsége volt volna hozzá, holnapután liberális vasgyúró, republikánus, de innen ismét — ha nem megy kedvére a dolog — visszakacsingató azon boldog időkre, mikor azt hitte, hogy önök ketten Liptayval Magyarországnak legnagyobb státus-bölcsei, kikre azonban — most megsúghatom — senki sem hallgatott. Legfeljebb egy-két együgyű falusi papot ámfítottak el, kikre püspöki tekintéllyel rá volt parancsolva, — mint mondják, de én nem tudom — hogy a Nemzetire előfi-

zessenek, s kimerítvén erszényöket e hitványságra, más okosabb lapot, milyen például a Pesti Hírlap, nem tarthatván, el kellett hinniök, hogy hét puszta faluban önök ketten a legderekabb legények.

Többi daróc beszédeire önnek hallgatok, hallgatok dicsékvéseire, melyekben elmondja, mi tökéletesen írta le a mult országgyűlést, annyira, hogy historikusnak azt nem lehet nélkülözni. Minél üresebb a hordó, annál jobban kong.

Végül egy jó intés önnek. Vigyázzon lapjára, mert mihelyt egy kacsintást tesz a március előtti viszonyokra, én észreveszem, és a nyilvánosság elébe idézem önt.*

1848.

* Az olvasó téved, ha azt gondolja, hogy Illucz mosdatása személyes polémia. Illucz nekem soha nem vétett azelőtt, mostani faragatlan beszéde-ért épen nem volna okom haragudni, inkább szánom őt, hogy tehetetlensége miatt oly nagyon mérges. E kis mosdatás mindnyájunk ügye: ha nem vigyázunk az illucz-féle mozgalmakra, a hajdani pocsovicok — a rosszabbfélék, mert vannak jók, megtértek — vérszemet kapnak, s naponként többet fognak merni,

FUTÁR

I

EGÉSZ SZÁZADOT ÉLTÜNK LE azon súlyos hónapok alatt, melyeken át az ellenség megszállva tartván fővárosunkat, leszorítottánk a hirlapirodalom teréről.

Egész századot, nem térben és időben, hanem szenvedésben, küzdelmekben, a nemzet csodaszerű erő kifejtéseiben, gyökeresen átváltozott politikai elveiben s azon álláspontra nézve, melyet ápril 14-e óta Európa irányában elfoglalt.

Amde e század nem vénítette meg a nemzetet; sőt a küzdelemteljes négy hónapon át rakatott le azon alap, melyen a magyar megifjodva ismét nagygyá, dicsővé s félelmissé leend, minő volt négy század előtt Mátyás korszakában.

E rövid négy hónapon át annyi had- s véderőt teremtett a nemzet, hogy dicsőségesen megmérkőzött a százados rendszer nevelte osztrák hadsereggel; s hadai a jelen percben is rendületlenül állnak a berontott orosz sáska-nép előtt, el levén határozva meghalni győzve vagy győzve, de sohasem megaláztatva!

Lerázá a hosszú századok alatt szemekre szorított fátyolkendőt, mely vakságban tartva őt, azon szennyes oltár előtt imádkoztatá, hol egyesek önzése s néhányak gonoszsága tön áldozatot a népnek elrablott vagyonából. — Merészen tekintett a Habsburgok gázságai közé, s nevén merte nevezni azon álnok »atyáskodást«, melyet ők Magyarország megsemmisítésére majd nyíltan, majd rejtelmes utakon követtenek.

Meggyőződött nemcsak a királyok vétkeiről, de belátta a királysághoz — mint kormányrendszerhez — szükségképp tapadó bűnök ocsmányságát is.

Es ezért április 14-én kinyilatkoztatta elszakadását az

osztrák birodalmi szövetségtől, számüzte földjéről örökre az áruló Habsburg családot; s hallgatólag megátkozá a királyságot, mely midőn magyar viselé, pártokra szaggatta a nemzetet, s midőn külföldi bírta, idegenek szolgájává alacsonyította a magyart, s így mindig s szükségkép csak romlást hozott a hazára!

Sőt, mi legtöbb, mindezekon fölül a jelen nemzetgyűlés s maga a nép is — mint eddigi nyilatkozatai mutatják — teljes örömmel fogadta el a kormányon levő minisztérium programjának azon részét, melyben ez magát köztársaságának nyilatkoztatja.

És így e rövid négy hónap alatt a nemzet század alatt nem reménylett eredményekhez s teljesen új fordulóra jutott. A világesemények hatalma segíté őt saját sorsának urává lennie. S most kitartásától a háborúban és tiszta józan-ságától az ország intézményeinek mikénti rendezésében függ, hogy jövője szabadság s jólét, avagy szolgaság s nyomor legyen-e.

Ha szabad s boldoggá akar lenni, akarnia kell a demokráciát minden józan követelményeivel. Sőt országunk sajátosság földfekvési viszonyainál fogva akarnunk kell a demokráciát mint egyedüli elemet, melyre a magyar faj élete alapítható.

Minket a szolgaság nemcsak politikai s polgári jogainktól foszt meg, hanem Ausztria vagy Oroszország kezeibe lökén, nemzeti életünket is zsákmányra bocsátja.

Európa nemzetiségünk iránt csak addig viseltetik rokon-szenvvel, míg az egyszersmind délkeleti Európa szabadelvűségének támaszpontjául szolgál. Mihelyt azt tapasztalná, hogy a magyar elem akár az osztrák bürokratikus kényuraságnak, akár az orosz kancsukai önkénynek akar vagy kénytetik eszközévé válni, elfordul tőlünk, s mi összezúzatunk a szolgaság terhétől!

Tehát csak a szabadságban van jövőnk; a szolgaságban megsemmisülése mindenünknek áll előttünk.

A szabadság pedig demokrácia nélkül épen úgy nem képzelhető, mint fény világosság nélkül. Kívüle nincs biztosítéka a polgárok közti jogegyenlőségnek, pedig csak ebben erősödik meg a szabadság életgyökere. Nélküle a nemzet ereje szertetőredezik. A polgárok érdekei örökös surlódásokban tar-

tatnak. S a királyság, arisztokrácia stb. által a népen ejtett sebek örökösen enyhítetlen s orvosolatlanul maradnak.

Es így akarnia kell a magyarnak a köztársaságot is, mint kormányrendszert; mert valamint egyedül ez azon telep, melyben a demokrácia virágozni s gyümölcsöt teremni képes, úgy a királyság őt örökösen fagyos árny alatt tartja, s a legkisebb zivatar kisodorja senyvedt gyökereit.

Sőt szükség, hogy a köztársasági kormány ne csak fővonaásaiban, alapintézményeiben olvassza magába a demokráciát, hanem legkisebb szálai is a nemzetéletnek hozzáfűzesenek, és igyekezni kell, hogy a törvények terén túl a társadalmi életet is egészen áthassa a demokrácia szelleme.

Igy lesz erős a magyar nemzet szabadsága, s csak így lesz ő boldog saját tűzhelyén, tekintélyt érdemlő a külföld előtt. Csak így lesznek leronthatlanul fölrakva függetlenségének bástyái. S csak így töltheti be világküldetési szerepét, melyen nyugati Európa szabadságának jövője látszik föltételeztetni!

E nagy cél elérésének közremunkálási kötelessége fog hírlapi működésünk alatt mindig szemünk előtt lenni; s elemezve a demokrácia alapelveit, igyekvendünk azokat a kormányban, nemzeti intézményekben s a népéletben is minél tisztábban s teljesebben meghonosítani!

II

FÉLEVE MÁR, hogy az olvasóközönséggel nem találkozáink.

Féléve, hogy a végzetek hatalma, mely erősb minden emberi akarathnál, elnémulni kénytete, ama roppant események közepett, mik azóta nemzetünk életében s általában napjaink politikai tragédiájában fölmerültek.

Es mily roppant térköz fekszik e rövid féleves időszakban! — Alig tudnánk történeteink lapjain időpontot fölmutatni, mely e rövid félév nagyszerűségével mérközhetnék.

A gondviselés úgy akará, hogy nemzeti ébredésünk reggelén a kelő nap pirja a szabadság szent harcában elesett bajnokok vérének bíborával vegyüljön.

A gondviselés úgy akará, hogy Árpád ivadéka fegyverrel tartsa meg a hont, melyet fegyver hatalmával szerzének az ősapák; s meleg szívvérét ontsa ki a szabadságért, mely nélkül elei sem becsülettel élni, sem nyugodtan meghalni nem tudtak volna e haza földjén.

A gondviselés úgy akará, hogy vér mossa le rólunk a százas szolgaság szégyenét, és hogy a harcok vészei forrasszák össze ama hazafi kebleket, melyek közt a jövevények átkos uralma alatt annyi meghasonlást és testvérgyilkolást idézett elő a durva önzés és külármányok által táplált pártviszály.

A lefolyt félév véres nyomokkal véste magát a történetek érclapjára, s az események, mik szemeink előtt elvonultak minden jövő ivadékok előtt lángoszlop gyanánt fénylendenek, mely a szolgaság éjjelén át a szabadság ígéretföldjére vezetendi a küzdő népeket.

A lefolyt félévet egy évszáz szelleme lengte át, s mi ma nem azok vagyunk többé, kik új év előtt valánk.

Sorvadásnak indult nemzetünk hasonlított ama beteghez, ki nem tud sem élni, sem meghalni.

Mi halavány árnykép gyanánt bolygánk az életvidor nemzetek közt, gyászosan intő példaként, mivé nem törpítheti a zsarnokság a nemesb célra hivatott népeket.

Félévvel ezelőtt súlyosan nehezült az isten keze, s mi már-már szélén állánk a becsület és dicsőség nélküli bukásnak.

Kevés ember volt akkor e hazában, kiben igaz ügyünk végdiadala iránt legalább is kétség ne támadt volna.

Schwechattól Pestig nem látánk egyebet véres veszteségeknél; nem látánk egyebet, mint sikertelen harcokban percenként fogyni a reményt, hogy e nemzetet a szabadságnak, az emberiségnek, a haladás örök szellemének megtarthassuk.

S jöttek a súlyos téli napok, mikor isten, a magyarok istene, végkép elhagyni látszék a magyart; és látánk inséget, minővel a végzés csak ritkán látogatja a népeket.

Az ég csapások és szenvedések által akart bennünket előkészíteni a nagy tusára, melyet a gonoszul legázolt népjogokért a népek nevében és a bámuló Európa szemei előtt vívunk a zsarnokság ellen; vérkereszttel akart bennünket föl-avatni a letiport szabadság bajnokivá.

Kápolna, Szolnok, Tápióbicske, Isaszeg, Nagysarló, Komárom, Budavár lemosák rólunk a százados tespedés szégyenét, s ismételjük, mi ma nem azok vagyunk többé, kik félév előtt valánk.

Nem mintha ma kevesb zivatarok zúdulnának ellenünk; nem mintha ellenink gonoszsága kifogyott volna eszközeiből; nem mintha az éjszaki kolossz beavatkozása legmagasb fokra nem hangolná aggodalmainkat; hanem mert a mai és félév előtti magyar nemzet közt oly különbség van, mint a győri, bábolnai, móri — s a szolnoki, isaszegi és nagysarlói napok közt.

Ma nincs e hazában magyar, ki égve ne vágyna megboszszulni a rajtunk ejtett gyalázatot; nincs e hazában magyar, ki készebb ne volna csatasíkon elvérezni, mint visszagörbedni nem a régi igába, hanem egy sokkal szégyenletesb, sokkal nyomasztóbb járomba, melynek terhét a szabadulhatás reménye sem könnyítené.

E honnak függetlennek, e népnek szabadnak kell lennie, s e javakért nem nagy váltságbér az élet: így érez ma minden magyar, így van minden szabadlelkű polgár lelkesülve, ezt követeli a páratlan vitézségű hadsereg.

Ennyire érlelt bennünket a lefolyt rövid félév.

Európa szemei rajtunk függnék. Mi nem vagyunk többé csak saját ügyünk harcosai, Európa szabadsága az, melynek kockája rónáinkon elvettetik.

A nemzet át van hatva a pillanat nagyszerűségétől, s ily lelki magasztaltság közt ki volna elég gyáva kétkedni a kimenetel fölött!

1849

TARTALOM

Lukácsy Sándor: Bajza József — — — —	5
Az epigramma teóriája — — — — —	27
Figyelmeztetés pesti könyvtáros Wigand Ottó tudományi s mesterségi közönséges tárára — — — — —	48
Válasz Döbrentei Gábornak a Conversations-Lexicon ügyében	
- Észrevételek a Conversations-Lexiconi-pörhöz gróf Dessewffy József ellen — — — — —	62
Vezérszó — — — — —	69
- A román-költésről — — — — —	73
Levél a Kritikai Lapok III. füzeté iránt — — — — —	102
Emlékeztető Horvát István számára — — — — —	108
Akadémiai jelentés — — — — —	110
A magyar színészeti bírálókhöz, különösen X. et Comp. úrhoz	112
Szükséges magyarázatok a Rajzolatok színbírói kompániá- jának — — — — —	121
Gondolatközlés s annak eszközei — — — — —	134
Magyar játékszíni krónika (1838) — — — — —	142
Kisfaludy Károly: Nem mehet ki a szobából — — — — —	142
Athenaeum miatti zajgások — — — — —	144
Jegyzetek Csató önnövédelmeire — — — — —	147
Az atheizmus és eretnokség vádjára! — — — — —	153
- Szózat a pesti magyar színház ügyében — — — — —	157
Magyar játékszíni krónika (1841) — — — — —	182
Shakespeare: Lear király — — — — —	182
Albini: Veszedelmes nagynéne — — — — —	183
Vörösmarty: Az áldozat — — — — —	186
Hopp: Az arany király, a madarász és az uszkárnyiró	187
Nestroy: Lumpáci vagabundus, vagy a három jómadár	189
Dumas: Korona és vérpad — — — — —	190

Magyar játékszini krónika (1842) — — — — —	192
Kisfaludy Károly: Három egyszerre — Kérdők — — —	192
Töpfer: Elmellőzés — — — — —	194
Shakespeare: Coriolan — — — — —	195
Raupach: Királyleány mint koldusnő, vagy az élet iskolája	197
Kotzebue: Emberggyűlölés és megbánás — — —	199
Valami a magyar dráma felől — — — — —	200
Megyeri Károly színész — — — — —	203
Lapszemle — — — — —	205
Honderű 1—3. szám — — — — —	205
Nyelvünk műveltetéséről — — — — —	211
Magyar játékszini krónika (1843) — — — — —	218
Shakespeare: III. Richárd király — — — — —	218
A Lapszemle ügyében — — — — —	221
Nemzeti színházunk ügyében — — — — —	224
Nemzetiség és nyelv — — — — —	230
Ellenőr — — — — —	251
Szerkesztői jegyzet a cenzúráról — — — — —	254
Egy kis szelíd polémia — — — — —	258
Válasz Zerffi Gusztávnak — — — — —	261
Harmadik, s reményilem, ezúttal végső mosdatása egy szegény fejnek — — — — —	265
Futár — — — — —	268
Útmutató Bajza műveinek olvasásához — —	273
Jegyzet-szótár — — — — —	296

Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár
30. sz. fiókja